

ANIVERSAREA CENTENARULUI SEMINARULUI CENTRAL DIN BUCUREȘTI

În prezența M. S. Regelui, a Marelui Voevod Mihai, a I. P. S. Patriarhul Miron și a membrilor guvernului, a avut loc Duminică aniversarea centenarului Seminarului Central din București.

Fotografiile noastre înfățișează: Suveranul rostindu-și discursul. Se mai disting în fotografie, Marele Voevod Mihai, I. P. S. Patriarhul Miron, dl. ministru

Petrovici, ministrul educației naționale, dl. dr. Angelescu și dl. Armand Călinescu, ministrul internelor.

Fotografie luată de sus, înfățișând asistența în timpul solemnității.

ULTIMUL ACT AL PROCESULUI TONEGARU

Tonegaru se înclină, mulțumind juraților pentru verdict.

Primul juraț citește verdictul de achitare.

Mama lui Tonegaru, în vârstă de 82 ani, depune ca martoră.

Asistența în ultima zi a procesului. (x) Actuala soție a lui Tonegaru.

Leșinurile, greața, oboseala

sunt adeseori urmări ale tulburărilor funcțiunilor intestinale. Buna dispoziție fizică și spirituală depinde deci și de o digestie bună și regulată. Mai mult decât orice vă ajută „Leo-Pills“, un produs natural, fabricat din plante. Luați de două, trei ori pe zi câte o pilulă.

Leo-Pills

Laxativ

CONGRESUL BLOCULUI NAȚIONALIST

Săptămâna trecută a avut loc congresul blocului naționalist al promoției 1922. Fotografia noastră îl înfățișează pe dl. prof. A. C. Cuza, ministru de stat, rostindu-și cuvântarea, la congres.

În ziua de 24 Ianuarie s'a oficiat un serviciu divin la Patriarhie. Membrii guvernului, în frunte cu dl. Octavian Goga, au primit apoi, în fața Patriarhiei, defilarea trupelor.

Serbarea zilei de 24 Ianuarie, în Capitală

PROCESUL TONEGARU

Toată săptămâna trecută au continuat, la Curtea cu Juri, debaterile procesului Tonegaru. Fotografia noastră o înfățișează pe doamna Florica Zorilă, fosta soție a lui Tonegaru, depunând ca martoră.

COMISIA INTERIMARĂ A CAMEREI DE COMERȚ

Săptămâna trecută s'a instalat în Capitală comisia interimară a Camerei de Comerț. Fotografia noastră înfățișează asistența, în timpul discursurilor rostite cu acest prilej.

(Foto I. B.)

A MURIT Prof. Dr. NANU-MUSCEL

Profesorul dr. Nanu Muscel, una din cele mai mari somități medicale ale noastre, a încetat din viață săptămâna trecută. Fotografia noastră a fost luată în ziua funerariilor. Sicriul cu trupul neînsuflețit al dispărutului este purtat pe brațe de medici.

Jurământul de credință al ofițerilor de rezervă și al foștilor combatanți

În curtea I. O. V. a avut loc, săptămâna trecută, solemnitatea depunerii jurământului de credință a ofițerilor de rezervă și a foștilor combatanți. Fotografiiile noastre înfățișează: Dl. general Ion Antonescu, ministru al apărării naționale, înconjurat de ofițeri, în timpul slujbei religioase. Ofițerii de rezervă și foștii combatanți depun jurământul de credință. Foștii combatanți se îndreaptă în grup spre I. O. V. Grupul invalizilor care a depus jurământul de credință.

CONGRESUL DECORATILOR CU MEDALIA „BARBAȚIE ȘI CREDINȚĂ”

Săptămâna trecută s'a deschis în Capitală congresul de coraților cu medalia „Barbație și Credință”. Fotografiiile noastre înfățișează: Congresisții ascultând discursurile. Biroul congresului.

(Foto I. B.)

Sunt vindecabile bolile de plămâni?

Toți aceia cari suferă de astmă, tuberculoză pulmonară și la laringe, ftizie, catar la vârful plămânului, tuse învechită, flegmă, răgușeală persistentă, gripă și n'au găsit vindecarea până acum, primesc dela noi pentru lămurire, absolut gratuit, și franco, o carte cu multe ilustrații, scrisă de d. dr. în med. Guttman, asupra temei: „Sunt vindecabile bolile de plămâni?”. Să se scrie o carte poștală francată cu 6 Lei — la adresa exactă PUHLMANN & CIE, BERLIN, 836, MUGGELSTRASSE 25—25a.

BICKET ROM
este un produs
COINTREAU
deci foarte select

DUPĂ furorile stârnite de Robert Taylor, cu prilejul călătoriei sale în Europa, producătorii din Hollywood s'au întrebat dacă antipatia ziariștilor față de marele actor reprezintă într-adevăr opinia publică sau, dimpotrivă, ia naștere din invidie.

Deschizând corespondența lui s'a constatat că scrisorile, în cea mai mare parte, erau trimise de femei, în general, și cuprindeau aceleași păreri, aceleași săgeți veninoase ca și critica întregii prese. Dar s'a descoperit că acele scrisori femeiești fuseseră scrise de bărbați. Întreprinderea „Metro” le-a ars pe toate, într-o noapte.

Cu toate acestea rămâne faptul că Taylor — de altminteri ca și Rudolf Valentino la începuturile carierei sale — nu se bucură de simpatiiile bărbaților. Deosebirea între el și Valentino este că acesta din urmă nu se sinchisea câtuși de puțin să placă bărbaților, pe câtă vreme „Bob” râvnește să fie admirat și de ei. Din pricina aceasta, el n'are liniște și e convins că antipatia lor se datorește mai cu seamă invidiei pentru faima și succesele sale.

Deunăzi, am intrat în cabina lui din studiourile firmei „Metro”, cu care prilej mi-a vorbit două ore în șir. Când isprăvi, mi-am dat seama că interviewasem pe unul dintre bărbații cei mai puțin fericiți din Hollywood și știam din clipa aceea cât îl costa o glorie dobândită în chip atât de fulgerător.

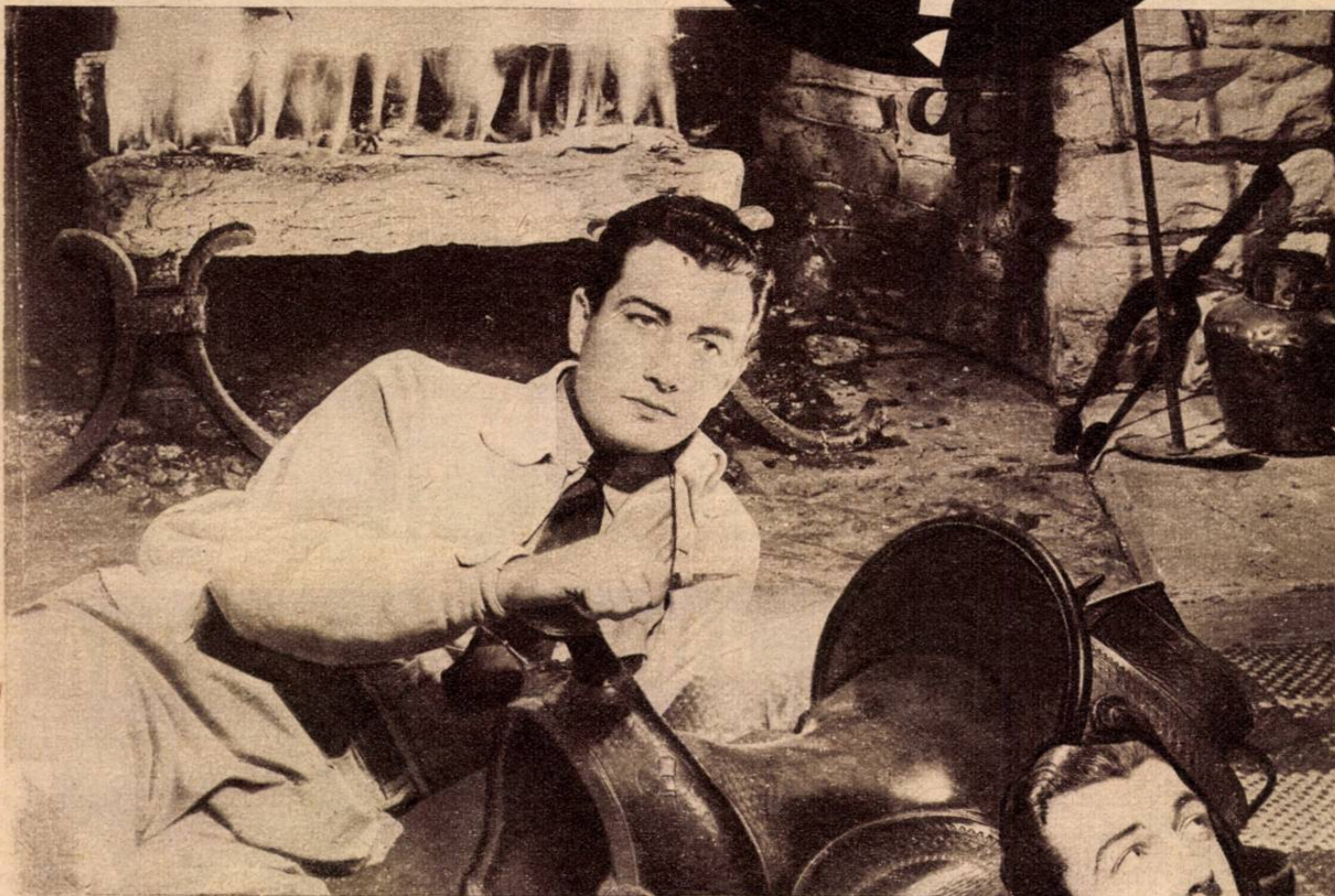
— Nu înțeleg de ce situația mea e atât de pizmută, când, la drept vorbind, eu...

— Ce voieți să spuneți?

— Am să vă lămuresc prin câteva amănunte... Pentru înțelegerea cât mai temeinică a acestor amănunte, cititorii trebuie să înceapă prin a și-l închipui pe actualul idol al ecranului la douăzecișunu de ani, când abia ieșise de pe băncile colegiului din Panama, în California de miază-zi. Locuia într'un orașel din Nebraska:

DE CE ROBERT TAYLOR NU PLACE BĂRBAȚILOR

?

Beatrice. Purtările și setea lui de viață nu se deosibeau de acelea ale milioanelor de alți tineri, la vârsta sa.

Când s'a dat să studieze un rol și a fost angajat de „Metro” cu un contract de douăzeci și cinci de dolari pe săptămână, nu prea avea — firește — cu ce să ducă un trai pe picior mare. Dar Arlington Brugh — acesta este numele lui adevărat — începu să stărnească oarecare interes, dacă nu chiar vâlvă, în jurul său. Prevența localurilor de noapte în tovărășia unei fete drăgălașe, Irene Hervey, abia sosită la Hollywood și proaspăt angajată de M.G.M., serviciul de presă al întreprinderii dădu proporții nebănuite prieteniei lor, calificând-o drept roman; ziariștii au complicat-o apoi cu scene furtunoase de gelozie, crize sentimentale, despărțiri dramatice și împăcări neașteptate. Cei doi tineri începură să creadă în ceea ce citiau, astfel că în curând, ei înșiși socotiră că acest roman, scris cu litere de-o șchioapă în fiecare ziar, încetase să mai fie plăcut.

Pentru Arlington Brugh a fost cel dintâi indiciu că faptul de-a fi Robert Taylor avea și numeroase neajunsuri.

Al doilea, a venit după întâia reprezentare a lui „Magnificent Obsession”. Critica se întrecea în laude pentru descoperirea „frumosului Taylor” ca actor cinematografic și Bob hotărî să facă o călătorie la New-York. Abia sosit acolo, se pomeni asaltat de mulțimea venită să-l întâmpine și cu hainele sfâșiate în bucăți. Fugi din New-York, după ce aruncase o privire asupra puhoiului

de admiratori și admiratoare prin geamul automobilului. Se înapoie cu o nouă amărăciune: adio libertate personală. Ea nu mai era acum decât o amintire din trecut.

În clipa acestei stări de lucruri Bob e mai criticat de presă decât oricare alt star. „Robert Taylor”, scria deunăzi un critic, referindu-se la un film al lui, „e mai frumos ca oricând”. Și se publica o fotografie veche, a artistului, alături de una recentă. „Observați”, spunea criticul cu ironie, „punctul unde sprincenile lui Taylor au fost smulse și acum linia părului său seamănă cu pieptănătura unei văduve galeșe”.

Astăzi Taylor crede că s'a deprins cu ironia mușcătoare a ziariștilor, dar nu-i adevărat. Apare totdeauna posomorît, uneori chiar hipersensibil; bă-

nuște pe oricine și e convins că nimeni nu e sincer cu el. Suferă și e nefericit. Are puțini prieteni intimi. Singurul lucru care-i răsplătește amărăciunea este prietenia cu Barbara Stanwyck. Aceasta i-a înveselit multe luni din viață cari, altminteri, s'ar fi scurs triste pentru el, într-o muncă titanică și istovitoare. Casa „Metro”, spre a satisface pretențiile publicului, îl obligă să lucreze fără preget și de multe ori el abia sfârșește un film și începe chiar a doua zi turnarea altuia. Aceasta înseamnă că Taylor se deșteaptă la șease dimineața, iar la e gata pentru lucru care durează până la nouă sease seara.

Salariul lui este unul dintre cele mai ridicate din Hollywood. Dar să cercetăm puțin contul său de cheltueli. Taxe și impozite asupra proprietății îi absorb mai bine de 50% din salariu; agentul lui primește 10%; managerul, aproape 4%. Avocatul îl costă 2% iar caii — pasiunea lui — aceeași sumă. Apoi, vin cheltuelile de întreținere. Un as al cinematografului e nevoit să ducă o viață cumpătată. Altminteri, e socotit excentric. Dacă ținem seamă de starea lui, Taylor trăește simplu, nerisipind mai mult de 15% din câștig. Cel puțin o jumătate din această cifră e înghițită de daruri făcute prietenilor și mamei sale.

E locul să fim optimiști și să-i acordăm încă 20% pentru cheltueli — hai să zicem! — neprevăzute; bine'nțeles, dacă-și va continua cariera cu aceleași contracte de astăzi. — Nu trebuie să luați lucrurile prea în tragic, răspunsei eu când isprăvi de vorbit. La urma urmei, câștigați destui bani. Și e o satisfacție rară de-a fi un om atât de important.

Potrivii aparatul de radio.

— Firește... Merită osteneală. Dar faima e relativă; apoi sfârșești prin a-i da atât de puțină importanță încât o consideri aproape o plictiseală. Totuși, când lucrez, simt clocotind în mine întreaga-mi tinerețe: îmi spun că un venit asigurat e o ambiție, în viața mea. Când izbutesc să realizez un film bun, atunci credeți-mă n'aș consimți să mă schimb cu nimeni, oricare ar fi prețul acestui târg!

G. RĂDULESCU

Două fotografii recente înfățișând pe celebrul june prim al ecranului Robert Taylor.

Ex-regina Spaniei pleacă din Londra, să-și vadă fiul la Roma

Ex-regina Victoria Eugenia a Spaniei a părăsit Londra, în tovărășia fiicei ei, Infanta Christina, plecând spre Roma, unde va avea loc în curând botezul micului fiu al Ducei și Ducese de Asturia. Ducele de Asturia este fiul fostei perechi regale spaniole. În fotografia noastră, ex-regina Victoria Eugenia a Spaniei și fiica ei, Infanta Christina, în gara Victoria din Londra.

Prințul Baudouin moștenitorul tronului belgian, face sky la Gstaad

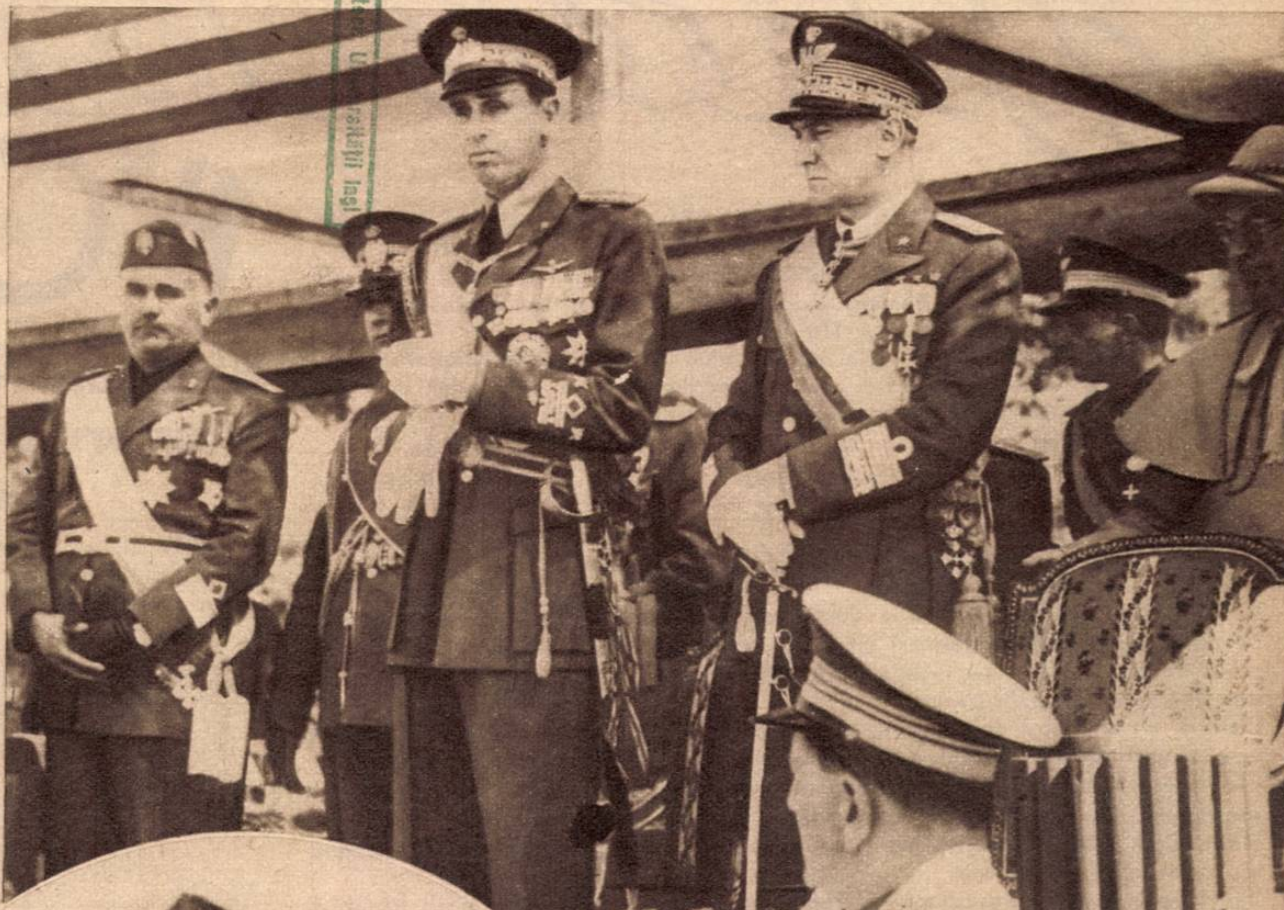
Prințul moștenitor belgian, Prințul Baudouin, duce de Brabant, își petrece vacanța de iarnă, împreună cu frații săi, Prințul Albert și Prințesa Josephine Charlotte, în localitatea elvețiană, Gstaad. În fotografia noastră, prințul Baudouin se ridică după o căzătură în zăpadă.

Got la Gstaad face sport și familia lui Aga Khan

Soția principelui indian, Aga Khan, care poartă titlul de Begun Khan se află actualmente, cu micul ei fiu, prințul Saddrudin, în localitatea elvețiană Gstaad. Înălțăm aci pe Begun Khan, soția lui Aga Khan, cu fiul ei prințul Saddrudin, pe colina de sky din Gstaad.

Noul vice-rege al Abisiniei la o paradă militară, în Addis-Abeba

Noul vice-rege al Abisiniei, Ducele de Aosta, și predecesorul său, mareșalul Graziani, au asistat la o mare paradă militară, în Addis Abeba. Fotografia noastră înfățișează pe noul vice-rege al Abisiniei, Ducele de Aosta (centru) și pe mareșalul Graziani (dreapta) la parada militară din Addis-Abeba.

Dr. Beneș, președintele republicii cehoslovace, face sport.

Președintele republicii cehoslovace, Dr. Ed. Beneș, face sky în apropierea reședinței sale de iarnă, Sezimov, în Boemia. Niciodată până acum, președintele Beneș n'a fost fotografiat la sky.

Efectele TRAGICE ALE CIVILIZAȚIEI

DAVID KALAKAUA KAWANANAKOA, veselul prinț al Hawaiului, apărut clatinându-se între oaspeții săi, amețiți cu toții de băutură, ținând pe brațe o femeie în stare muribundă. „Această „wahinā” (femeie) e pierdută” strigă el, iar wahina era soția lui legitimă, *Arvella Kinslea*.

Acum e pierdut și el, iar ruina sa marchează stingerea unei dinastii glorioase care a condus veacuri dearându-și destinele acestei insule locuită de adevărați giganți — oameni de câte doi metri înălțime și cari cântăreau dela 135 până la 180 kg. fără urmă de proeminențe inestetice. Făpturi majestuoase, în toată accepțiunea cuvântului, până la sosirea albilor cari cu misionarii, cu banii și boalele lor i-a dat de răpă.

* * *

În 1778 când căpitanul *Cook* a descoperit insulele, 40.000 splendide specimene de oameni s'au ivit pe țărmuri intrigate de „uriașă barcă cu pânze” a străinilor și de înfățișarea lor. La început, arhipelagul deveni cunoscut lumii sub numele de „Insulele Canibalilor”.

Cam la un an după descoperire, un vas american pornit la vânătoare de balene se opri în dreptul celei mai apropiate dintre insule pentru repararea unor mici avarii și spre a-și procura legume proaspete, necesare pentru prevenirea scorbutului. Pe acest vas se afla un tânăr marinar anume *John Young*, din Cape Cod, (Massachusetts). *John* se săturase de viața trudnică și de atmosfera rău-mirositoare de pe vas.

La vederea insulei paradisiace cu aerul îmbalsămat de miresme și cu locuitorii ei plini de viață și sănătate, el se simți ispitit să rămână acolo și deșertă. Când văzu că vasul dispăruse la orizont, *Young* ieși din tufișurile în cari stătuse până atunci ascuns și se lungi sub un palmier.

Deodată, el auzi un glas limpede de femeie intonând o melodie dulce, iar peste câteva minute se ivi și cântăreața. Avea înfățișarea unei zeițe, măsurând aproape doi metri și neavând pe ea decât un fel de „cache-sex” ce-i acoperea trupul dela talie până la genunchi.

Lepădând acest sumar vestmânt, splendida creatură intra în mare, unde înotă cu mișcări viguroase, o vreme, apoi ieși iar la mal și făcea tocmai gestul simplu

O supraviețuitoare a splendorilor hawaieni.

Prințul David care a pierdut viața străbunilor săi și astăzi zace în temniță.

În 150 de ani, oamenii de rasă albă au transformat un ținut paradisiac într'un pământ al suferințelor.

al îmbrăcării când dădu cu ochii de *Young*. Tânărul marinar avea înaintea lui o prințesă de sânge. Iși zâmbiră, iar când *John Young* duse mâna mai întâi la gură și apoi la stomac, ea-l luă de mână și-l conduse la palat unde tânărul constată că fecioara era cea mai mărunță și mai delicată membră a familiei sale. Părintele ei, regele *Kamehameha I*, avea o statură de gigant și se spune că ar fi cântărit 225 kg. Deoarece mergea spre bătrânețe, e de presupus că o parte din această greutate era formată de grăsime, însă majoritatea o constituiau oasele și mușchii, având o „spinare lungă și lată ca o pupă de fregată”.

Existența unei familii de Titani cu capetele și umerii mai mari decât ai celorlalți locuitori, era o curiozitate și nu un accident. De mai multe generații, cele mai mari și mai reușite specimene de oameni se căsătoriseră între ei, fratele luând pe soră. Hawaienii sunt polineziani, o rasă de obârșie ariană, înrudită cu hindușii Indiei și se presupune că ei au ajuns la aceste insule în niște luntrii cu lopoți, pe la anul 500 în. de Chr.

Young știa că trebuia să facă o bună impresie regelui și reuși să-i câștige simpatia oferindu-i un cuțit și executând câteva din micile scamatorii ale timpului. Regele îl făcu prim-ministru și-i dădu în căsătorie pe frumoasa-i fiică. Acesta a fost un act cu mai multe consecințe printre cari și aceea că el deveni străbunul nefericitului prinț *David* care astăzi zace în ocnă.

Dela această dată, vasele se opriră tot mai des la țărmul insulelor hawaiene spre a lua încărcături de lemn de santal, care era schimbat în China pe ceai și mirodenii, mărfuri vândute înfășșit pe bani în Europa și în unele porturi americane. Hawaienii primiau în schimbul lemnului lor de santal, mărgelile și alte fleacuri de acest soi, dar nimeni nu se gândi să le ofere vestminte, până'n 1820 când sosiră misionarii.

Young, care în epoca aceea avea un fiu mare, socoti că era de datoria sa să-i ajute pe misionari în încercarea lor de a mântui sufletele indigenilor, cari până atunci trăiseră într-o fericită ignoranță. Marele său prieten, regele, murise urmat fiind la domnie de fiul acestuia, *Kamehameha II-lea*, care în scurt timp căzu victimă boalelor albilor. După moartea sa, bătrâna regină *Kaahumanu* se urcă pe tron și domni șapte ani, până când un alt fiu al ei atinse vârsta la care trebuia încoronat.

Cu toate că bătrâna regină n'avea ochi să-i vadă pe misionari, *Young* obținu pentru ei o invitație la încoronarea celui de al treilea rege *Kamehameha*. Cu acest prilej el îl convinse pe rege să dea o mare cantitate de lemn de santal în schimbul unei corăbii. În bărcile de salvare ale acestui vas, împodobite cu flori, femeile regelui a fost aduse la ceremonia încoronării.

Dar din nefericire, datoria misionarilor era să îmbrace toată această populație și festivitățile ce urmau să aibă loc ofereau momentul cel mai propice pentru realizarea ideii. În acest scop, misionari și misionare aduseseră câteva baloturi de mătase, ace și mosoare de ață, confecționând câteva sute de vestminte. La început, băștinașii le respinseră darurile, dar în cele din urmă regina bătrână primi să încerce o rochie de mătase roșie.

Vestmântul avu darul să placă „nobilei doamne” și ea apără cu el în fruntea

procesunii, lungită pe un pat de fer, luat dela un yankeu pe niște lemn de santal în valoare de două mii dolari și care era purtat de către patru dintre cei mai robusți supuși ai săi. Damele sale de onoare îi urmară pilda, dar una dintre ele, Prințesa *Pauahi*, când ajunse la locul ceremoniei își smulse rochia de pe ea, o aruncă și începu să danseze „hula-hula”. Acest trist exemplu a fost urmat de toate celelalte femei, spre marea mâhnire a misionarilor, cari pierdură orice speranță de-a mai putea să îmbrace cuviincios aceste creaturi, lipsite de rușine. Totuși le-a fost dat să învingă în cele din urmă, însă vai, cu ce rezultate! Dar înainte ca să se întâmple aceasta, *Young* convins pe noul rege să nu mai dea lemnul de santal pe jucării, ci să ceară în schimb puști, tunuri și munițiuni. Când avu o cantitate suficientă de arme, regele care, ca și tatăl său, fusese până atunci stăpânul unei singure insule, imbarcă pe corabia cumpărată la încoronare întregul armament și cuceri toate celelalte insule.

Între timp, numărul și influențele misionarilor sporiră până când ei reușiră în cele din urmă să convingă populația că ar trebui să umble îmbrăcată din cap până'n picioare. Dar masele nu-și puteau îngădui luxul satinului și al mătăsurilor, astfel că s'au adus țesături din cel mai ieftin bumbac. Această inovație avu urmări pe cari nici misionarii și nimeni altcineva nu le-ar fi putut prevedea. Nesfârșitele predici despre pudoare fură greșit interpretate, deoarece în vocabularul băștinașilor nu exista un asemenea cuvânt. Ei ajunseră în cele din urmă la concluzia că trebuia să fie vreo magie în îmbrăcămintă, după

Desen decupat dintr'un ziar american dela 1875, în care *Unchiul Sam* este înfățișat prezentând „Constituția” unui rege hawaian care-i spune: „/ m plătit scump tot ceea ce albi au adus pe aceste țărmuri și acum drept este să ne dați pentru sănătatea noastră slăbită, o constituție, nou-nouță...”

cum o dovedeau și puterile superioare ale albului. Cu această idee, ei purtară vestmântul de bumbac în toate cele 24 de ore ale zilei, în pat și chiar în apă, lăsându-l să li se usuce pe trup. Rezultatul a fost că mii dintre ei au căzut răpuși de pneumonie și multe alte mii avură un sfârșit ceva mai lent, prin tuberculoză.

Kamehameha al III-lea și *Young*, convinși că totul era mai bun în țările civilizate, făcură o călătorie în Anglia și ambii muriră în scurt timp de pojar. Aceasta era un avertisment asupra celor ce aveau să mai vie. Neguțătorii și coloniștii albi, din ce în ce mai numeroși, aduseră germenii acestei boale în insula unde supraviețuitorii slăbiți ai epidemiilor de pneumonie și tuberculoză fură iarăși decimați de noua plagă împotriva căreia n'aveau nici un mijloc de a lupta cu folos. Astăzi, rezultatul nenorocirilor aduse de albi în aceste ținuturi paradisiace este că la Kona, unde căpitanul *Cook* văzuse în 1778, 40.000 specimene superbe de hawaieni pur sânge, numărul localnicilor este atât de redus încât apare cu mult sub acela al imigraților japonezi.

Albul a adus idei politice prielnice țărilor din care venia el, dar otrăvitoare pentru niște indigeni cari se aflau abia la începutul evoluției. El a introdus banul, absolut necesar în angrenajul complex al civilizației albe, dar

derutant și demoralizant pentru spiritul simplu al hawaianului. Banul înlătură sistemul schimbului făcând ca unele femei să umble în mătăsuri, iar altele în pânză de americană. Femei cari până atunci umblaseră aproape goale și fericite în nuditatea lor, plecau capetele umilite roșind de sărăcia pe care o trăda vestmântul lor. Familia regală degeneră odată cu supușii săi, regii următori scăpând progresiv frânele puterii din mână până când rămaseră aproape fără autoritate. O singură dată, vechea putere și majestate din trecut licăriră pentru un scurt timp în Regina *Lilioukalani*.

Când se urcă pe tron, ea încercă să redobândească autoritatea predecesorilor săi. Această regină era mătușa Prințului *David*, căsătorită nu cu un prinț indigen, ci cu un anume *John O. Dominis*, fiul unui căpitan de marină. Dizolvând parlamentul, ea încercă să reintroneze vechiul sistem feudal, dar în 1895 izbucni revoluția care o sili să abdice. *S. N. Dole*, înființă republica, el asumându-și rolul de președinte, dar după câțiva ani de negocieri, arhipelagul fu anexat Statelor Unite. Regina „*Lil*” a murit în 1917, la vârstă de 80 ani.

Unul dintre nepoții săi a fost prințul *David Kawanakoa* care se căsătorii cu *Abigail Campbell*, fiica unui bogat plantator. Din această uniune se născu veselul Prinț *David* de astăzi.

Copilul acesta a crescut foarte răsfățat și banii mamei sale l-au scăpat dintr'o nesfârșită serie de încurcături până acum cinci ani când, gonind pe șosea cu 80 mile pe oră, mașina sa a derapat fără veste, rănind mortal o trecătoare, anume *Miss Felicity Connors*, din California. Autoritățile îl condamnară la 10 ani închisoare dându-i însă un răgaz de îndreptare, de cinci ani.

Dar cu puțin înainte de expirarea răstimpului fixat, el dădu o petrecere în palatul său din *Waikiki*, la care luă parte între alții și *Arvella Kinslea*, o tânără fată în vârstă de 22 de ani, plină de temperament. De doi ani încoace, prințul o prezinta drept soția sa, dar o părăsise adesea, pe motive de presupusă infidelitate. Pe lângă ea mai veniseră la petrecere o soră a sa, *Rosa*, maiorul *Bernard Tooker*, un american, *John Hollinger* și *John Mc Kenzie*. Oaspeții spun că au auzit la un moment dat un svon de ceartă venind din bucătărie și apoi sgomotul unui trup care se prăbușește pe podele. Puțin după aceea prințul apără cu *Arvella* pe brațe. Tânăra femeie avea arterele gâtului tăiate și sângele-i curgea șiroaie. S'a chemat numaidecât o ambulanță și se făcură încercări de oprire a sângelui, dar totul fu zadarnic. Ea muri fără să scoată un cuvânt. La instrucție, prințul a declarat că nu-și mai amintește nimic din cele întâmplate, dar autoritățile au stabilit că el a lovit-o cu un vas de porțelan care s'a spart, cauzându-i rănilor acelea fatale.

Și astfel, ultimul viăstar al majestaților hawaiene, este acum „pau” adică, pierdut.

VA ISBUCNI RĂZBOIUL IN OCEANUL PACIFIC

BOMBARDAMENTUL Shanghai. Periferiile Nankingului sunt în flăcări. O canonieră, care era o ambasadă plutitoare, a fost scufundată de aviația niponă. Valurile murdare ale fluviului Yang-Tse poartă mii de cadavre. Japonezii înaintază asupra Kantonului. Europa este îngrijorată de știrile expediate depe frontul din Extremul Orient, de corespondenții de războiu ai marilor ziare, iar jurnalele filmate, proiectate pe toate ecranele lumii, fac pe oricare om să se înfricoșeze. Pacea lumii este în pericol. La început, Europa n'a văzut în războiul chino-japonez decât o repetiție a unei încăierări, care nu a emoționat-o în trecut. Când însă canoniera „Panay” a fost scufundată de forțele nipone, termometrul, care indica situația, s'a urcat brusc. Emoția în întreaga lume a fost imensă. Mulți oameni cu răspundere din Japonia, în loc să caute să calmeze spiritele, au făcut declarații direct incendiatoare. Declarațiile făcute de amiralul Sue-Tsugu au fost de natură să neliniștească guvernele bătrânei Europe. Pacificul amenință să se transforme într'un ocean de flăcări.

MISTERIOSUL RAPORT AL BARONULUI TANAGA

Privind-o pe hartă, Japonia nu reprezintă decât o mică pată. Un lanț de insule nu prea mari, cari în totalitatea lor reprezintă numai 675 mii de kilometri pătrați, adică puțin mai mult decât suprafața Franței. Populația acestui imperiu este animată însă de o ambiție sălbatecă, de un mesianism uimitor și de o dramatică necesitate de expansiune. Situația demografică a țării este dintre cele mai rele, din cauza lipsei terenurilor cultivabile și din cauza supra-ofertei mâinei de lucru.

Când s'a divulgat, în anul 1920, de către Chinezi, faimosul raport al baronului Tanaga, raport pe care acesta l-ar fi făcut împăratului și pe care Japonezii l-au declarat fals, oamenii politici ai lumii au zâmbit ironic. Era un plan de cuceriri, care indica punct cu punct, etapele marșului triumfător al Japoniei în Asia. Japonia ar urma să se întindă, conform acestui plan până la frontierele Siberiei, ale Indiilor engleze, ale Indiilor neerlandeze și ale Australiei. Zâmbetele ironice n'au fost cu nimic îndrituite, căci, după cum se vede, raportul baronului Tanaga se îndeplinește punct cu punct, iar evenimentele îi dau neliniștitor caracter de autenticitate.

Amiralul Sue-Tsugu a declarat, nu de mult, că diplomația

nu poate satisface nevoile urgente ale Japoniei. În consecință, Japonia s'a retras dela Societatea Națiunilor, a denunțat tratatele navale și s'a lansat într'o vastă ofensivă economică. Iar astăzi a deslănțuit războiul în Extremul Orient.

Deocamdată mai este vorba încă de un războiu împotriva Chinei. Din spusele celor cu răspundere, reiese însă clar că imperiul dela Soare-Răsare nu s'ar sfîși să pornească la luptă și împotriva națiunilor albe, dacă acestea vor continua să vândă automobile, tunuri sau alte mărfuri discipolilor lui Confucius.

Se pune întrebarea dacă Japonia dispune realmente de mijloacele militare și financiare, care i-ar îngădui să facă față unei asemenea eventualități. Forța Japoniei rezidă în marina ei de războiu, care are 802.000 tone. Evident, că este vorba de o armă redutabilă. Trebuie mai ales să se aibă în vedere că din totalul flotei, numai 82.000 tone sunt nave vechi. Echipagiile sunt bine antrenate, perfect armate și comandate de ofițeri inteligenți.

Armata este compusă din 300—400.000 oameni și e comandată de ofițeri foarte capabili. Campania din Mandciuko, a antrenat-o îndeosebi, deoarece acolo a luptat pe un ger nemai pomenit, pe un teren accidentat și lipsit de căi de comunicație.

Aviația niponă dispunea la începutul conflictului, de 1670 aparate de primă linie, dintre care 600 erau destinate marinei. Avându-se în vedere probabili adversari, fără îndoială că Japonia este încă slabă, mai ales din pricina că de foarte puțină vreme s'a emancipat de sub tutela fabricațiilor străine și fiindcă personalul navigant nu este încă perfect antrenat.

RĂZBOIU NAVAL ÎMPOTRIVA STATELOR-UNITE

Trei mari puteri supraveghează Japonia: Statele Unite ale Americii, U. R. S. S.-ul și Marea Britanie. Dacă între aceste trei mari puteri ar interveni o înțelegere, Japonia, prinsă în triumghiul Hawai—Vladiwostok

Un hidroavion de bombardament al americanilor.

și Singapore ar fi într'o situație foarte grea. În Ianuarie 1934, amiralul Sue-Tsugu a declarat că Rusia și America ar voi să încercuiască Japonia și că sbo-
rul efectuat de colonelul Charles Lindbergh și nevastă-sa, în 1931, cu care ocazie au aterisat pe insulele japoneze, a fost făcut pentru spionaj. S'a provocat un scandal imens, iar amiralul Sue-Tsugu a trebuit să declare că nu este el acela care a afirmat cele de mai sus și că nu citește niciodată interviurile care-i sunt atribuite.

Publicistul american Upton Close afirmă în lucrarea sa „Pericolul japonez” că în acel an, principalele magazine din Japonia au organizat, de acord cu poliția și guvernul, expoziții, având ca subiect „Războiul naval din 1936, împotriva Statelor Unite”.

Se înțelege dela sine că Statele Unite ale Americii nu se simt prea în largul lor. În con-

VA OPUNE
MARE BĂTĂ
RIEI, IN M
LA CINCI
BAZELE L
TELE JAPO

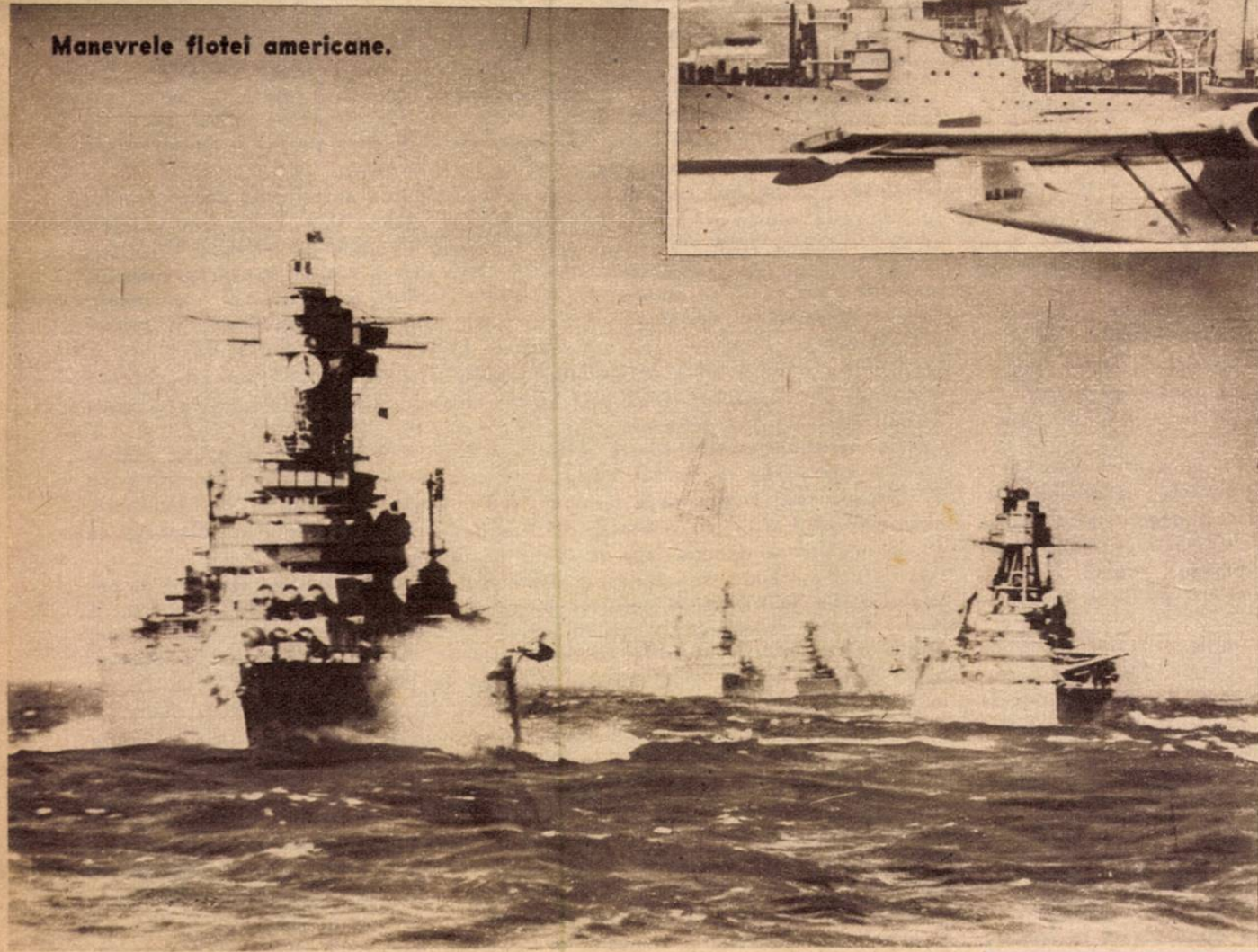

BAZE NAVALE ȘI AER

Statele Unite : San Diego,
Japonia : Yokosuka, Sașo,
U. R. S. S. : Petropavlovsk
Marea Britanie : Hong-Kong,
Franța : Saigon.
Olanda : Batavia—Surabay

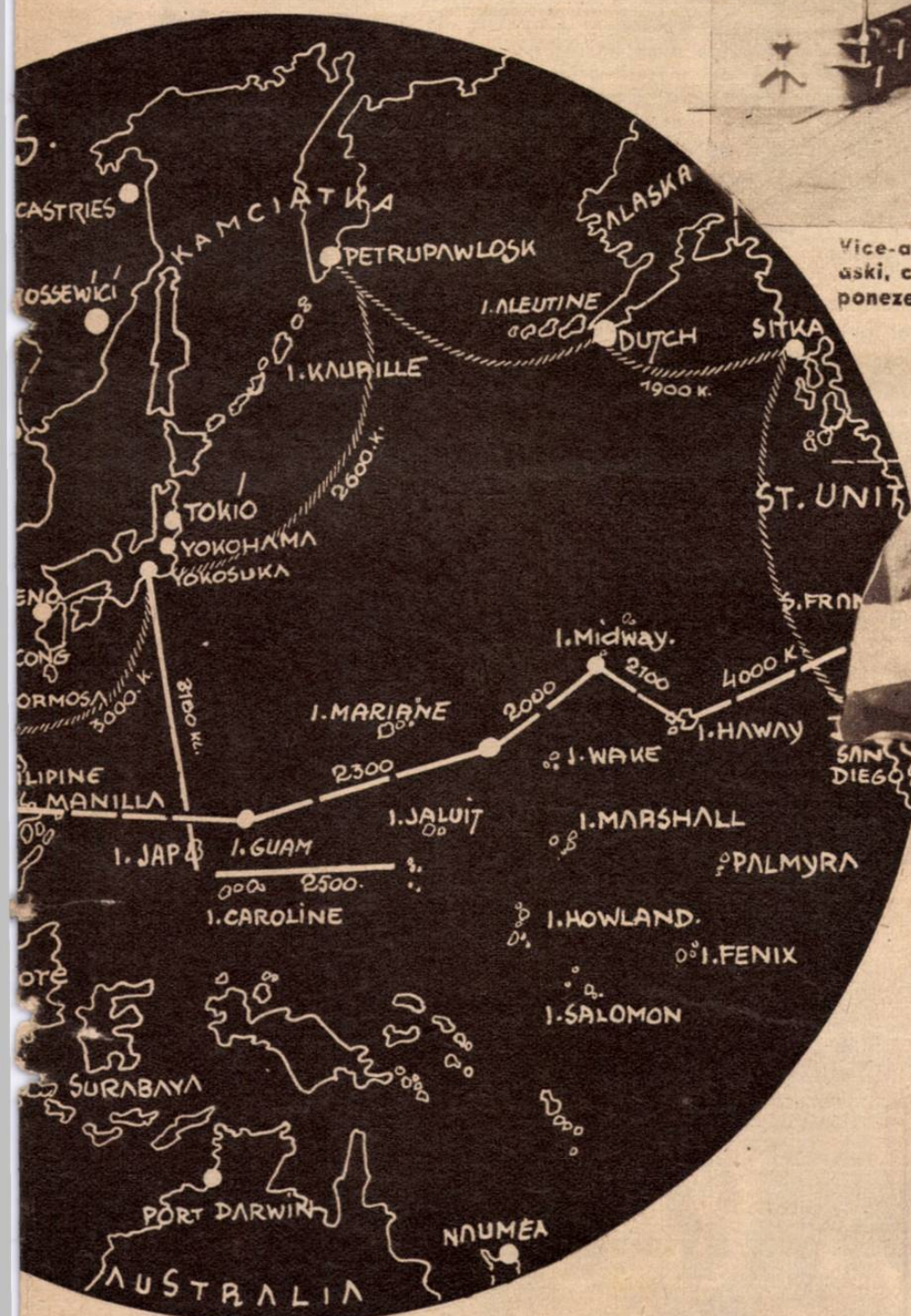
Direcțiunea unui ev

Manevrele flotei americane.

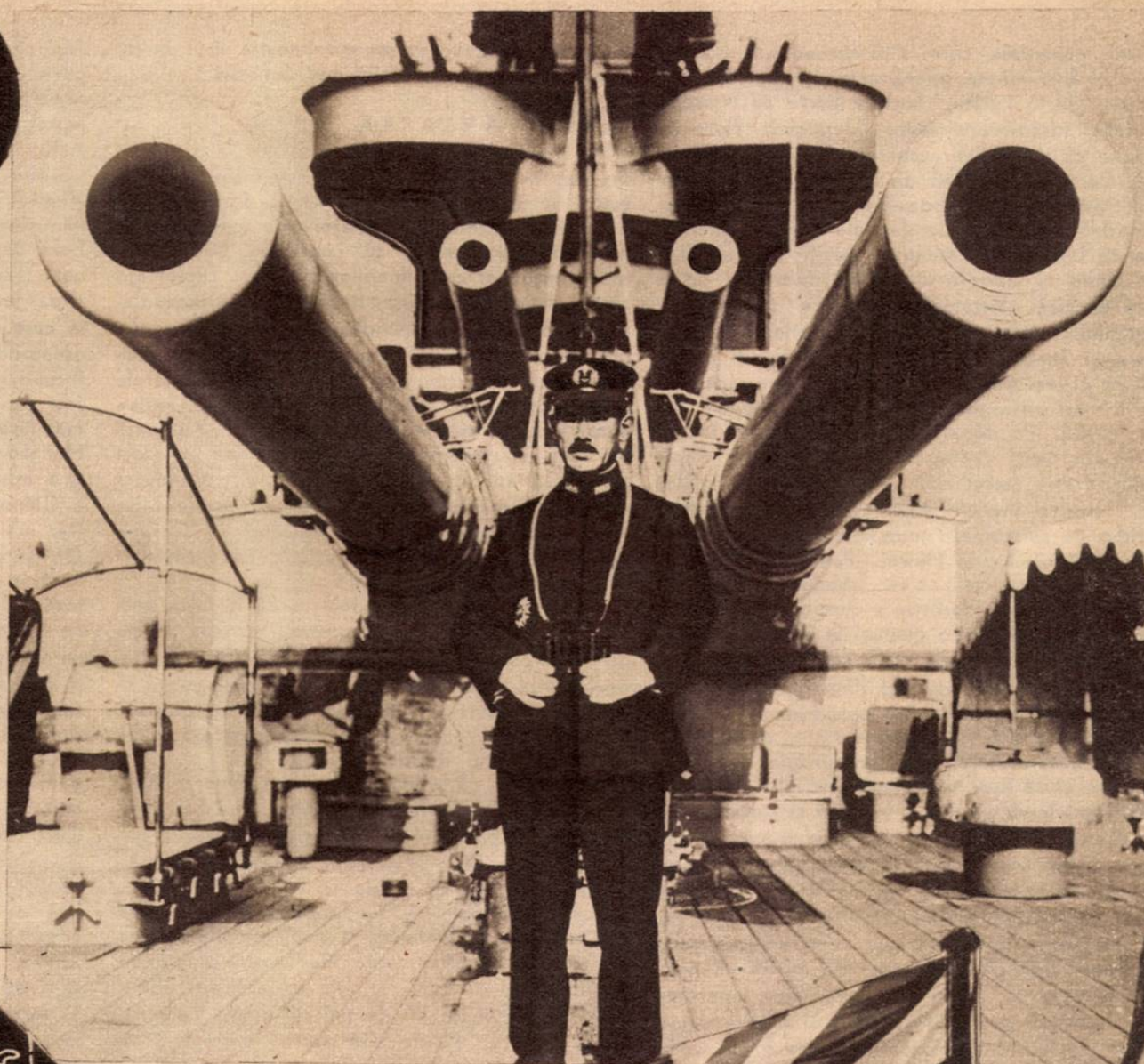
UL CIFIC?

E, INTR'O ZI, CEA MAI
ĂLIE NAVALĂ A ISTO-
IJLOCUL PACIFICULUI,
MII DE KILOMETRI DE
OR RESPECTIVE, FLO-
NEZĂ ȘI AMERICANĂ?

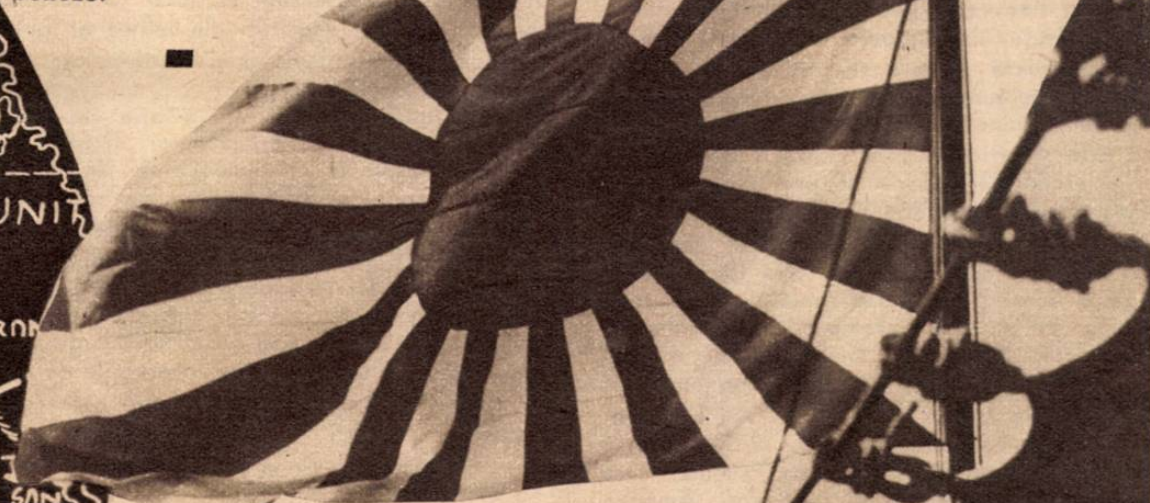

RIENE.
Sitka Harbour, Dutch Harbour, Hawaii, I. Midway, I. Wake, I. Guam.
I. Yap, I. Jaluit, Insulele Marshall, Marianele și Carolinele.
Castreis, Grossevith, Vladivostok.
Singapore, Port Darwin.

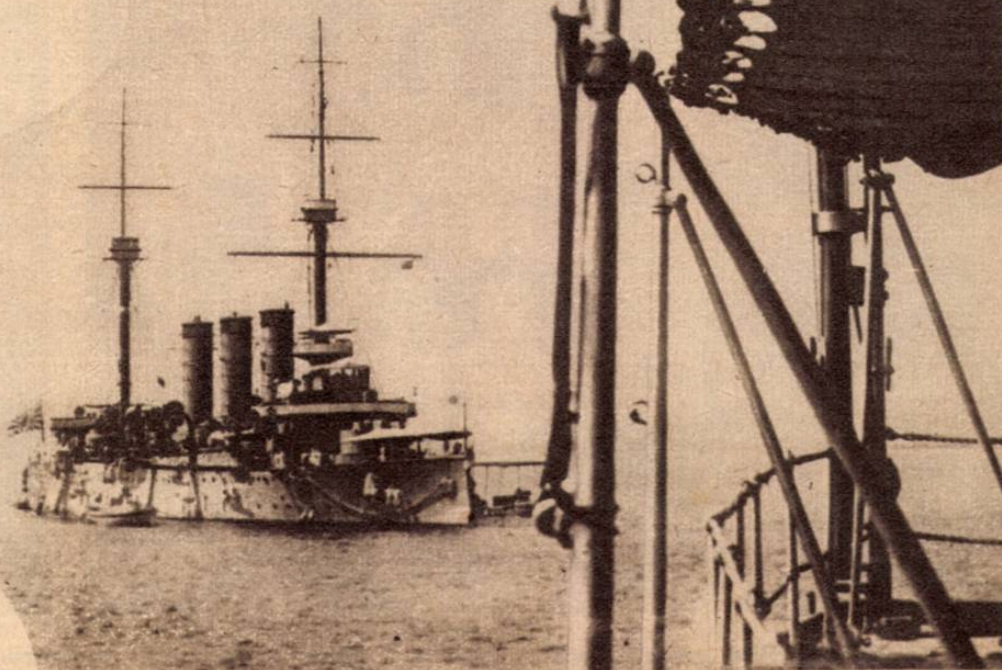
a.
ntual atac nipon, împotriva U. R. S. S.-ului.

Vice-amiralul Sankiki Takahashi, comandantul flotei japoneze.

Un crucișător japonez.

secință, guvernele care s'au succedat la conducere, au luat măsuri energice pentru fortificarea situației lor în Pacific. Statele Unite au o superioritate zdrobitoare asupra Japoniei. Flota sa dispune de un milion șase sute trei mii tone, în timp ce flota aeriană de război, dispune de 2880 avioane și hidroavioane de primă linie, față de cele 1670 ale Japoniei. Inconvenientul este că întinderea Oceanului Pacific obligă Statele Unite să adopte un sistem defensiv, pe o scară enormă. Sistemul acesta se sprijină pe triumful format de insulele Aleutine, insulele Hawai și Panama. În cazul în care i-ar fi imposibil să apere Filipinele, America a adaptat o poziție de retragere, având insula Guam în avantgardă. Pe de altă parte, aviația a trasat adevărate punți strategice de-a curmezișul Pacificului, grație mării linii San Francisco—Manilla, prin Hawai și insulele Midway—Wake și Guam, în timp ce se studiază noua linie San-Francisco—Austria, trecând prin Hawai—Palmyre și Aukland. Faptul că Americanii s'au instalat în insulele Aleutine la Dutch Harbour e considerat de Japonezi ca o lovitură de pumnal în spate. Americanii nu se interesează însă de nemulțumirea japoneză. Ei caută cu tot dinadinsul în aceste locuri terenuri bune pentru aerodromuri și goluri cari să poată fi folosite de flota de război. În felul acesta, Americanii se apropie de Japonezi, dar și de Ruși, cari construiesc în Kamciatka, la Petropavlovsk, o bază aeriană și navală. Se înțelege dela sine cât de mare ar fi însemnătatea acestor două puncte strategice, în cazul unei alianțe ruso-americane.

Statele Unite fac mari lucrări de fortificații pe insulele Hawai. În munți sunt construite hangare subterane, depozite subterane de muniții, precum și rezervoare uriașe, foarte bine apărate, cu combustibil pentru flotă. În jurul acestor insule se vor desfășura formidabile manevre, la care vor participa 170 vapoare și 600 avioane. Japonia este foarte neliniștită de aceste forțe masate într'un punct foarte vulnerabil pentru imperiu și de aceea, apele insulelor americane sunt străbătute de vapoare de comerț, inofensive în aparență și care nu trec de 3000 tone, dar care sunt comandate de cei mai buni ofițeri ai marinei nipone.

Care este situația insulelor Hawai? În cazul unui atac al escadrelor nipone, se presupune că garnizoana compusă din 20.000 oameni, ar putea să reziste vreme de 15 zile, adică atât cât este necesar flotei americane din San Diego ca să ajungă în acest punct. Dar Americanii se tem, mai ales, de un atac intempestiv al submarinelor japoneze, dintre care unele — creația amiralului Sue Tsugu — au o rază de acțiune formidabilă, care merge până la 29.600 kilometri. Pe de altă parte, comandamentul flotei se teme de acte de sabotaj în canalul de Panama, care este înconjurat de prăvălii japoneze. America are toate motivele să nu provoace ea războiul

în Pacific și de aceea se mărginește să-și organizeze în chip perfect sistemul defensiv.

AVIAȚIA RUSĂ

În timp ce marina americană este obiectivul ipotetic al marinei japoneze, U. R. S. S.-ul este obiectivul ipotetic al armatei de uscat. Tot ce e posibil ca aceasta să constituie punctul cel mai sensibil al complicațiilor din Asia. Diplomații sunt neliniștiți, neștiind dacă scânteia incendiatoare va porni din Mandciuco sau din Mongolia interioară. Generalul Araki a declarat, pe vremuri, unui american, că în cazul când Sovietele nu se vor liniști, atunci Japonia se va vedea constrânsă să curețe întreaga Siberie. Japonezii au avut în vedere o acțiune militară în acest sens, căci au organizat Mandciuco-ul, din punct de vedere militar, construind căi de comunicație strategice înspre Nord și ridicând în Coreea importante rezerve de muniții, combustibil și alimente.

Nici un japonez nu se îndoieste că în cazul unui conflict, succesul va fi de partea armatei Mikado-ului. Tăind linia transsiberianului, izolând Vladivostok-ul, armatele rusești n'ar mai putea să fie aprovizionate. O ofensivă care ar merge până la lacul Baikal, ar întrerupe orice legătură a Siberiei cu restul Rusiei.

Fără îndoială că e un raționament temerar. Rușii n'au poate o armată aptă pentru un război ofensiv, dar pe plan defensiv ar putea rezerva surprize desagreabile armatelor nipone. Pe de altă parte, Sovietele se străduiesc să facă astfel ca armata siberiană să fie absolut independentă. Actualmente se lucrează la dublarea liniei transsiberianului, la fortificarea Vladivostok-ului, unde, în momentul de față, se află o bază de submarine, care numără 50 de unități dintre cele mai perfecționate. Pe de altă parte, drumul pe la Nord a fost deschis și în zile bune, aprovizionarea s'ar putea face și pe această cale, dealungul fluviilor siberiene.

Flota de război rusă nu ar juca un rol prea însemnat, deși unele unități din Baltica ar putea să ajungă la Petropavlovsk și Vladivostok, prin strâmtoarea Bering.

Un factor hotărâtor va fi însă aviația. Rușii posedă 4500 avioane de prima linie, dintre care 2000 sunt masate în Extremul Orient. În timp ce aparatele japoneze nu vor avea de bombardat decât obiective strict militare, răspândite în stepă, piloții sovietici vor avea în raza lor de acțiune, toate punctele vitale japoneze, amenințând cu masacre înfiorătoare, aglomerațiile compacte din orașele nipone. Japonia și-a dat seama de acest pericol, căci în ultima vreme, exercițiile de apărare pasivă, sunt făcute cu impresionantă regularitate.

ROLUL ANGLIEI

S'ar părea, din toate cele expuse mai sus, că

Japonia nu se teme de nimic. Ar fi greșit să se creadă așa ceva. Japonia se teme de o coaliție anglo-americană, căci aceasta ar însemna că cele două mari flote ale lumii s'ar alia împotriva celei de-a treia. Partida ar fi, ce-i drept, inegală. Astăzi nu poate fi însă vorba încă de o coaliție, căci fiecare lucrează pe cont propriu.

Anglia sprijină sistemul defensiv pe triumful Singapore—Hongkong—Port Carwin. La Singapore se află o importantă bază de hidroavioane, iar instalațiile și fortificațiile făcute recent, au costat peste un miliard de franci francezi. Aci vor avea loc importante manevre ale flotei din Extremul Orient, la care vor participa zece mii de oameni, 25 vapoare, trei escadrelor de avioane, care vor evolua toate sub protecția unor formidabile baterii de coastă. Pe de altă parte, Hongkongul a fost fortificat și transformat într-o bază aeriană, dintre cele mai însemnate. Dacă Japonezii vor ocupa Cantonul, poziția Hongkongului va fi foarte serioasă, căci în posesia Cantonului și a insulei Hainan, Japonezii vor avea în mână întreaga mare a Chinei meridionale.

Dar mai sunt două puteri interesate în situația din Extremul Orient și anume, Franța și Olanda. Forțele militare însă, ale acestor două țări sunt departe de a fi suficiente, spre a putea face față unui atac nipon. Este interesant de știut că în timp ce Marea Britanie dispune, în apele Chinei, de 3 crucișătoare, un vas port-avion, un puior de mine, 15 torpiloare și avizouri și 18 canoniere. Franța dispune de numai 5 crucișătoare, 2 submarine, 4 avizouri și 4 canoniere, iar Olanda de 3 crucișătoare, 12 torpiloare și 15 submarine.

Nu trebuie să se uite, pe de altă parte, că tendințele de expansiune ale Japoniei, privesc și posesiunile olandeze din Extremul Orient, precum și chiar posesiunile franceze.

Cert este că în momentul de față, Japonia, cu toată alianța germano-italiană și simpatiile de care se bucură în Siam, nu ar putea duce un război de lungă durată, deoarece este lipsită de materii prime. Conducătorii destinilor Japoniei știu acest lucru și este probabil că o intervenție simultană și în același sens a Mării Britanii și a Statelor Unite, ar obliga-o să-și oprească acțiunea militară din China. Probabil însă că ar fi vorba de un război de scurtă durată, care i-ar folosi numai la reorganizarea forțelor slabe.

RECEPȚIA DELA LEGAȚIA POLONĂ

D. Arciszewski, ministrul Poloniei la București, a dat săpămâna trecută o recepție la care au participat membrii guvernului. Fotografic noastră înfățișează:

D-nii Virgil Potârnică, ministrul de justiție, Eugen Savu, ministrul de finanțe și prof. I. Petrovici, ministrul educației naționale.

24 IANUARIE LA ȘCOALELE DIN CAPITALĂ.

În fotografiile noastre sunt reproduse două scene dela serbarea organizată de elevele Institutului Moteanu, din Capitală

ISTORIA MINUNATULUI TUN CARE A TRAS ASUPRA PARISULUI

de Căpitan Eduard Dragomirescu-Buzne

D ACĂ cele șapte minuni de odinioară ale lumii vechi:
— Mausoleul din Halicarnos.
— Piramida lui Cheops.

— Farul din Alexandria.
— Colosul din Rhodos.
— Grădinile suspendate ale Semiramidei, din Babilon.
— Statuia lui Jupiter din Olimp.
— Templul Dianei din Efes — ne mai pot excita curiozitatea prin faptul că — pentru acele vremi — ele constituiau cu adevărat lucruri minunate, astăzi ele nu mai prezintă același interes din cauză că am luat și luăm mereu parte, la atâtea descoperiri uimitoare, încât mintea noastră pare oarecum obișnuită cu minunile.
Este greu să facem o instruire a minunilor lumii moderne, pentru că prea multe opere ar merita să fie amintite iar lista nu ar fi cu adevărat reală.

Dacă am încerca totuși s'o facem, desigur că printre ele, un loc de frunte și necontestat l-ar ocupa vestitul tun: „Grosse Bertha” sau „Pariziana” — cum l-au numit Germanii, adică **Tunul care în 1918 a bombardat Parisul dela 128 km.** (adică tocmai distanța dela București la R.-Sărat).

Datele de construcție și modul cum a fost întrebuințat acest tun a dat naștere la multe știri fanteziste din cauză că Germanii au știut să păstreze secretul acestei mașini uriașe.

Misterul care a plutit până acum asupra acestei mari descoperiri se pare că a început a fi deslegat.

Diferite lucrări apărute recent, printre care cea mai importantă este lucrarea Locotenentului Heinz Eisgruber — care a făcut parte din personalul ce deservea piesa — intitulată: „So schossen wir nach Paris. Die geschichte Schusses nach Paris über 128 km.” ne dau detalii interesante, care credem că este bine să fie cunoscute; se va vedea că într'adevăr acest tun este cea mai formidabilă realizare a tehnice și cu adevărat o minune a timpurilor noastre. Fără a intra în detalii tehnice care interesează numai pe aceia care se ocupă cu artileria, vom căuta a reda împrejurările în care a luat naștere tunul, caracteristicile piesei și modul cum s'a executat tragerea.

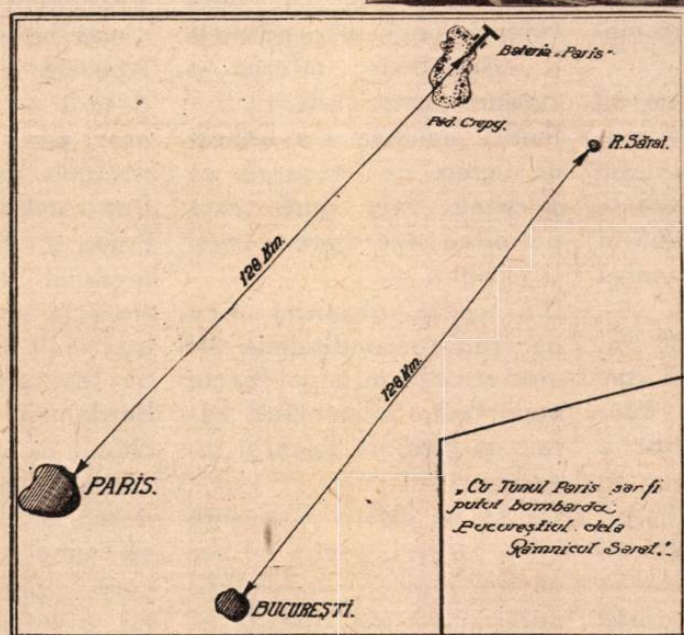
Ideea bombardării Parisului se pare că a luat ființă în anul 1916, când, după toate eforturile disperate ale Germaniei, se văzuse că nu se mai puteau executa în bune condițiuni atacurile aeriene asupra Parisului, datorită perfecționării la care ajunsese apărarea antiaeriană. Se zice că, un tânăr general german, într-o conferință la „Marele Cartier General” în care se desbătea problema de mai sus, a propus, în glumă, o soluție: „să tragem cu tunul asupra Parisului”. Gluma însă a prins.

Șeful Marelui Cartier General, a dat dispozițiuni consilierului său tehnic pentru chestiuni de artilerie, să ia de urgență contact cu experții Uzinelor Krupp, pentru a examina această posibilitate.

Din acest moment încep să se așeze la lucru: ingineri, ofițeri de artilerie, profesori, mecanici, calculatori, etc., toți sub direcțiunea celebrului profesor Rausenberger, care a fost și inventatorul Mortierului de 420 milimetri, și a contra-amiralului Rogee.

Săptămânile trec; în birourile și atelierele fabricii Krupp, niciodată nu s'a lucrat cu mai multă înfrigurare și într-o atmosferă atât de înfierbântată.

Se lucrează ziua și noaptea, de astă dată nu pentru bani ci pentru

Tunul care a tras, în 1918, asupra Parisului, dela 128 km.

(Reproducere după B. J. Z.)

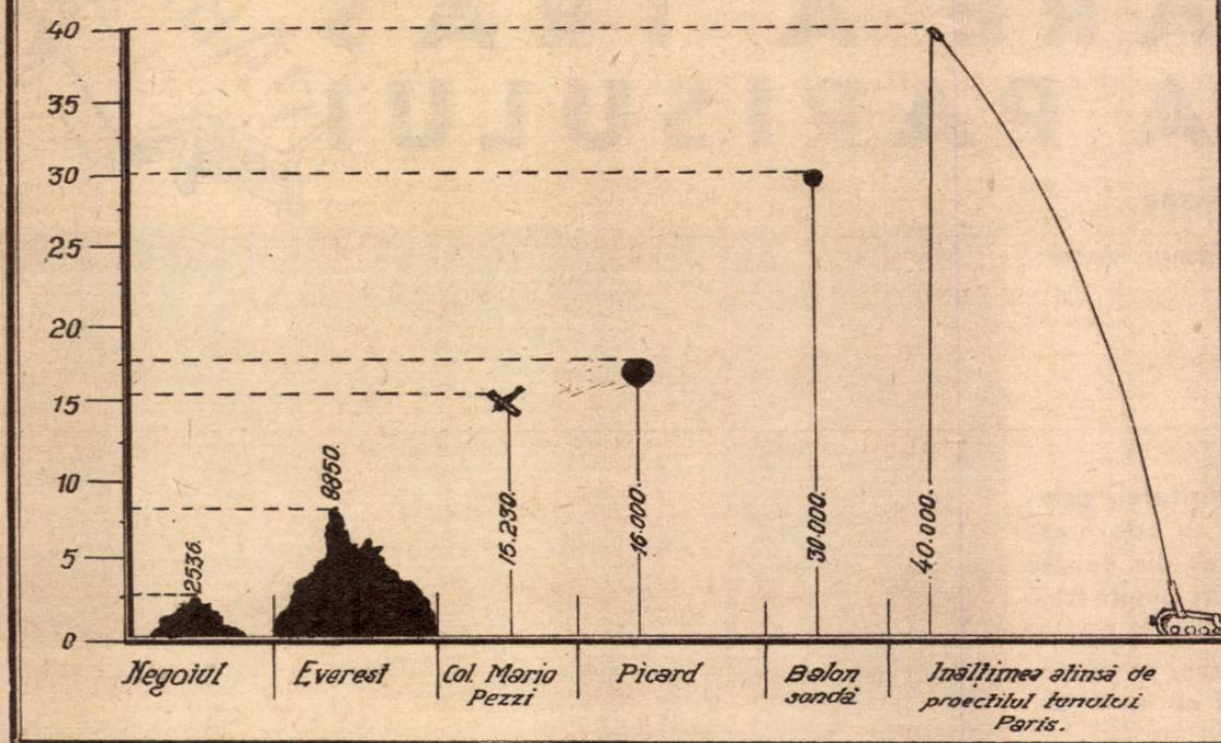

armată, pentru țară, pentru victorie. Însfârșit, în primăvara anului 1917 se fac primele încercări. Dar la început tunul nu poate bate decât până la 90 km.; Parisul nu se poate atinge, deoarece cea mai

înaintată linie a frontului se găsea la 120 km. și toată lumea rămâne consternată.

Nimeni însă nu pierde speranța. Calculele se reiau și după un an, adică în primăvara anului 1918: „Tunul minune” este gata de tragere.

Nimeni nu a atins până astăzi, înălțimea la care ajungea proiectilul „Tunului minune”

Piese — deoarece se pare că, după numărul loviturilor trase ar fi existat două până la trei piese — au fost instalate în apropierea localității Crepy. Fiecare tun a fost așezat pe o platformă de beton, a cărui construcție a durat mai multe luni. Blocul de beton turnat, în greutate de 300.000 kg., a înghițit 100 tone de ciment, 200 tone de pietriș și 2,5 tone de armătură metalică.

Socul avea o suprafață de 12 metri pătrați și o adâncime de 4 metri.

— Diametrul interior al țevei: 210 milimetri.

— Lungimea țevei: 34 metri.

Uitați-vă când treceți pe Calea Victoriei, în Piața Teatrului Național, la înălțimea Palatului Societății Adriatică, sau închipuiți-vă că puneți cap la cap, 4 stâlpi de telegraf, care normal măsoară 9 metri fiecare și veți avea imaginea lungimei acestui monstru de oțel.

Diametrul exterior al țevei, în partea dinapoi era de circa 1 metru, iar la gură de circa jumătate de metru. — Greutatea totală a piesei 750.000 kgr., din care numai țeava cântărea 200.000 kgr.

Problema fabricației unei asemenea țevi dintr'un singur bloc de oțel reprezintă o minune tehnică, deoarece execuția ei este o problemă de natură metalurgică foarte greu de rezolvat.

— Fiecare țeavă nu putea trage mai mult de 65 lovituri. După fiecare lovitură, din cauza enormei presiuni de 5000 atmosfere ce se desvolta în interiorul țevei, diametrul ei se mărea progresiv; din această cauză proiectilele erau numerotate dela 1 la 65 și aveau un diametru care mergea dela 210 mm. pentru obuzul Nr. 1 la 235 mm. pentru obuzul Nr. 65.

Lungimea proiectilului varia de asemenea dela 85 cm. la 111 cm., ca și greutatea dela 100 kgr. la 115 kgr. Proiectilul era încărcat cu 10 kgr. ecrasită și construit așa fel încât să explodeze complet pentru a nu se putea studia construcția lui.

— Pulberea, care servea la aruncarea proiectilului, avea greutatea de 150 kgr. și era așezată în saci de mătase. Din cauză că temperatura pulberii influența mult asupra bătăii tunului, pulberea era păstrată într'un adăpost special dotat cu radiatori electrici, care dădeau o temperatură constantă de 12°.

S'a socotit că o lovitură costa 35.000 mărci, adică circa un milion și jumătate lei.

— Viteza de tragere a tunului era de o lovitură la un sfert de oră.

— Viteza cu care mergea proiectilul prin aer era de

2000 metri pe secundă.

— Înălțimea maximă la care ajungea proiectilul în aer era de 40 km.; ceva ne mai auzit când se știe că:

— Piccard a atins, cu balonul său stratosferic înălțimea de 16.000 m.

— Col. italian Mario Pezzi a atins, cu avionul, la 7 Mai 1937, înălțimea de 15.230 m.

— Un balon sondă, pentru cercetări meteorologice, atinge înălțimea de 30.000 m.

— Proiectilul străbătea dela gura țevei la punctul de cădere, aflat la circa 120 km., în 3 minute, 30 secunde, din care 2 minute mergea prin stratosferă.

După fiecare lovitură trasă, țeava tunului trebuia redresată, deoarece, ca toate tuburile lungi, suspendate la o extremitate, suferea o flexiune apreciabilă.

Pentru aceasta s'a utilizat un sistem de macarale ce porneau dela gură, care permitea redresarea țevei și ochirea ei.

Din cauza distanței mari de tragere condițiunile atmosferice jucau un rol foarte important, influențând bătăia și direcția fiecărei lovituri.

Ca să nu existe diferențe între lovituri, o serie întreagă de ingineri specialiști, determinau cu diferite aparate, temperatura aerului, direcția curenților și intensitatea lor, greutatea și starea de umiditate a aerului, după care se calculau elementele de tragere.

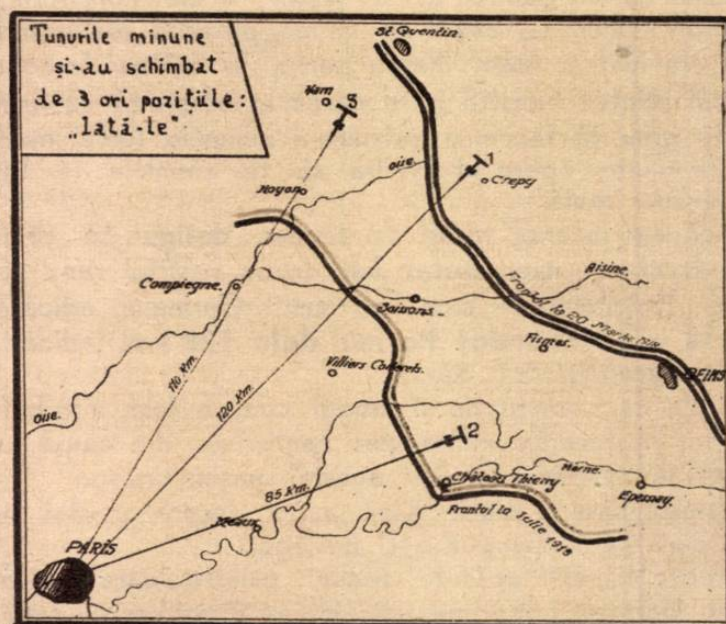
Pentru a nu se descoperi

„tunurile minune” 30 de baterii cu tunuri grele, mijlocii și ușoare au fost aduse și instalate în jurul pădurei dela Crepy; ele trebuiau să tragă concomitent cu plecarea fiecărei lovituri asupra Parisului.

Zece escadri de aviație de vânătoare, puse direct sub ordinele contra-amiralului Rogee, constituiau un baraj aerian permanent. Toate avioanele străine trebuiau doborâte, cu orice sacrificiu, pentru a nu se descoperi nimic.

Pentru observarea tragerei, o perfectă organizație de spionaj era asigurată în Franța. Spionul principal era un oarecare Baptiste Lamartine, care locuia la Paris și care transmitea informațiile prin telegrame cifrate la Morteau, un sat dela granița elvețiană-franceză (lângă Besançon) și de aici, prin releu de curieri și telefon, la Marele Cartier General german, cu care bateria era legată telefonic.

După 4 luni de muncă neîntreruptă pentru instalarea pieselor, în ziua de 23 Martie 1918 totul este gata. La ora 7, când se dă comanda: „Trage” de către

Contra-Amiralul Rogee, către baterie și cele 30 de baterii înconjurătoare, prima lovitură pornește spre Paris; la interval de circa o jumătate de oră, au pornit alte 2 lovituri.

Apoi s'a dat repaus și s'a așteptat rezultatul.

Țeava a vibrat un minut după fiecare lovitură.

Tot personalul bateriei: ingineri, ofițeri, soldați și lucrători în frunte cu profesorul Rausenberger, au urmărit cu ceasurile în mână, locul unde se găsea proiectilul, la fiecare 10 secunde; s'au făcut diferite ipoteze căci nimeni nu-și putea da seama dacă în stratosferă proiectilul nu va suferi abateri mari, din cauza intensității curenților și direcției lor.

Această încordare grozavă a nervilor a fost de nedescris — spune Lt. Heinz Eisgruber — timp de 4 ore, până la sosirea primului buletin informativ transmis dela Paris.

Dar rezultatul a umplut inimile tuturor de bucurie.

Prima lovitură căzuse pe cheiul Senei, a doua pe Boulevardul Strasbourg, aproape de Gara de Est, iar a treia în Arondismentul 7. Tragerea a continuat astfel mai mult timp. La Paris nimeni nu-și dădea seama de realitate; se credea la început că ar fi un bombardament aerian, căci nimeni nu și-ar fi putut închipui că ar fi vorba de un tun care bate capitala. Toate mijloacele au fost întrebuințate pentru a se descoperi locul bateriei, când s'a ajuns la concluzia că numai un tun ar putea trage: avioane nenumărate care împănaseră tot spatele frontului, secții de reparații, o întinsă rețea de spionaj.

Dar dintre toate, tot spionajul, teribila armă a păcii și războiului, a izbutit să arate locul bateriei.

Artileria grea franceză a început să execute trageri asupra poziției indicate; zi și noapte baterii de 150 mm., de 300 și 380 mm. continuau să tragă; poate nici Verdunul sau Marna nu au văzut atâta ploaie de proiectile ca pădurea dela Crepy.

Deși personalul bateriei a avut nenumărați morți și răniți, tunul minune a continuat să tragă.

Deoarece bateria fusese descoperită și între timp avusese loc ofensiva germană dela Chemin des Dames, care apropiase frontul la 80 km. de Paris, poziția ei a fost schimbată; s'au mai tras încă 100 lovituri din această poziție care din nou a fost descoperită și bombardată. *)

Ulterior, din cauza ruperei frontului de către Francezi la 18 Iulie 1918, bateria este din nou demontată în 24 ore și încărcată în vagoane; tot materialul a fost strâns și în locul ei a rămas o groapă enormă care nu indica nimic.

Printre bombele de avion ce cădeau în lungul căii ferate, prin bombardamentul intens al artileriei franceze, uriașele tunuri au putut încă odată să fie salvate.

O nouă Poziție a fost ocupată la Beaumont, lângă St.-Quentin, de unde, în ziua

de 19 August 1918, a plecat ultima lovitură.

Nimeni nu și-ar fi închipuit însă că viața tunului s'a sfârșit; dar a trebuit să înceapă retragerea, care a adus, nu după mult timp, sfârșitul războiului; în retragere, personalul n'a părăsit uriașul cadavru care a fost transportat la Köln, unde a dispărut fără urme.

În total, s'au tras asupra Parisului, 367 lovituri din care 180 au căzut în centru, iar restul în cartierele marginase.

1000 morți și câteva sute de răniți au fost hrana acestui nemaipomenit tun.

Parisul a suportat totuși cu calm și curaj această încercare de a distruge forțele morale ale unei națiuni care lupta pentru drept și libertate.

Aceasta este minunata, dar grozava istorie a tunului care a bombardat Parisul.

Am redat această istorie care ni se pare mai actuală ca oricând.

Dacă construcția lui reprezintă o minune a științei și a tehnice, el ne poate da o imagine asupra surprizelor ce ni le rezervă viitorul război, când probabil că se vor utiliza realizări pe care fantezia noastră nu le poate încă întrevedea.

Căpitan Eduard Dragomirescu-Buzne

*) Recent Lt. rez. francez Pierre Massini, într'un articol: „Le repérage de la Bertha” publicat în „Revue de l'Armée de l'air Novembre 1937” arată că, contrariu celor susținute de Germani, tunurile care au tras asupra Parisului au fost descoperite de aviație.

Astfel la 11 Aprilie, grație unor fotografii și observațiuni făcute de autor, chiar în momentul tragerii s'au descoperit cele trei piese.

La 3 Mai s'a putut executa un bombardament cu tunuri la 305 m/m; loviturile trase au distrus o piesă.

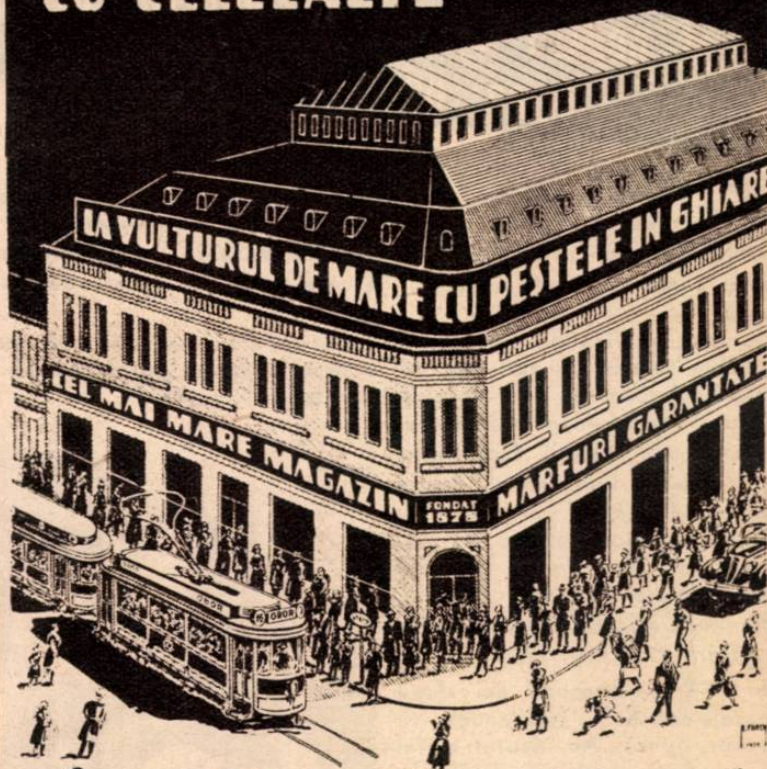
Madă nouă pe plajele Floridei.

Fotografia noastră înfățișează o uriașă pălărie de paie, stil sombrero, împletită din pai multicolor, care se bucură din ce în ce mai mult de admirația frumoaselor vilegiaturiste.

La Davos, transportul se face cu sania.

Transportul unei sportive la sky. Din pricina zăpezii prea mari, acest mijloc de transport este unicul.

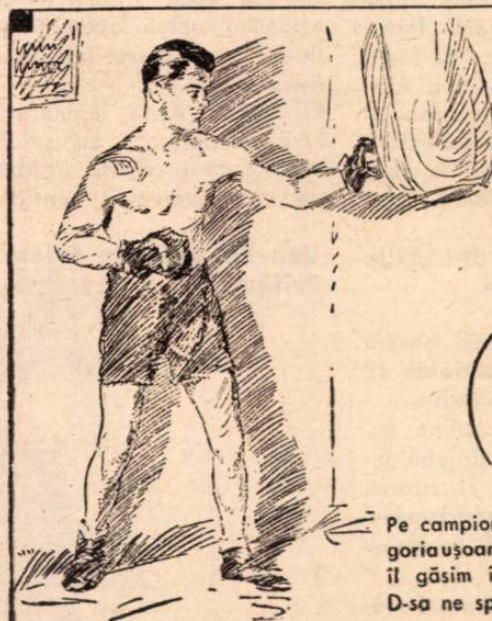
CU TRAMVAIUL NO 16 ȘI ÎN CORESPONDENȚĂ CU CELELALTE

Onor. Clientela noastră poate veni la noi până la stația în fața magazinului nostru!

Theodor Atanasiu & C. S.A.

STR. BAZACĂ 1 / STR. CAROL 76-78-80-82 / STR. HALT LOR 21

Pe campionul României la categoria ușoară, D-l Lucian Popescu, îl găsim în plin antrenament. D-sa ne spune:

*Li campionian o parătă
contra răcelii: Aspirin
cu crucea Bayer!*

La primul semn de răceală **ASPIRIN**
Observați CRUCEA BAYER

ANI ISTORICI ACUM PATRU DECENII

Anul 1898, ajun de sfârșit de secol, a fost pentru Europa și pentru întreaga lume, un an memorabil

Evenimentele petrecute acum patruzeci de ani au fost atât de extraordinare, încât se mai vorbește și astăzi cu pasiune despre dănele, ca despre niște întâmplări recente.

Astfel cuvântul „Panama” s'a introdus în toate limbile, spre a denumi o mare afacere necurată, în care ar fi amestecați oameni cu vază.

Cu zece ani înainte de izbucnirea procesului „Panamalei”, începuseră primele semne ale furtunii; dar abia în 1898, a ieșit la lumină formidabilul scandal, care a sguđuit în special Franța.

Totuși, omenirea nu s'a descuiat și n'a părăsit îndrăznețul plan de a tăia istmul ce se punea dușmănos în calea civilizației — acea muche de pământ complice parcă cu cele două uriașe întinderi de apă, din împărăția lui Neptun: *Pacificul* și *Atlanticul*.

În 1914, șaisprezece ani după marele scandal, a fost inaugurată marea operă. Au încetat astfel dintr'odată vrăjbele și urile ce se deslănțuiseră. Învinse omul. El îngenunchiase rezistența încăpățanată a stâncilor, fusese biruit Mefisto. Vapoarele tuturor națiunilor au început să străbată cu majestate canalul interoceanic, care unia acum acele două lumi, ce păruseră pe veci separate.

Se scurtase la două ceasuri, calea odinioară nesfârșită și extrem de primejdioasă, pe care se încumetaseră s'o facă doar unii corăbieri, sfruntând furtunile spre a ocoli „Țara de foc”, din apropiere de Polul Sud. *Canalul Panama* deschidea acum speranțe noi, perspective nebănuite pentru relațiile economice dintre continente.

AUTOMOBILELE ȘI BALONUL CU CĂRMĂ.

Anul 1898 a fost anul lansării primelor modele mai serioase de automobile de lux și turism. Tot atunci s'a făcut prima experiență cu balonul dirijabil, inventat de *Santos Dumont*, aeronaut francez, „sportsmanul bine cunoscut” — după cum scriau ziarele timpului.

Ilustrația noastră alăturată reprezintă unul din aceste automobile, în care se află marele scriitor *Zola*, apoi *Labori*, *G. Clemenceau* și alții, sosind la celebrul proces al lui *Emil Zola*, care devenise apărătorul căpitănelui *Dreyfus*.

S'au adus și la București asemenea automobile, cari semănau ca un fel de trăsură obicinuite, cărora li s'ar fi deshamat caii și li s'ar fi scos oiștea.

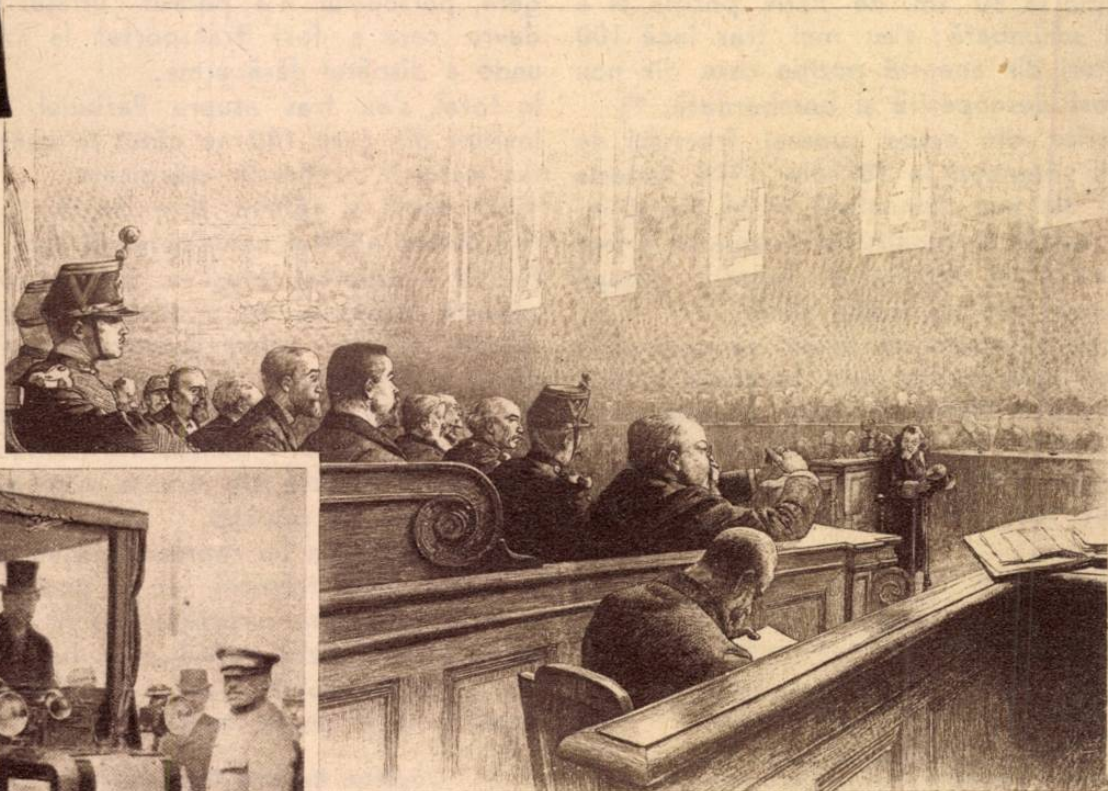
B. G. Assan, președinte al Camerei de comerț din București și cunoscut sportsman a fost unul dintre primii bucureșteni, văzuți la noi cu o asemenea mașină. O conducea foarte

prudent și nu o mână mai repede ca pe un vehicul tras de cai.

Tot pe acea vreme, se puneau problema avionului, adică locomotiunea aeriană practică cu ajutorul unui vehicul mai greu decât aerul.

Pe când în Apus, inginerul *Ader*, francez, făcea experiențe cu avionul său, cu aripi mișcătoare și pliante, în România, *Vartan*, pe care lumea îl considera din această

Una din ultimele fotografii ale Prințului Bismarck.

Zola, Labori, Clemenceau în automobil.

Două automobile fotografiate la expoziția automobilului din Paris, în Iunie 1898.

Procesul Panama: Curtea în timpul depoziției unui martor.

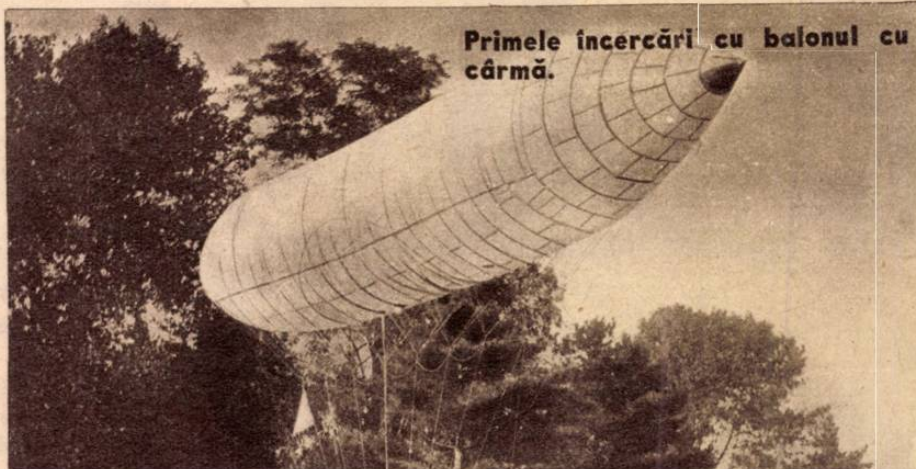
pricină nebun, prezenta și el o mică mașină sburătoare, care făcea viraje prin sala de conferințe.

MOARTEA LUI BISMARCK ȘI ASASINAREA ÎMPĂRĂTEȘII ELISABETA.

Tainele familiei de Habsburg mai preocupă generațiile actuale. Orice carte, orice roman despre arhiducele *Rudolf*, moștenitorul tronului Austro-Ungariei, sau despre romantica împărăteasă *Elisabeta*, mai are și azi succes, nefiind încă deslegat misterul din pădurea dela *Mayerling*, unde au fost găsite desfigurate, cadavrele lui *Rudolf* și al baronei *Vecera*.

Primele încercări cu balonul cu cărmă.

În anul 1898, *Sisi*, cum era numită în intimitate nomada împărăteasă a Austriei, una dintre cele mai frumoase femei ale timpului, a fost ucisă de anarhistul italian *Lucheni*, care i-a împlântat în inimă o pilă ordinară, pe când nefericita și nevinovata Suverană vizita, la Geneva un vapor.

Drama s'a petrecut chiar pe puntea vaporului.

Tot atunci s'a stins și celebrul om de stat, *Bismarck*, împăratul *Wilhelm al II-lea* inaugurând o nouă eră pentru Germani, care însă s'a dovedit fatală.

RĂSBOIUL SPANO-AMERICAN.

Marele războiu spano-american, deslănțuit acum 40 de ani, a avut o re-

EVENIMENTE ARTISTICE.

Anului 1898 i s'a consacrat o frumoasă pagină și în istoria artelor. „La vie de Bohème”, celebra operă a lui *Jaccommo Puccini*, a fost lansată în acel an; deasemeni „Cyrano de Bergerac” al lui *Edmond de Rostand*.

În România, sfârșitul de secol coincide cu reîntoarcerea temporară în patrie a divelor *Elena Teodorini* și *Darclée Hartulari*, care și stabiliseră faima în străinătate. Ele au venit în țară, cu prilejul întemeierii Operei române, ca instituție de stat, sub ocrotirea Ministerului de instrucție publică.

Asasinarea împărătesei Elisabeta a Austriei la Geneva. Transportarea victimei de pe vapor la hotelul Beau Rivage.

—
Împărăteasa Elisabeta a Austriei.
—

Lukeny, asasinul împărătesei Elisabeta a Austriei.

portret înfățișând pe Edmond Rostand.

Penultima scenă din „Cyrano de Bergerac”, de Edmond Rostand la Theatre de la Port Saint Martin.

Tot atunci genialul nostru muzician, *George Enescu*, ncepe să fie recunoscut în lumea artistică internațională, ca o forță creatoare epocală și impune muzica românească acolo unde până acum nu fusese încă primită. Iată deci că, printr'o curioasă coincidență, anul 1898, venind exact o jumătate de secol după anul istoric 1848, marchează o eră nouă.

A urmat apoi anul 1918, la interval de două decenii, deasemeni cu repercursiuni remarcabile pentru întreaga omenire și în special pentru noi, Românii, când ni s'a întregit și consolidat țara.

Au mai trecut iarăși două decenii. Suntem în 1938! Va face și acest an parte din serie? Ce surprize ne rezervă? Să aducem urări, ca să se sfârșească cu bine!

ALEX. F. MIHAI

percursiune ciudată asupra presei românești. Atât acest război, care a emoționat Europa, cât și afacerea Dreyfus au dat prilejul lui *Constantin Mille* să organizeze primul serviciu de informații telegrafice, pentru zările sale. Exemplul a fost imitat și de alții. Și astfel s'au lansat, acum 40 de ani, primele gazete românești, devenind cu adevărat populare, mărindu-și considerabil tirajul și formatul.

Evenimentele de acum patruzeci de ani au fost hotărâtoare pentru evoluția presei române, care de atunci și-a luat avântul.

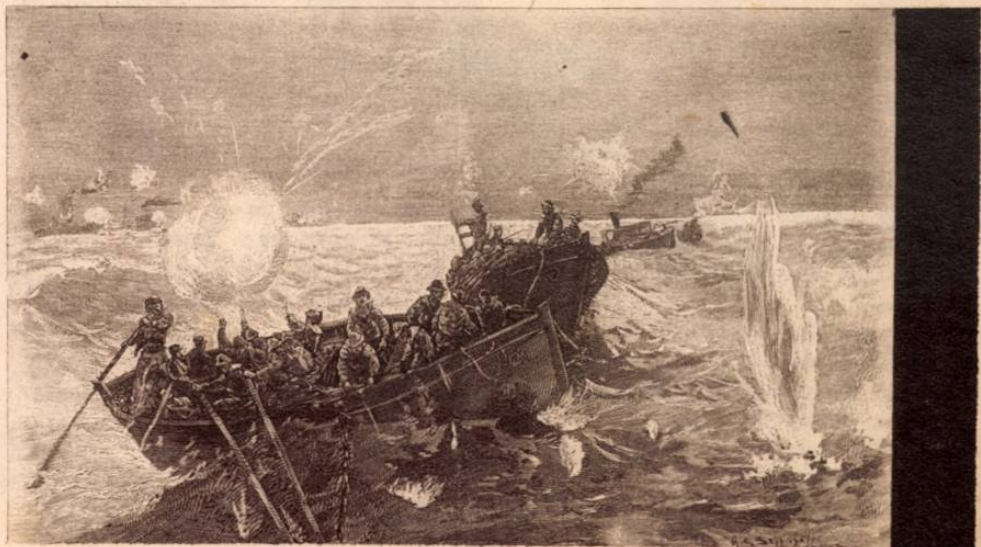
Negrii încărcând un transport la Tampa.

Crucișătorul Marblehead și canoiera Nashville, tăind cablul înainte de Tschenfuiegos.

Un consiliu de război la Santiago de Cuba, în timpul războiului spano-american.

O inovație fericită

INCEP SĂ FUNCȚIONEZE PRIN SPITALE TINERE INFIRMIERE, CU STUDII SERIOASE

S PITALUL central de boli mintale și nervoase din București începe să capete aspectul unui spital obicinuit. Nu mai este nimic mohorit în înfățișarea lui. Chiar dela poartă, te întâmpină o grădină largă și frumoasă, iar pavilionela luminoasă, așezată pe alee îngrijite, dau impresia unei stațiuni de vilegiatură. Nu mai întâlnești bolnavi purtând costume fantastice, nu se aud țipete și răcnete, nu se mai văd scene desordonate. Mulți dintre pensionari poartă hainele lor civile. Alții utilizează uniforma, destul de cuviincioasă și confortabilă a spitalului. Dar acest costum e purtat fără jenă, uneori chiar de către însoțitori. În modul acesta, nu mai știi care e bolnavul și care-i slujbașul instituției.

PLEIADA SURORILOR DE CARITATE

Un aspect amabil îl capătă culoarele, sufrageriile și sălile comune de distracție ale bolnavilor, prin prezența tinerelor surori de caritate — de curând sosite — îmbrăcate în rochii de culoare verde-primăvăratec, cu manșete resfrante albe, șorturi și bonete grațioase, uniformă copiată după modelul surorilor de caritate din Nashville (America).

Răspândind în jurul lor voie bună, joacă domino, table, șah, cărți și diferite alte jocuri cu bolnavii, ridicându-le astfel moralul. S'a făcut experiența că numai prin prezența lor liniștea și calmul se poate menține acolo unde înainte era agitație, desordine și penibile manifestări violente.

Aceste colaboratoare ale medicilor au fost instruite să procedeze cu mult tact față de pensionari, al căror suflet sdruncinat și capricios este expus, în orice moment, să-și piardă echilibrul. Devotamentul tineretii, mila și răbdarea, dictate de conștiința datoriei îndeplinite, fac din aceste copile, modeste ca înfățișare, niște prețioase auxiliare ale medicilor.

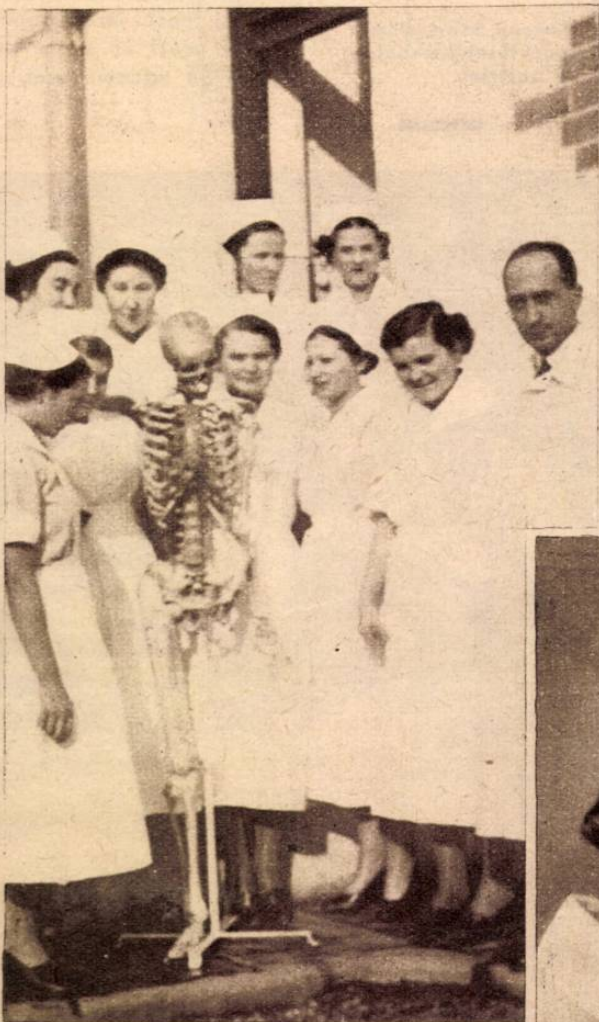
O ȘCOALĂ NOUĂ

Dar cine sunt aceste tinere fete, care vin să se închidă, de bună voie, între pereții zidurilor unde este atâtă suferință?

Desigur că au o chemare specială, căci altfel nu și-ar fi ales acest țel în viață, această menire, într-adevăr nobilă, dar foarte grea: *ajutorarea suferinșilor mintali*.

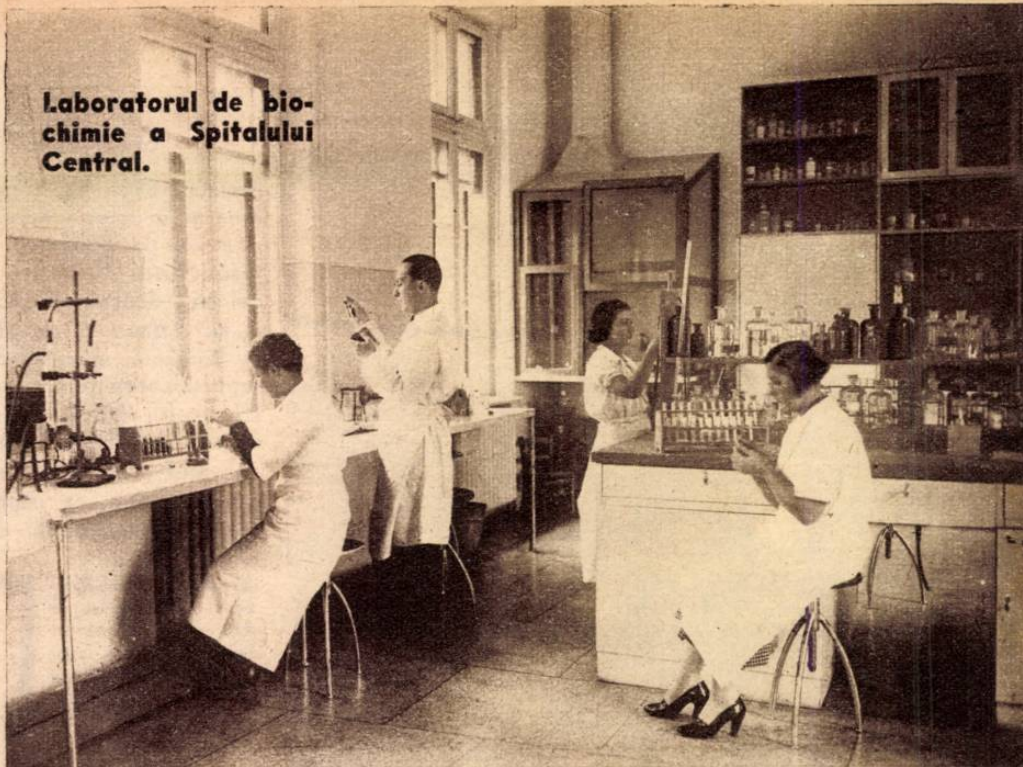
Printre dânsese, mi s'a spus că sunt și absolvente de liceu. Regulamentul pretinde cel puțin certificatul de patru clase liceale.

Locuiesc, chiar în incinta „Spitalului central de boli mintale și nervoase.” Într'un pavilion separat, este instalată Școala de infirmiere, întemeiată de Ministerul Sănătății, abia de un an și jumătate și pusă sub direcțiunea domnișoarei Doctor Ecaterina Jercea.

Cursul de anatomie: în dr. d-ra dr. Jercea, directoarea Școalei de infirmiere și dl. dr. Dosios, profesor în mijlocul unui grup de studente.

Laboratorul de biochimie a Spitalului Central.

În aceeași clădire, este și internatul, toate elevele fiind obligate să locuiască în spital, spre a se deprinde cu atmosfera și mediul înconjurător.

Domnișoara doctor Jercea, o tânără medică devotată științei, mi-a prilejuit plăcerea de-a vizita sălile de curs. Am ascultat o lecție de anatomie, frumos și limpede expusă de dl. doctor Dosios. Deasemeni am asistat, cu mult interes, la un curs documentat și savant al d-lui doctor Dan Constantinescu. Mi-a părut rău că n'am putut fi de față și la lecțiile celorlalți profesori ai școalei.

După volumul caetelor de notițe ale auditoarelor, am tras concluzia că acolo se muncește foarte mult și foarte serios, studentele distribuindu-și orele zilei între practica făcută în spital, cursuri și lucrări de laborator.

CE SE INVAȚĂ ?

„Școala infirmierelor” este de fapt o mică universitate.

Pentru ca să dăm o idee cititorilor, enumerăm materiile ce se predau în primul an: Anatomia și fiziologia. — Bacteriologia. — Higiiena individuală. — Nutriție și dietetică. — Chimie și fizică biologică. — Psihologie. — Mică chirurgie. — Tehnică profesională de îngrijire a bolnavilor. — Îngrijirea specială a bolnavilor mintali.

În anul al doilea, studentele, cari au trecut cu succes primele examene, au de studiat:

Patologia internă. — Patologia externă. — Boli mintale și nervoase. — Tehnica superioară pentru îngrijirea bolnavilor, etc.

Deocamdată sunt 15 studente în anul al II-lea și 10 studente în anul I-lu.

O ATMOSFERĂ NOUĂ

După cum am arătat mai sus, s'a putut crea o atmosferă cu totul nouă în spitalul, al cărui director

Spitalul Central.

D-ra Zamfira-che, supraveghetoarea unui serviciu medical joacă table cu un convalescent.

superior este astăzi dl. prof. doctor Petre Tomescu. Domnia-sa a știut să insuflă entuziasm și dragoste de muncă tuturor, realizându-se, în primul rând, țelul ca spitalul de boli mintale să se asemene cu un spital obicnuit, bolnavii adaptându-se, încetul cu încetul, la problemele reale ale vieții.

S'a putut obține o liniște perfectă în spital, organizându-se un întreg serviciu numai cu aceste surori de caritate.

Problema a fost grea, deoarece nu exista un personal ajutător, pregătit pentru această reformă. Nu erau *monitoare, instructoare*, etc. Serviciul medical, unde elevele urmau să facă stagiul, nu dispunea de o organizație după principiile moderne. Astfel că, dela început, elevele au trebuit să învețe, pe de o parte și, în același timp, să conlucreze la crearea unei instituții noi.

Școala fiind oficială, a statului, va elibera absolventelor certificate valabile pentru întreaga țară. Deocamdată, ca experiență, unele dintre elevele cele mai bune din anul al II-lea au și fost numite „supraveghetoare”, având deci răspunderea întreagă în serviciul respectiv.

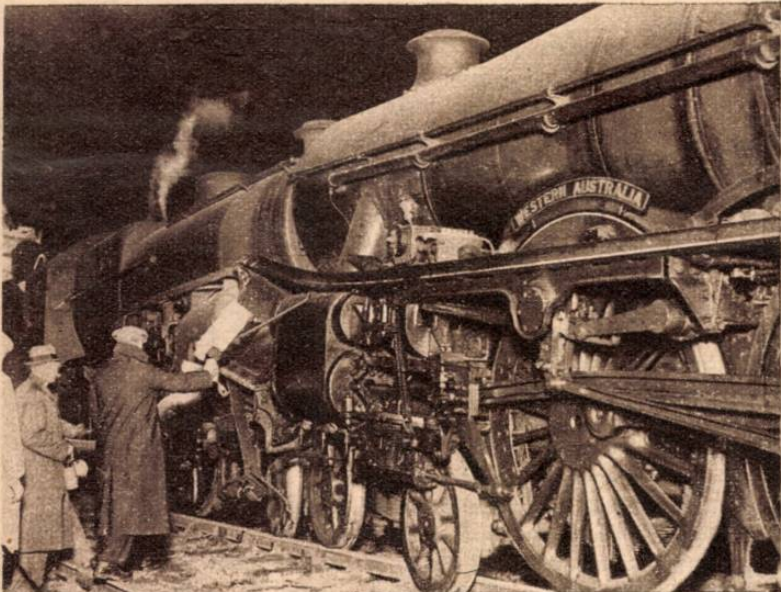
Este de presupus că această școală, care începe să dea rezultate atât de bune, va deveni, pe viitor, o centrală pusă la dispoziția spitalelor din întreaga țară și că Ministerul Sănătății va continua să-i dea cea mai mare atenție, înzestrând-o cu suficient material didactic și completând corpul profesoral.

PUȚINĂ ARTĂ PENTRU BOLNAVI

Dar să nu terminăm această relatare, fără să cităm eforturile pictorului angajat de dl. prof. dr. P. Tomescu pentru documentările clinice. Menționăm în special portretele diferiților artiști și scriitori, cari ornează pereții clinice, oameni mari pe cari știința psihiatriei este obligată să-i considere din punctul ei de vedere.

Pentru bolnavi, aceste tablouri sunt încurajatoare. Astfel, de pildă, se știe că Dostoewsky a avut nefericirea să fie epileptic; aceasta însă nu l-a împiedecat să devie mare scriitor. Se atrage atenția pacienților asupra unor asemenea cazuri. Piese de sculptori, tablourile și florile distribuite cu înțelegerere și dragoste pentru suferinzi, aduc multă ușurare și speranță în suflete.

ALEX. F. MIHAIL

Ingrozitoare catastrofă de cale ferată în Anglia
În apropiere de Bradford (Anglia), expresul — ducând 300 persoane dela Londra la Bradford, Yorkshire, din pricina unui accident schimbat, s'a ciocnit, cu o viteză de 100 km. de un tren care staționa. Cu toate că din ambele garnituri, au fost distruse câte trei vagoane, printr-o minune n'au fost decât doi morți. 34 de persoane au fost rănite.

D-ra BOMBONICA GROZEA,

lansată în actuala stagiune de compania Cărăbuș, s'a dovedit a fi un element înzestrat pentru teatrul de revistă.

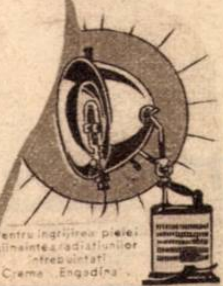

**O viață
MAI ÎNSORITĂ...**

prin soarele de mare altitudine în propria Dvs. locuință, cunoscut sub „SOARELE ARTIFICIAL - de ALTITUDINE” — ORIGINAL HANAU — radiatiunile se pot obține atât de simplu doar numai prin înțorcerea unui buton și 3-5 minute sub acest soare artificial, sunt suficiente pentru ca să simțiți un nou imbold de viață. Veți auzi spunându-vi-se: Dragul meu, cât de bine arăți! Ești plin de sănătate, vioiu, frumos bronzat și pari înținerit!

Cereți încă de astăzi în mod gratuit broșura No. 843, conținând 40 pagini ilustrate — precum și o demonstrație fără nici o obligație pentru Dvs. la: **Industria Medico Technica S. A.**

Prețurile pentru aparate complete dela Lei 6.000.- Lei 28.000.- Consumația curentului 0,3 kw.

„Soarele Artificial de Altitudine”
— ORIGINAL HANAU —

INDUSTRIA MEDICO TECHNICA S. A. BUCUREȘTI — STR. A. BRIAND 20 — TELEFON 4-17-00

UN SĂPUN EXCEPȚIONAL

pentru toaleta Dvs.,

deoarece este mai mult decât un săpun — este un produs de înfrumusețare. Uleiul d'olive, care intră în compoziția lui, catifelează pielea și dă tenului frăgezime.

Asigurați-vă existența!!!

Timpu este bani! Numai în patru săptămâni, absolut orice persoană — indiferent de etate sex și cultură — poate învăța dactilografia, corepondența comercială — stenografia și lucrările de birou obținând diploma de absolvire. Reușita absolut sigură. Inscriseri zilnice „Școala Centrală” strada Academiei, 28. Cereți prospectul gratuit. Luna Februarie cursuri noi.

COSMETICA MEDICALĂ

Distrugerea definitivă a părului de prisos prin Diatermie. Ingrijirea feței (coșuri, negi, etc.) prin masaje electrice și hormonoterapie. Tratament contra căderii părului. Informațiuni gratuite. Bulev. Elisabeta nr. 3 A. Consult. 12-2 — 4-6. Tel. 3.28.35.

O VESTE BUNA

pentru cei ce suferă

DE
DURERI
DE
PICIOARE

Această baie supraoxigenată gânește durerea imediat, înmoale bătăturile care sunt repede extirpate cu rădăcina lor.

E foarte simplu — adăugați la o baie caldă de picioare un pumn de Saltrates Rodell. Milioane de bășici de oxigen se degajează. Imunizați picioarele în această apă vitalizată. Veți avea senzația precisă că oxigenul introduce în profunzimea porilor, sărurile puternic curative provenind din șase izvoare minerale universale recunoscute. Sărmanele Dv. picioare dureroase vor deveni sănătoase, normale. Ușurare de nedescris, pe loc. Durerea, inflamația au dispărut — de asemenea și umflătura. Încălțați pantofi noi și umblați toată ziua confortabil. Cereți azi Saltrates Rodell farmacistului sau droguistului Dv. Preț neînsemnat.

Și la copii!

GARDAN...

medicamentul suveran al tuturor durerilor, al gripei și reumatismului, este inofensiv, putându-se da și copiilor, în doze potrivite.

GARDAN
suprimă durerile!

E UN PRODUS — „Bayer”

CITIȚI ÎN FIECARE SĂPTĂMÂNĂ
„MEDICUL NOSTRU”

Cea mai bună și mai frumos ilustrată revistă de specialitate.

Citiți:

„MAGAZINUL”
revista publicului select

ISTORIA PĂCATULUI ÎN SÂNUL OMENIRII

I.

CAILE STRĂMBE ALE OMULUI

Omul, în cinste fiind, n'a priceput. Alăturatu - s'a dobitoacelor fără de min-te și s'a asemănat lor.
Psalmul 48,20.

TOT omul, care va sta să privească uimitoa-re rânduială din sânul firii, va fi cuprins de grea mirare văzând că, din toate lucrurile și făpturile lumii, numai omul calcă strămb. În adevăr, ori de privești largul nemărginirilor, ori de privești amănuntele vieții la cele mai mici vie-tăți, vezi că toate acestea sunt supuse unei rândueli neclintite. Trec miile de ani și nimic nu se abate din căile care au fost trase din vremuri nepătrunse. Soarele, luna și stelele își merg șirul lor; pe pământ se face primăvară și vară, toamnă și iarnă. Toată înveșmântarea câmpiilor de pe întinsul pământului se prefăce și merge alături cu aceste schimbări ale vremii.

Asemenea și toate vietățile. Ele sunt croite astfel, ca să meargă pas cu pas după toate prefacerile care se petrec în sânul firii. Odată cu venirea pri-măverii, pasărea călătoare își părăsește culcușul ei din țara arșițelor și vine să poposească la noi și să scoată pui aici. Așa se apropie toamna și în-dată o vezi că se gătește să-și ia calea înapoi, pentruca din nou să se întoarcă peste 6 luni.

Cu adevărat, se împlinesc cuvintele Psalmului: *Lege a pus și nu va trece* (Psalmul 148,6). Oriunde privești, aceasta e trăsătura care te izbește de pretutindenea. Te întâlnești cu marea rânduială care domnește peste toate.

În sânul acestei minunății însă, iată ființa omenească înzestrată cu o stare deosebită. Își are și ea rân-duiala ei, după care se cuvine să trăiască. Găsim în ea legea cugetului drept, cea despre care gân-ditorul german Kant spunea că-l umple de uimire, tot așa cum îl minunează rânduiala pe care o vede în lumea stelelor pe bolta cerului. Lege este și în mărețiile nemărginirii, lege și în suflul omului.

Cu toate acestea omul mai are ceva: mai are și darul viețuirii fără opreliști. Pe când dobitocul nu poate face altfel decât așa cum i s'a tras legea vieții lui, pe când lupul nu poate să nu muște și să nu prade, omul își poate trage chip de trai și după capul lui.

Dumnezeu i-a dat mintea ascuțită și puterea de a se hotări și a porni slobod și dela el spre faptele sale. Așa este starea despre care spunem că omul a fost pus în cinste, după cuvintele Psalmului.

Așa înseamnă că, pe lângă ce a făcut Dumnezeu, omului îi mai rămâne un ogor care i s'a dat numai lui. În acesta omul poate pune în lucru și folosi darul lui Dumnezeu cu care a fost înzestrat.

El nu are deschisă înainte numai calea viețuirii oarbe, pe care s'o trăiască în neștire, ca orice dobitoc; ci poate croi dela sine un chip de lucru în lumea lui Dumnezeu. Prin acesta, el poate să-și dovedească marea cinste și marea putere cu care a fost încărcat.

Și în adevăr, omul a și făcut aceasta. Dintre toate viețuitoarele, numai el și-a clădit și o împărăție a lui, în sânul împărăției celei mari a lui Dumnezeu. el a cucerit și a început a folosi pentru viața s'a puterile cele uriașe, necunoscute ale pământului. Astfel, el a ajuns a întemeia noua împărăție a civili-zațiunii și a culturii.

Toate acestea s'au petrecut după deplina rânduială a lui Dumnezeu, care i-a spus: *Creșteți și vă înmulțiți și umpleți pământul și-l stăpâniți* (Cartea Facerii 1,28). Și iată, croit în felul acesta, omul a și pornit a călca pe drumul său și a se arăta ființă cu puterea de a o urni din loc și a duce înainte firul pe care i l-a dat Dumnezeu.

El a întocmit multe minunății, care alcătuiesc cins-tea omenirii până în ziua de azi. Prin aceasta, istoria este în mare măsură și privescerea acestei pășiri biruitoare a omului. Ea este și ogorul de care ne încântăm, privind câte a putut înfăptui omul pe pământul acesta.

Cine va ceti scrieri cu numele de „Istoria desco-

peririlor ori a născocirilor omenesti" va gusta pri-veliști din cele mai dulci și mai înălțătoare despre ființa omenească. Din toate viețuitoarele lui Dum-nezeu, numai el a putut face unele ca acestea.

II.

TARE PESTE ALȚII, SLAB PESTE SINE

Ce durere că, în timp ce el a putut da dovadă de așa bună folosire a înzestrării dela Dumnezeu, pe de altă parte, el nu a putut da aceeași dovadă și despre sine. Fiind slobod a-și croi un drum din ce în ce mai strălucit, el s'a lăsat însă stăpânit de poftă care-l scoborau din vrednicia în care-l așe-zase Dumnezeu.

Viața lui ar fi trebuit să fie aceea a unei neclin-tite pășiri pe urmele bune rânduiei a lui Dum-nezeu. Cu atât ar fi fost mai vrednic și mai meri-tos, cu cât făcea aceasta nu ca orbul, cum fac ce-lalte făpturi, ci mănă de însăși puterea minții sale și de starea slobozeniei de a porni dela el însuși pe drumul cel sănătos.

Stăpân pe el și slobod de a alege calea pe care ar fi voit-o, n'a ales calea cea mai curată. A ur-mat calea străină de Dumnezeu, calea prin care se făcea rob pe sine însuși, în puterea unor poftă dez-lănțuite în el după dreptul său de ființă slobodă, dar peste voia lui Dumnezeu.

De aceea istoria omenirii nu este numai istoria bi-ruinței și a clădirii unei împărății de vrednicie și lumină, ci încă și istoria slăbiciunii sale sufletești. De aceea Cartea Psalmilor a spus că *omul, în cinste fiind, n'a priceput* și s'a apropiat de dobitoace.

În adevăr, tot celce se face pe sine rob al poftelor de rând este o ființă care cade din rânduiala lui Dumnezeu și primejduiește însăși chemarea pe care a dobândit-o dela el. De aceea, dacă rostul omului pe pământ este să îndeplinească această chemare și prin aceasta să se asemene cu Dum-nezeu, pe de altă parte, o nouă osteneală a lui tre-bue să fie aceea de a dregi și pune din nou în rânduială ce a apucat a strica.

Neorânduiala este în inșeși sufletele noastre, că pof-tim peste ce este spre înălțarea omului și apropi-erea lui de Dumnezeu. Cine se va sili să umple spărtura aceasta și să așeze pe om din nou în sta-rea vredniciei și rânduiei dela început va face cea mai de seamă faptă în sânul omenirii.

În adevăr, omul a fost prea bine în stare să-și arate în trecutul istoriei, în sânul vieții ob-ștești a omenirii, toată înzestrarea sa înaltă dela Dumnezeu, prin câte a fost în stare a întemeia pe pământul acesta; dar nu a fost în stare a se ridica pe el însuși. În mijlocul celor mai mari cuceriri și stăpâniri asupra lucrurilor, s'a arătat stăpânit de poftă sălbatică și turburătoare, de apucăturile gro-solane de a chinui pe semenii săi și a-și clădi min-cinoasa lui fericire pe nefericirea altora. Toată is-toria omenirii e pătată de vărsările de sânge ale omului, numai din pricina lăcomiei și din poftă de a îngenuchia pe semenul său. Iată cum istoria, care trebuia să fie privescerea celor mai mari înăl-țări și cuceriri — ale omului, istoria mergerii sale mână în mână cu ființa lui Dumnezeu — este în același timp și icoana tristă a celor mai mari mi-șelii ale lui.

III.

NEPUTINȚA OMULUI DE A SE RIDICA SINGUR

Nu se cuvenea ca o asemenea stare să rămâie fără leac. Așa cum a căzut, omul trebuia să încerce a se dregi.

Fapt este însă că nimenea nu a încercat aceasta. Dacă în sânul omenirii s'au ivit învățători care au arătat omului o cale de viață mai luminoasă, oa-menii nu s'au uitat spre ei. Cuvintele lor au răsuna-t în pustie. Era vădit că omul nu se putea îndrepta prin el însuși. Împărățiile cele mai strălucite în atâtea privințe ale stăpânirii peste lucruri și oa-meni nu erau în stare însă a încropi ceva pentru dregerea omului.

Sf. Scriptură ne arată însă că lumea, urzită dela Dumnezeu, nu putea să rămâie înainte în starea aceasta. Dacă el a clădit-o, nu putea să-și lase o-gorul iubirii sale mâncat de pustiire. De aceea din capul locului a rânduit ca acestei omeniri să-i vie și Mântuitorul care s'o ridice, din neputința în care se afla, spre starea vechii lui vrednicii.

Acesta a fost Iisus Hristos. Târzie a fost venirea lui, anume pentruca să se arate, prin miile de ani tre-cuți, că în toată această vreme, omul nu și-a pu-tut clădi singur mijlocul lecuirii lui.

Sf. Scriptură ne spune că aceasta s'a petrecut când a venit *plinirea vremii* (Sf. Pavel în Galateni 4,4), adică atunci când ajunsese cuțitul la os, când nevoia era mai simțită ca Mântuitorul să se ivea-scă. Aceasta s'a petrecut atunci când omenirea se afla în cea mai mare strălucire din laturea ome-nească a lucrurilor. Pe atunci stăpâna marea civi-lizațiune a Grecilor și Romanilor, care și azi tre-zește minunarea noastră. Cu toate acestea, din partea cârmuirii sufletești a omului, el stătea tot jos; insul era tot fiară pentru semenii lui.

Dovada era făcută că omul nu se poate dregi pe el însuși. Așezarea lui în vechia vrednicie trebuia să fie scoaterea și mântuirea lui din păcat, înzes-trarea lui cu puterea de a înfrânge păcatul și a ajunge iar în starea bine plăcută înaintea lui Dum-nezeu. Aceasta avea să fie mântuirea lui, iar cine avea să îndeplinească aceasta, avea să fie mântui-torul lui.

Înțelegem prea bine că aceasta ar fi fost o faptă de o măreție și de o însemnătate covârșitoare. Ea însă trecea peste puterile omului. Toată istoria omenirii a dovedit aceasta. Pe cât omul înainta în-tr-o parte, pe atâta se arăta rob al patimilor lui, pe de altă parte.

Dar Dumnezeu își iubea făptura mâinilor sale, pe acea în trupul căreia suflase *suflare de viață* (Cartea Facerii 2,7). De aceea încă dela începutul înfrângerii omului prin păcatul trufiei, i-a rânduit venirea Mântuitorului Hristos, care să-l ridice din nou la vrednicia de odinioară. Cum am spus, a-ceasta avea să fie târziu, pentruca să se vadă ne-putința omului de a se ridica prin el însuși. Și în adevăr, Domnul Hristos a venit la timpul hotărât, pentru a îndrepta ceea ce omul stricase în împărăția lui Dumnezeu.

Dată fiind însă starea de ființă slobodă a omului nici fapta Domnului Hristos nu avea să fie o faptă de silă asupra lui, prin care curățirea lui, omului, să se îndeplinească în chip silnic, așa cum se îndeplinește venirea înverzirii primăvara ori a înghe-țului iarna. Domnul Hristos a adus omului prive-liștea viețuirii celei mai înalte, după voința lui Dumnezeu, pentruca el să se îndulcească de dânsa și să năzuiască după ea. Pe aceasta însă el singur trebuia s'o guste și să se hotărască pentru ea.

Deci venirea lui Hristos a fost noul dar a lui Dum-nezeu, prin care oamenii să se altoiască cu leacul fericirii și să înceteze de a fi slujitorii păcatului. Dimpotrivă, prin pășirea de voie către Hristos, li s'a dat darul și mijlocul de a se face din nou fii ai lui Dumnezeu, după cum a spus Sf. Ioan Evan-gelistul: *Iar câți l-au primit pe dânsul le-a dat lor stăpânire* (adică putere) *ca să se facă fii ai lui Dumnezeu, celor ce cred într-un numele lui* (Ioan 1,12). Pe aceștia evanghelistul îi numește născuți nu numai trupește ci și duhov-nicește: *dela Dumnezeu s'au născut* (1,13).

IV.

ISTORIA ÎN DOUA

Astfel istoria omenirii este împărțită în două. Im-part-o alții în mult mai multe părți în istoria veche, mijlocie și nouă; în a Răsăritului și a Apusului; în a Asiei și a Europei; ea însă suferă această mare împărțire prin păcatul omului și prin venirea lui Iisus Hristos. Pe de o parte avem privescerea afun-dării omului în poftele lui, pe de altă parte a ridicării lui prin Iisus Hristos. Aceasta este împăr-țirea istoriei nu după șirul celor ce s'au petrecut, ci după starea omului înaintea lui Dumnezeu. De aceea, dacă urmărim aceasta, vom vedea cum omul

se înămoalește în păcat tot mai greu, cum, din pricina aceasta, și suferă tot mai mult, fiindcă Sf. Pavel a spus: *Plata păcatului este moartea* (Romani 6,23).

Dacă Adam a păcătuit prin trufie, adică din poftă de a fi ca și Dumnezeu, îndată apoi a venit păcatul pismuirii și al urii. Cain a ucis pe fratele său. Acestea două au dus la omor. Altele apoi au dus la lăcomie și așa toate relele s'au rostogolit unele după altele și au târât după ele tot altele și altele, până ce apăsarea păcatului a ajuns covârșitoare și întreaga omenire a ajuns a fi o adevărată ocna.

În marile orașe ale lumii vechi, acolo unde înflorau civilizațiunea și cultura, acolo unde găsim urmele de care azi ne minunăm, mai mult de jumătate din locuitorii erau robii celorlalți. Putea fi acesta chipul de viață al omului?

Dar și astăzi mohametanii nu se pot învoi cu legea creștinească și nu vor de loc cărmuirea creștinească a Engleșilor asupra lor, pentru că aceasta îi împiedică de a mai avea robi.

Omul se afundă în păcat zi cu zi, dacă nu-l altoiești prin legea lui Hristos.

Toate acestea sunt lunga privești pe care o găsim desfășurată în Sf. Scriptură. Iată deci că Sf. Scriptură este și ea o istorie, dar cu totul de altfel decât istoriile obișnuite pe care le găsim în cronicile feluritelor popoare. Iată de ce ea este cartea omenirii întregi, prin păcatul intrat în ițele ei și prin mântuirea care i s'a adus de Iisus Hristos.

De aceea ea și este cartea cea mai adâncă a omenirii, fiindcă răzbate până la ițele îndreptării ei și este prin aceasta mai folositoare decât oricare altă carte. Aici vedem cum se plămădește soarta popoarelor și cum ele își pot clădi chip de suire sănătoasă spre Dumnezeu.

Numai așa ele se înalță, când, din clădirea curat omenească, dobândesc chip de a clădi și pentru împărăția lui Dumnezeu.

ARHIM. SCRIBAN

După 3 indigestii vine ulceratia

O indigestie e un eveniment banal. Două indigestii succesive pun pe gânduri. Trei indigestii — e grav.

În lumea întreagă, cea mai mare parte a oamenilor având stomacul delicat și plăcându-le, totuși, masa bună, sau sunt siliți să mănânce în grabă, au la îndemână un flacon de *Magnesia Bisurata*. Aceasta tocmai pentru evitarea indigestiei care, dacă se repetă prea des, aduce cu ea cele mai grave complicații. Ulcerul stomacului n'are adevărată cauză decât o rea digestie repetată și doar este atât de simplu ca după fiecare masă sau la prima indispoziție pricinuită de stomac, să absorbiți puțină *Magnesia Bisurata* ca, în trei minute să înceteze acele senzații usturătoare, colicile, gazele, durerile de cap, somnolența și cea apăsare, după două sau caei ore dela masă.

Magnesia Bisurata se află de vânzare în toate farmaciile și drogueriile, cu prețul de Lei 75.— sru în format mare economic, tu lei 110.

SĂPTĂMÂNA TEATRALĂ

„POFTĂ BUNĂ LA TÂNASE”

„OAMENI ÎN ALB”

„OMUL CARE A VĂZUT MOARTEA”

DUPĂ dezastrul suferit la Vox, când a avut prilejul să se convingă de dragostea cu care-l înconjoară publicul bucureștean, dl. **C. Tănase** și-a refăcut Cărbușul, oferindu-ne o seară de copioasă veselie la Savoy. Micimea și defectuoșitatea tehnică a scenei au fost compensate de entuziasmul ansamblului întinerit. Menționând debutul promițător al noilor autori lansați de dl. Tănase: d-nii **Nican, Puiu Maximilian, George Fulga și S. Cristodulo**, semnalăm, mai ales, buna inspirație pe care a avut-o animatorul Cărbușului, de-a relua colaborarea cu d-ra **Mia Apostolescu** și de-a îngloba în ansamblu duetul de excepțională valoare al domnilor **Stroe și Vasilache**. Quartetul alcătuit din director și din cei trei mai sus

G. Storin, George Vracca și Tanți Cocea în ultimul act al piesei „Oameni în alb”.

Finalul revistei „Poftă bună la Tănase”. În mijloc, d-ra **Mia Apostolescu** și d. **C. Tănase**.

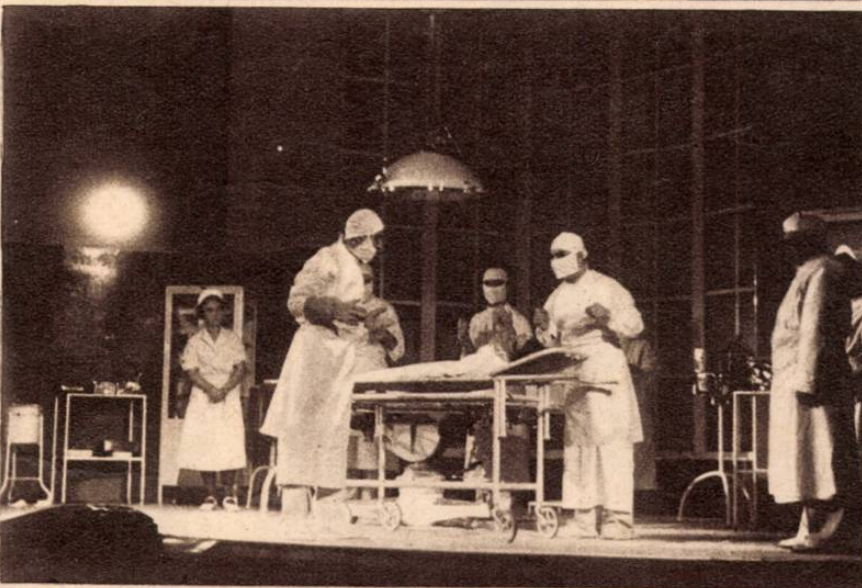
Nutzi Pantazi, C. Tănase, Vasilache și Stroe într-o scenă în travesti a revistei „Poftă bună la Tănase”.

tot timpul în atmosfera interesantă și inedită pentru scenă, a spitalului. Jucată într'un ritm prea lent la premieră, piesa „Oameni în alb” a fost urmărită cu interes, datorită problemei pe care o pune și limbei frumoase literare, în care este scrisă. Când se va juca într'un ritm mai viu, „Oameni în alb” va fi un spectacol bun, din toate punctele de vedere. Eroul este excelent interpretat de dl. **George Vracca**, a cărui principală însușire a fost aceea de a fi jucat cât mai aproape de viață și adevăr. **D. G. Storin**, masiv și sobru, domnișoara **Tanți Cocea**, răpitor de frumoasă și bună interpretă, d. **Al. Finți**, d-ra **Fifi Harand**, d. **Ion Talianu** și mica **Bombonica Dumitrescu** sunt numele pe care le reținem din vastul ansamblu care a interpretat piesa.

Extrem de amuzantă și de spiritual scrisă este comedia d-lui **Victor Eftimiu**, „**Omul care a văzut moartea**”. Jucată la Teatrul Modern, în regia autorului și într'o distribuție bine încheiată, alcătuită din d-nele **René Annie, Anca Balaban** și d-nii **Victor Antonescu, Anastasiad, Cernea și M. Balaban**, comedia a fost mult și pe merit aplaudată. Tema este cunoscută: un om distrus din toate punctele de vedere este salvat dela înec și viața la care a renăscut îi dă un optimism care-l transformă din învins în învingător.

i. g.

Victor Antonescu, I. Cernea, I. Anastasiad, Anca Balaban, Renée Annie și autorul, **Victor Eftimiu**, fotografiați la sfârșitul piesei „**Omul care a văzut moartea**”.

Interesanta scenă a sălii de operație din „Oameni în alb”, la Teatrul Regina Maria.

pomeniți ține pe brațe revista dela Savoy, care se mai bucură și de concursul domnișoarelor **Nutzi Pantazi, Liana Mihăilescu, Joujou Pavelescu, Elena Burmaz, Severa Morelli, Bonbonica Grozea** și a domnilor **Giugariu, Roman, G. Dendrino** (compozitor) **S. Siomin** (maestru de balet) **Caramanlău** (pictor decorator).

„Oameni în Alb” de **Sidney Kingsley** pune o problemă profund omenească. Este drama unui medic tânăr, care se sbate între datorie și dragoste, între bucuria căminului și munca extenuantă de zi și noapte a spitalului. Dealungul tablourilor, urmărim sbuciumul sufletesc al eroului, situat

REUNIUNEA CAVALERILOR ORDINULUI „FERDINAND”

Ca în toți anii, s'au întrunit și anul acesta la Palatul Regal, în seara de 24 Ianuarie, cavalerii ordinului Ferdinand. La reuniune au luat parte M. S. Regele Carol II, Marele Voevod Mihai și A. S. R. Principesa Elisabeta.

Elisabeta cu dl. Octavian Goga. Se mai disting în fotografie Marele Voevod Mihai, domnii dr. Anghelescu și V. P. Sassu, foști miniștri în trecută guvernare. D-nii N. Iorga, Octavian Goga și Al. Vaida-Voevod, într-o convorbire animată.

(Fotografii I. B.)

Fotografiile noastre înfățișează:

M. S. Regele, Marele Voevod Mihai și A. S. R. Principesa Elisabeta, dând mâna cavalerilor ordinului, înșiruiți după grade, în sala de onoare a Palatului Regal.

M. S. Regele se întreține cu dl. Vaida-Voevod, iar A. S. R. Principesa

„REALITATEA ILUSTRATA”, revistă de informații și cultură generală. Apare săptămânal, în 24 de pagini mari, tipărite la heliogravură, și un supliment: „De toate pentru toți”, în 24 pagini tipar obicinuit. Redacția și administrația: BUCUREȘTI, str. Const. Mille 7-9. Telefon 3-8430. Ccc. postal: 2741. Adr. telegrafică: „Realitatea” București. Prețul abonamentelor: în țară: pe un an 400 lei; șase luni: 200 lei; trei luni: 100 lei. În Albania, Anglia, Danemarca, Finlanda, Italia, Norvegia, Suedia, precum și în statele din America de Nord și de Sud, Asia, Africa, Oceania, pe un an: lei 700; pe 6 luni 350 lei; pe 3 luni 150 lei. În toate celelalte țări din Europa, pe un an: 550 lei, pe 6 luni 280 lei; pe 3 luni 150 lei.

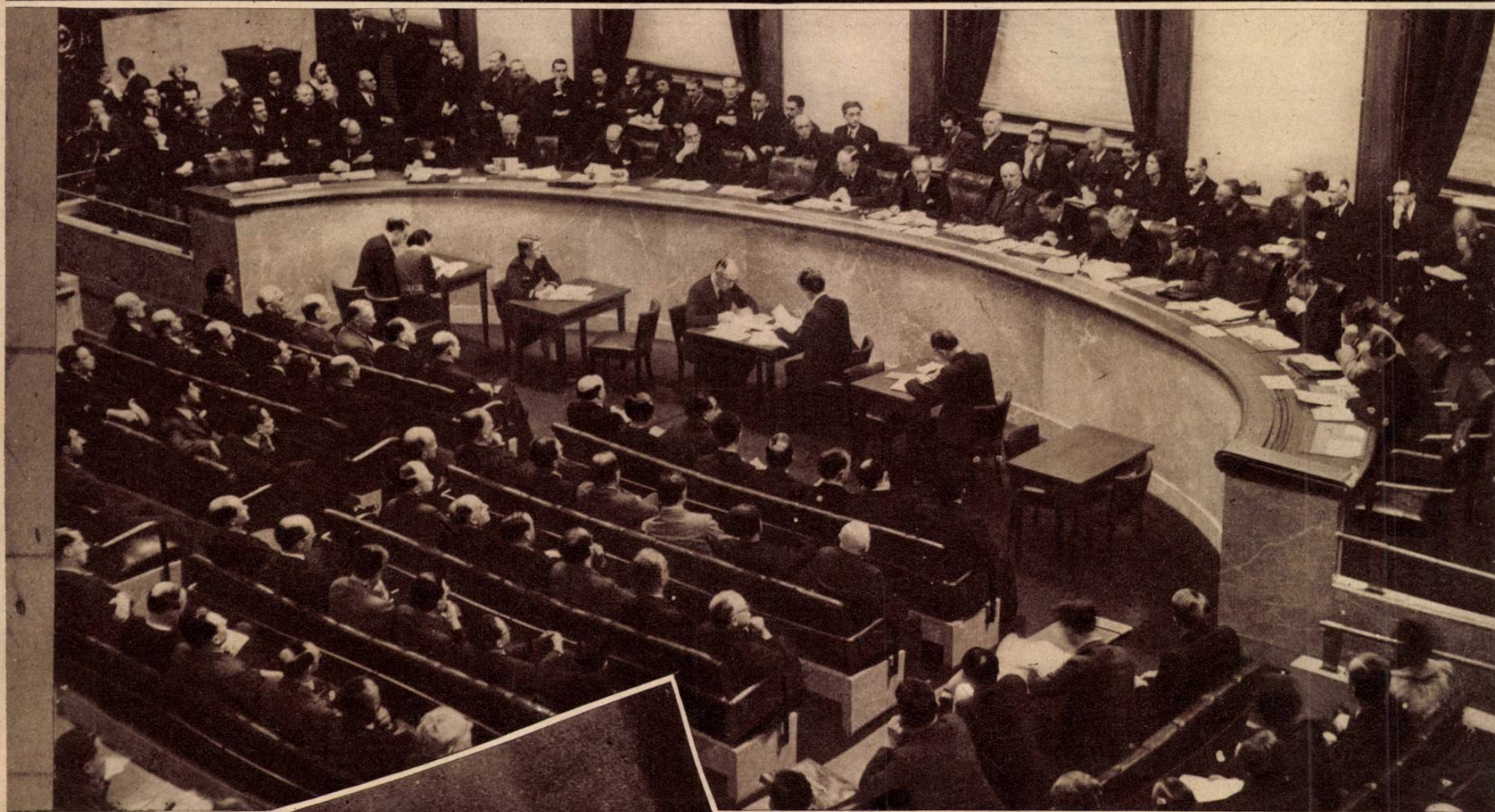
ANUL XII No. 571
9 FEBRUARIE 1938
10 LEI

PIERROT ȘI
COLOMBINA
DANSEAZĂ'N
CARNAVAL

BIBLIOTECA UN

9 APR 1938

LA GENEVA S'A INTRUNIT PENTRU A 100- OARĂ CONSILIUL LIGII NAȚIUNILOR

La Geneva a avut loc, săptămâna trecută, cea de-a 100-a întrunire a Ligii Națiunilor. Ministrul de externe al Angliei, dl. Anthony Eden, a declarat în discursul său că Anglia întrevede și de acum înainte în Liga Națiunilor singurul instrument al păcii mondiale.

Fotografia noastră înfățișează : ședința celei de a o suta întruniri a Ligii Națiunilor. În mijloc, între cele două ferestre, d-l Yvon Delbos, ministrul de externe al Franței, d-l Colonel Beck, ministrul de externe al Poloniei, lângă d-sa, d-l Istrate Micescu, ministrul nostru de externe, apoi Mr. Anthony Eden, ministrul de externe al Angliei, și ministrul de externe al U.

R. S. S. d-l Litvinoff.

**MINISTRUL DE EXTERNE AL FRANȚEI LA A 100-a IN-
TRUNIRE A LIGII NAȚIUNILOR.**

Fotografia noastră înfățișează pe d-l Yvon Delbos, ministrul de externe al Franței, întreținându-se cu un delegat străin, pe culoarele Ligii Națiunilor.

Domnul Colonel Beck, ministrul de externe al Poloniei, se recrează, în timpul unei pauze a ședinței, fumând o țigară în cercul câtorva delegați străini.

ALUNE AMERICANE

CHESTII, ȘARADE ȘI ALTE INCURCĂTURI

Un englez și nevastă-sa au întreprins o călătorie de nuntă în Tirol. A doua zi au plecat într-o excursie în munți. Peste câteva ore s'a întors bărbatul singur. Foarte agitat, englezul a declarat că soția lui a căzut într-o prăpastie. O echipă de salvare a pornit imediat și s'a întors cu cadavrul femeii. Autoritățile au făcut cercetările de rigoare și au constatat că nu e loc de bănuială. Soția englezului se prăbușise la o cotitură foarte primejdioasă. Ziarele din Londra au publicat fotografia englezului, povestind nenorocirea ce i s'a întâmplat în munții tirolezi. Pe temeiul clișeului și al noțiței apărute, s'a găsit însă un ins la Londra care, deși nu cunoștea numele englezului și nu-l văzuse decât o singură dată, și-a dat imediat seamă că femeia a fost asasinată de soțul ei.

Această convingere l-a îndemnat să ceară parchetului deschiderea unei acțiuni împotriva ucigașului.

De unde și cum a putut să deslege tainele acestei crime?

Foarte lesne. Acest ins a vândut biletele de călătorie: englezul cumpărase, pentru călătoria sa de nuntă, un bilet ducere și întoarcere și un bilet simplu.

* * *

Un arab bătrân era foarte indignat de purtarea celor doi fii ai săi. Amândoi erau amatori pasionați de curse de cai. Fiecare avea câte-un cal de mare preț. Dar, toată ziua se certau pe tema: care din cei doi cai aleargă mai repede? Această gâlceavă neroadă îi sugera bătrânului ideea de a le da o învățătură care să-i cumințească.

Prin testamentul său lasă toată averea aceluia dintre fii al cărui cal va pierde cursa pe distanța dintre Mecca și Medina.

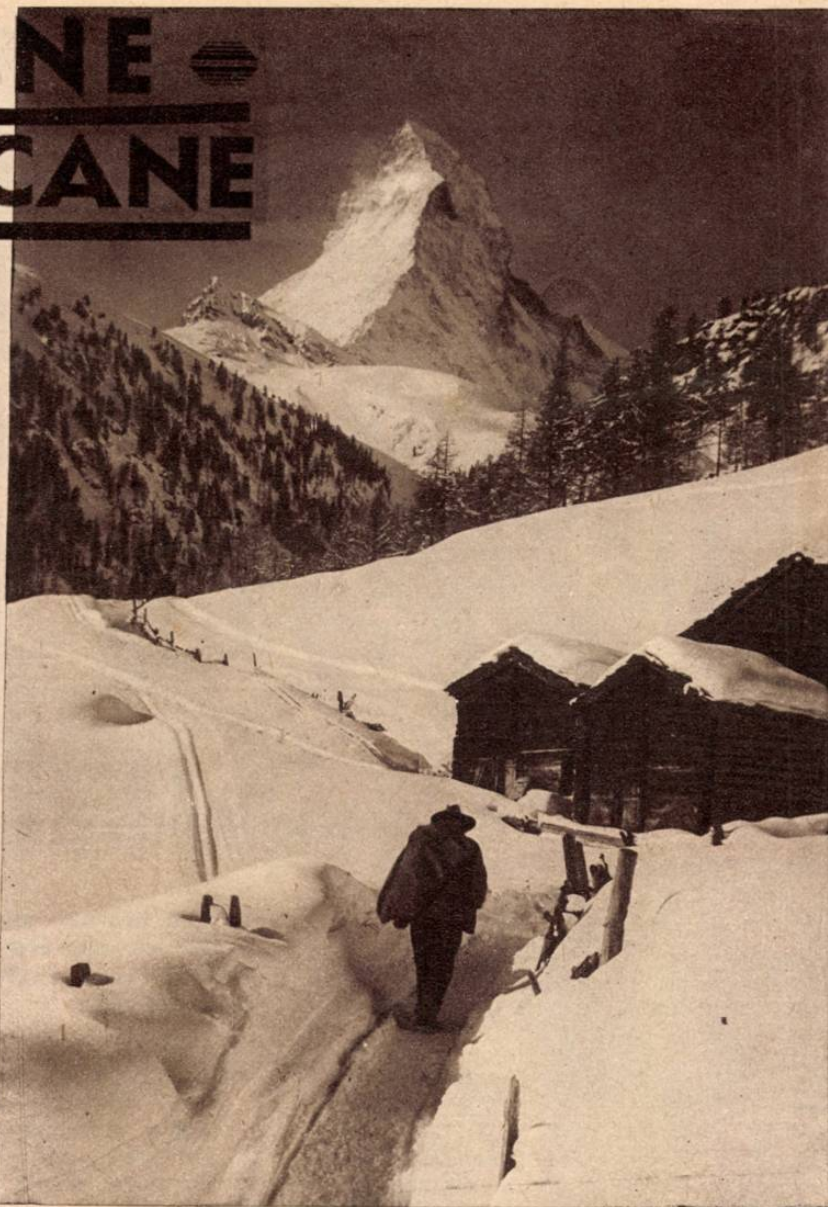
Cei doi călăreți s'au trezit deodată în fața unei probleme pe care nu știu cum s'o rezolve. Într'adevăr: cum se poate câștiga o cursă, când fiecare dintre concurenți se silește să ajungă în urma celuilalt?

Totuși, întrecerea trebuia să fie numai decât efectuată; altminteri averea urma să treacă în folosul unor instituții de binefacere.

Călăreții au pornit deci dela Medina, stăpânindu-și caii, smintiți de încetineala acestei curse neobișnuite. Firește, fiecare din ei se străduia să-l lase pe celălalt să treacă înainte. Se înserase, când au ajuns la jumătatea drumului dintre Medina și Mecca. Niciunul din cai n'a rămas în urmă. Călăreții și animalele erau zdrobiți de oboseală.

De aceea, frații au hotărât să poposească la un han. A doua zi dimineața vroiau să pornească din nou.

După ce au descălecat s'au întâlnit cu un arab bătrân. Văzând că au de-aface cu un om deștept, i-au povestit pățania lor.

— Problema care vă chinuște — le-a zis bătrânul — e lesne de rezolvat.

Apoi șopti fiecăruia în ureche ce are de făcut. Și unul și celălalt erau foarte mulțumiți că posedă taina izbândeii. Arabul se îndepărtă. Și frații s'au dus să se culce.

În zorii zilei, frații au încălecat și au pornit în goană nebună spre Mecca.

Au ajuns cu cea mai mare viteză la țintă. Un cal a câștigat, celălalt a pierdut cursa, în conformitate cu dispozițiile testamentului.

Și acum se pune întrebarea: — Ce a sfătuit bătrânul arab pe fiecare din frați?

Meditați puțin! Și dacă n'ați găsit deslegarea, iat-o: i-a sfătuit să schimbe caii.

* * *

Un englez bogat s'a dus în vacanță la Nissa. Iainte de plecare i-a spus servitorului că așteaptă să-i sosească niște documente importante prin poștă. I-a lăsat adresa din Nissa și i-a recomandat să-i expedieze fără întârziere aceste scrisori. Englezul a așteptat zadarnic sosirea corespondenței. De aceea a telegrafiat, cerând explicații servitorului. Acesta i-a răspuns că plicurile au sosit și că se află în cutia de scrisori. Nu le poate însă scoate, fiindcă stăpânul nu i-a lăsat cheia.

Englezul i-a telegrafiat că-i trimite îndată cheia și că așteaptă scrisorile.

Totuși, documentele nu i-au sosit.

— De ce nu și-a făcut datoria servitorul?

— Fiindcă și cheia expediată prin poștă a fost aruncată de curier în cutia de scrisori.

Firește, că servitorul ar fi putut să cheme un lăcătuș ca să deschidă cutia — dar asta-i altă chestie.....

D.

Citiți

„MAGAZINUL”

Publicația lumii selecte

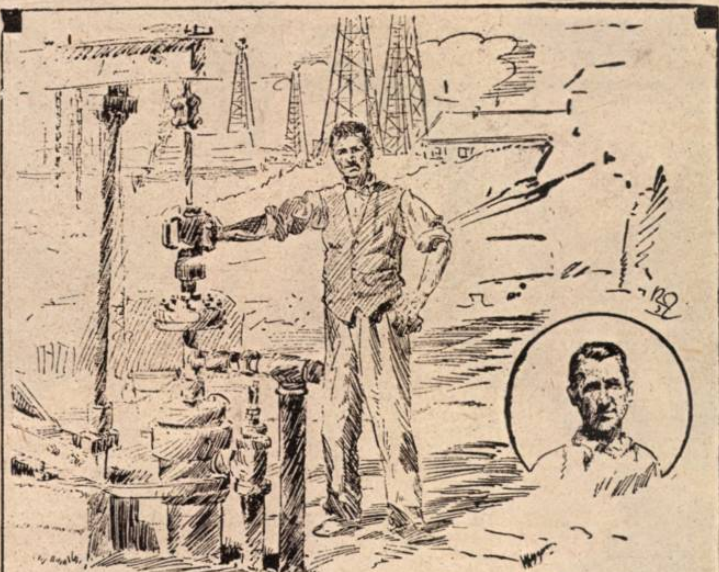
Albituri

Pentru lenjerie de pat suntem neîntrecuți în calitățile noastre de pânzeluri prin marea experiență și specialitate. Pânzelurile sunt țesute din materialele cele mai bune cu firul neted. De aceea este o plăcere pentru gospodină să aibă cearceafuri foarte ușoare la spălat și netede la călcat. Oferim calități bune numai cu prețuri extrem de estine!

Theodor Atanasiu & Co

STR. BAZACĂ 1 STR. CAROL 76-78-80-82 STR. HALELOR 21

Muncitorii-sondori **Dumitrache Constantin** și **Moise Ioan** aparțin unei mari societăți petrolifere din regiunea Prahovei, — în Băicoi.

„Noi, muncitorii din petrol, nu ne prea plângem de sănătate. Se pare că țițeiul îndrăveneste pe oameni, și de sănătate, slava Domnului, nu ne văităm. Asta însă nu înseamnă că din când în când, să nu răcim.

„Ni se întâmplă!

„Ei bine, atunci noi știm leacul: Aspirin. Și ca să fim mai siguri că suntem grabnic puși pe picioare, nu întârziem să luăm Aspirin, adăugând bineînțeles, când cerem farmacistului din sat, să ne dea Aspirin cu crucea BAYER căci numai astfel suntem siguri că nu ni se dă falsificări.”

Dumitrache Constantin Moise Ioan Sondori Băicoi

La primul semn de răceală **ASPIRIN** Observați CRUCEA BAYER

S'A NASCUT

O REGINA

CEA MAI TÂNĂRĂ PRINCIPESĂ DE ORANIA

În noaptea de Duminică spre Luni, întreaga Olandă fremăta de așteptare. În redacțiile ziarelor, toată lumea era concentrată, căci dintr-o clipă într-alta o știre mult așteptată urma să fie adusă la cunoștiința publică prin ediții speciale. Posturile de radio olandeze au lucrat deasemenea în așteptarea aceleiași știri. În fine, spre zori, sosi dela palatul Soestdijk, din apropiere de Baarn, vestea că principesa moștenitoare Iuliana a dat naștere unei fetițe.

În ziua nașterii micuței principese a Olandei, a fost un adevărat pelerinaj de automobile și pietoni, spre castelul Soestdijk, denumit și „Palatul alb”.

naștere aceleia care într-o bună zi se va urca pe tronul Olandei. Întreaga familie regală, adică regina Wilhelmina, principele Bernhard, soțul principesei moștenitoare, precum și întreaga curte s'a mutat pentru un răstimp mai îndelungat aci.

REGINA PE BICICLETĂ

În fiecare zi, pe la ora amiezii, locuitorii din Baarn au ocazia să vadă o doamnă în vârstă, foarte simplu îmbrăcată, care străbate liniștită orașul dela un capăt la altul, pedalând încet pe bicicletă.

Ar părea că este o burgheză oarecare, care se duce să-și facă obicinuitele cumpărături zilnice. În fața acestei femei, lipsită de orice eleganță, bărbații își scot însă, cuviincios, pălăriile, iar fe-

O RĂȘELUL BAARN din Olanda nu este trecut în nici o hartă. Poate nu mai în harta districtului în al cărui cuprins se află, să fie notat un mic punct, alături de care să se afle numele Baarn. Și cu toate acestea, în această mică localitate domnește actualmente o fierbere extraordinară. Ziaristi veniți din toate colțurile lumii, reporteri cinematografici și locuitori din toate colțurile Olandei, au închiriat toate camerele mobilate, disponibile. Pe străzile micului orașel e o animație neobicinuită.

Explicația? În apropierea localității se află un palat alb, care se numește Soestdijk. Aci se află una din reședințele familiei regale olandeze, iar în camerele patriarhale ale palatului, principesa moștenitoare Iuliana a dat

Fotografia noastră înfățișează cristelnița din vechea biserică din Baarn, în care va fi botezată micuța principesă a Olandei. Ultimul copil din casa regală a fost botezat în această cristelniță, în anul 1820.

Herolzii cari au anunțat poporului fericita veste a nașterii noiei principese.

Cel mai principal obiect al camerei copiilor din castelul Soestdijk este leagănul din fotografia noastră, în care au crescut actuala Regină Wilhelmina și Prințesa Juliana. Același leagăn va servi și micului vlăstar care o văzut lumina zilei săptămâna trecută.

Artileria de câmp olandeză anunță, prin sunete de trompete, fericita veste.

nele care o întâlnesc fac reverențe adânci, căci este regina Wilhelmina a Olandei, una dintre cele mai iubite Suverane ale epocii noastre. Regina, care duce o viață foarte simplă, nu înțelege să se lase servită. Cumpărăturile pe care le face la băcan, le încarcă într'un mic coșuleț de răchită, pe care-l atârână de ghidonul bicicletei și după ce mai face comenzile necesare pentru gospodăria palatului, se reîntoarce la reședința ei. Dealtfel și în palatul dela Haga viața familiei regale cunoaște aceeași austeră simplitate.

INDISCREȚIA UNEI PRIETENE

Prințesa Juliana nu dorește ca în jurul persoanei ei să se facă prea multă vâlvă. Știrea, care a încântat pe toți suptii Casei de Orania, că se așteaptă nașterea unui moștenitor în tânăra căsnicie princiară, ar fi rămas multă vreme necunoscută, dacă o prietenă, din timpul studiilor, a prințesei, n'ar fi comis o mică indiscreție. Într-o zi ea primi o scrisoare în care prințesa Juliana, îi scria între altele:

„Aș dori din toată inima să am o fiică, însă prințul Benno dorește un băiat. Cred deasemenea că întreaga Olandă s'ar bucura mai mult de-ar fi să am un fiu. Am ajuns, atât eu cât și Benno, să sperăm că voi avea gemeni. Părerea doctorului este că un asemenea lucru n'ar fi exclus”.

(Fragmentul acesta de scrisoare a apărut în numărul de Duminică 23 Ianuarie, al ziarului „Neues Wiener Journal”, din Viena).

Populația Olandei a așteptat cu nerăbdare ziua evenimentului fericit, când n'a avut nevoie de ziare, spre a afla dacă prințesa a născut un băiat sau o fată. Obiceiul în Olanda este ca imediat după naștere să se tragă un anumit număr de focuri de tun. Dacă ar fi fost un băiat și o fată s'ar fi tras 152 de focuri de tun, iar dacă ar fi fost două fete s'ar fi tras numai 102 focuri de tun.

VIN DARURI DIN TOATE COLȚURILE LUMII.

Poșta din Baarn are foarte mult de lucru. Zilele trecute a trebuit să ceară întăriri la Haga, pentru a putea face față enormei corespondențe sosită pe adresa perechei princiare. Din Olanda, din coloniile neerlandeze, dar și din toate celelalte țări ale lumii, sosesc în fiecare zi pachete cu daruri pentru prințesa moștenitoare. Încăperile palatului sunt pline de flori minunate, înnoite zilnic de locuitorii, dar mai ales de copiii din Baarn. Un grup de elevi ai școlii primare din oraș au împletit, zilele trecute, un minunat coș din zambiler pe care l-au dat în dar prințesei.

Dar fără îndoială că cel mai original dar a fost făcut de un profesor din Brabantul de nord, care a trimis perechei princiare o barză domesticită. Pasărea se plimbă astăzi calmă și gravă prin aleile parcului dela Soestdijk.

Copilul prințesei Juliana va fi ținut, vreme de șase luni de zile, în palatul Soestdijk, fiind îngrijit de mama sa precum și de regina Wilhelmina. Arhitectul palatului a și aranjat o odaie specială pentru micuța prințesă, o odaie zugrăvită în culori deschise și cu mobila de un alb imaculat.

Într'un dulap, aflat în colțul odăii se află trusoul complet, lucrat în cel mai de seamă magazin de lingerie al capitalei olandeze.

Guvernul olandez a depus un proiect de lege, prin care se hotărăște ca din momentul nașterii, venitul prințesei moștenitoare a Olandei, să fie ridicat la 200.000 guldeni pe an.

LA EXPOZIȚIA INTERNATIONALĂ DIN PARIS

ȚIGARETELE „CAROL II”
au obținut un succes
desăvârșit.

Acest succes indică îndeeajuns excelente calități ale acestui produs.

ȚIGARETA CAROL II

ULTIMA EXPRESIE DE
CALITATE ȘI
ELEGANȚĂ: CUTIA CU
ȚIGARETE „CAROL II”

Comorile PRINTULUI NEBUN

REACTUALIZAREA CELUI MAI SENZAȚIONAL PROCES AL EPOCII NOASTRE

RECENTA căsătorie a tânărului rege Faruk al Egiptului a readus în discuție unul dintre cele mai senzaționale procese al evului modern. Este vorba de disputa ivită între soția unui principe înrudit cu familia regală a Egiptului și moștenitorii direcți ai acestuia.

Regele Fuad a avut un cumnat, și el prinț al Egiptului, care era unchiu al actualului rege Faruk și a cărui soartă a fost extrem de aspră. Crescut în ^{luna} caracteristic al Orientului, tânărul prinț a dovedit, încă din copilărie, gusturi bizare. Organizase astfel lupte între cocoși, lupte sângeroase, al căror învingător căpăta medalii ce se atribuiau în mod obicinuit campionilor.

Prințul Sef el Din se îmbrăca într'un chip bizar, având burnusuri somptuoase turbane uriașe, iar harnașamentul cailor lui era bătut cu perle. La vârsta de 15 ani fusese poreclit „prințul nebun”, iar porecla aceasta și-a păstrat-o până la moarte.

Fiind de o bogăție fabuloasă, prințul Sef el Din și-a putut îngădui toate excentricitățile, care l-au dus, de altfel, la un sfârșit tragic.

La vârsta de 17 ani, cuprins de un acces de nebunie furioasă, s'a repezit asupra prințului Fuad — care avea să devie mai târziu regele Egiptului — în timp ce se afla împreună cu acesta la o recepție a clubului Mohamed Ali și l-a culcat la pământ, cu câteva focuri de revolver. Prințul Fuad fu grav rănit, iar consecințele au fost un defect de vorbire, pe care l-a păstrat întreaga viață. Prințul Sef El Din, deferit Curții criminale din Cairo a fost condamnat la patru ani muncă silnică.

PE MALURILE BOSFORULUI

După ce și-a ispășit doi ani de pedeapsă, avându-se în vedere noblețea criminalului, el a fost grațiat și exilat în Anglia, în comitatul Sussex, unde a fost internat într-o casă de nebuni.

În 1926, socrul prințului, anume Furudum Pașa, reuși să-l răpească pe acesta cu complicitatea gardienilor și după o fugă agitată, să-l ducă cu avionul la Paris.

Dela Paris, utilizând mijloacele de locomotie cele mai rapide Furudum Pașa a reușit să ajungă cu ginerele său pe malurile încântătoare ale Bosforului. Prințul Sef el Din și-a manifestat dorința să adopte cetățenia turcă.

Atunci a izbucnit primul scandal. Sora prințului, prințesa Shive Kear, având sprijinul regelui Fuad, care i-a fost primul soț, a intentat primul proces în această afacere.

În fața instanței, prințesa a produs certificatele medicale, din care reieșea că prințul Sef el Din nu numai că nu s'a vindecat, dar starea lui mintală este mult mai gravă decât înainte. În consecință, instanța a dat o sentință, prin care prințul era împiedecat să-și schimbe naționalitatea.

Tabăra adversă, adică acei cari erau de părere că prințul nu este nebun, ca să se răsbune, l-au căsătorit pe acesta cu o tânără nobilă turcă, căsătorie care s'a celebrat la Constantinopol în 1935, 9 ani după fuga din Anglia.

Principele nebun Sef Soția lui Sef el Din.

Prințesa Shive Kear făcu pentru a doua oară apel la Regele Fuad, rugându-l să nu recunoască actul de căsătorie al fratelui ei. În 1936, Regele Fuad a declarat nulă căsătoria prințului Sef el Din.

MOARTEA UNUI PRINȚ NEBUN

Între timp, starea prințului Sef el Din se agrava mereu mai mult. Devenise de o cruzime periculoasă pentru cei din jurul său, astfel că spre a se preîntâmpina o nenorocire, armele de foc, aflate în palatul prințului, erau încărcate cu cartușe oarbe. În primele săptămâni ale anului 1937, starea prințului se agravă, iar în 18 Noembrie, același an, el a murit în grele chinuri.

Bănuindu-se că la mijloc este vorba de o crimă, s'a ordonat imediat autopsia. Guvernul egiptean, nefiind mulțumit cu primele rezultate a cerut o a doua autopsie, trimițând 24 de medici, spre a asista la această operație. După aceea, resturile pământești ale prințului au fost înmormântate în Turcia, pentru scurtă vreme însă, căci în urma ordinului Regelui Faruk, trupul neînsuflețit a fost

deshumat, readus în Egipt și îngropat cu toate onorurile la Cairo.

Moartea prințului a dat loc însă la un proces monstru de moștenire. În timpul vieții sale, prințul Sef el Din n'a putut dispune de nicio centimă din imensa avere pe care o avea, deoarece se afla sub tutelă încă dela vârsta de 17 ani. Conform legilor egiptene, moștenitorii direcți ai prințului sunt prințesa Nevguvan, mama acestuia, care ar urma să primească trei sute de milioane de lire egiptene, cei doi nepoți ai săi, cari ar urma să primească fiecare câte două sute de milioane de lire egiptene, precum și sora sa, prințesa Shive Kear, care ar urma să primească cinci sute milioane lire egiptene. Căsătoria contractată în Turcia, în anul 1935, de către prințul Sef el Din, este considerată ilegală de către statul egiptean, astfel că soția prințului nu va moșteni nimic. În afară de aceasta, între Turcia și Egipt s'a încheiat un tratat special, prin care se stabilește că prințul Sef el Din este prinț și supus egiptean. Soția prințului decedat susține însă că în acest tratat nu se pomenește nimic despre căsătorie, astfel că din acest punct de vedere ea se află sub regimul legilor turcești. Or, aceste legi nu prevăd nici o clauză de nulitate a contractului de căsătorie, încheiat de prințul Sef el Din. Procesul se desbăte în fața tribunalului din Cairo și este, sigur, nespus de interesant, avându-se în vedere persoanele dar și suma fabuloasă care este disputată.

Regele Fuad al Egiptului, împotriva căruia s'a produs încercarea de atentat a principelui Sef el Din.

Bosforul, unde și-a petrecut exilul principele nebun.

SĂPTĂMÂNĂ TEATRALĂ: „TREI VALSURI“

Al treilea spectacol prezentat de „Alhambra“ în această stagiune este o dantelă de cea mai fină speță, pe ale cărei împletituri delicate se desfășoară trei emoționante și duioase idile, în trei epoci diferite: la 1863, la 1900 și la 1937. Povestea de dragoste începută la mijlocul secolului trecut între baronul locotenent von Liebenheiner și Franzi Hoffmann baleristă, este reînviată de copiii lor la 1900 și de nepoții lor la 1937. Și dacă primele două au un sfârșit trist, cea de a treia menținându-se în ritmul vremii noastre, este cu happy-end.

Pe cele trei valsuri — „Valsul de adio“, „Valsul întrerupt“ și „Valsul destinului“ —

se desfășoară cele trei idile îmbogățite în adaptarea românească a d-lor Vlădoianu și Constantinescu, prin câteva divertismente de mare montare, și prin melodii inspirate, datorite d-lor Ion Vasilescu, Mișu Constantinescu, Pete Romea și N. Patrichi. Eroiile celor trei idile au fost interpretați de d-na Silly Vasilu și C. Lungeanu, care au alcătuit un cuplu de încântătoare frumusețe și de înzestrați cântăreți. În jurul lor, un ansamblu admirabil pus la punct, din cari s'au detașat d-rele: Virginica Popescu — cu finețea-i caracteristică — Florica Demion — într-o seară de deli-

Primul tablou al actului III. Dela stânga spre dreapta: d-l H. Nicolaide, d-na Silly Vasilu, d-nii C. Lungeanu, M. Petculescu, Marcel Emilian, G. Groner.

Finalul actului II. În mijloc: d-na Silly Vasilu și d-nul Marcel Emilian.

Tabloul french-cancanului. În mijloc: d-șoara Margareta Marian și d-nul Jimmy Sinclair.

(Foto Cosmophot)

cios humor — Margareta Marian — dansatoare de mare temperament, afirmându-se pentru prima oară ca o bună cu-pletistă în tabloul french-cancanului — Ileana Simo — cu același important aport coregrafic, Mya Boxan, Agnia Bogoslava, Henriette Gamberto și d-nii G. Groner — excelent în „Biby“, Dan Demetrescu, amuzant în toate aparițiile; R. Rang care a detaliat cu multă fineță rolul impresarului Bauer, personajul care face legătura între cele trei părți — H. Nicolaide — cu gagurile lui fericit găsite — Marcel Emilian, Al. Giovanni, M. Petculescu — bun cântăreț — N. Antoniu, E. Ricardo, Jimmy Sinclair, etc. Foarte frumoase scenele de balet aranjate de d. Oleg Danowsky. Inspirate textele melodiilor, scrise de d. Eugen Mirea. Minunate, mici opere de artă, decorurile de o rară fineță ale pictorilor Siegfried și Caramanlău. În totul, un spectacol încântător, duios, insinuant, străbătut dealungul celor trei acte de melodii cu adevărat fermecătoare.

— i. g. —

O baie de înfrumusețare vitalizată prin oxigen

INFRUMUSEȚEAZA PIELEA, DA SĂNĂTATE ȘI VIGOARE

Oxygenul — sursă de viață — vă transformă într'un om nou. Când sunteți ostenit, „fiecare particică a corpului vă doare“, iar picioarele vă sunt umflate și vă ard. Atunci, fără prea multă cheltuială, puteți face, chiar acasă la Dv., o baie supra-oxigenată. Aduceți în apa băii doi pumni de Saltrates Rodell. Se observă imediat milioane de bășici de oxigen, cari se ridică la suprafața apei vitalizând-o. Această apă vă dă o nouă vigoare. Porii se împreguează cu oxigen, iar pielea corpului devine proaspătă, netedă și catifelată. Durerile musculare și reumatismele dispar. Umflătura picioarelor constituie numai un coșmar al trecutului. Procurați-vă un pachet de Saltrates Rodell dela orice farmacist sau droghist și încercați chiar astăzi o baie supra-oxigenată. Veți rămâne uimit și încântat de rezultatul obținut.

GRATUIT. — Pentru a vă dovedi că o baie saltrată pentru picioare oprește durerea, vom trimite gratuit o cantitate suficientă de Saltrates Rodell pentru o baie tămăduitoare de picioare. Trimiteți pur și simplu numele și adresa Dv. la Drogueria Standard (Serviciul 47—H) București, Str. Sf. Ionică No. 8. Această ofertă nu e valabilă decât pentru 5 zile, scrieți negreșit chiar azi. Nu trimiteți nici un ban.

STIMULAȚI INTESTINUL Dv. LENEȘ și vă veți simți mult mai tineri

Intestinul Dv. măsoară mai mult de 9 metri. Dacă el nu se golește complet, cel puțin odată pe zi, resturile alimentelor se acumulează, producând toxine și acizi. Aceștia trec în sânge și vă intoxică întreg organismul. Atunci vă simțiți oșosiți, deprimăți. Veți suferi de dureri de cap, dureri de spate, de reumatism și multe alte boli.

Nu încercați să remediați acest rău forțând intestinul cu purgative puternice, ci luați „mica doză“ zilnică de săruri Kruschen, care încetul cu încetul va readuce intestinul Dv. la o funcționare normală. Înainte de a fi luat prima jumătate de sticlă, veți fi uimiți de rezultate. Privirea va fi din nou vioale, tenul strălucitor, mer-sul sprinten — vă veți simți întineriți, într'un cuvânt, vă veți bucura de acea invidiată „sănătate Kruscheniană“.

Prețul unui flacon mare 95 lei unul mic — 60 lei.

Citiți:

„MAGAZINUL“

revista publicului select

O nouă pudră aerificată de obraz

Uimitoare descoperire a unui chimist de frumusețe din Paris

Pudră de obraz de zece ori mai fină și mai ușoară de cât s'a crezut cu puțină până acum! Nu se colectează pentru fabricare decât pudra care plutește în aer. Acesta e noul procedeu uimitor, inaugurat de un chimist din Paris și adoptat de Tokalon.

De aceea Pudră Tokalon, celebra Pudră de Paris, se întinde atât de neted și de proporționat, acoperind pielea cu o poiză subtilă, aproape invizibilă, de frumusețe. Rezultatul este o dragă-lasă arătare cu totul naturală, așa de diferită de grelele pudre demodate cari nu dau decât o înfățișare sulemenită. Pudră Tokalon mai conține și Spumă de Cremă care o face să se mențină pe piele 8 ore în șir. În restaurantul cel mai cald, obrazul Dv. nu mai are nevoie să fie „reimprospătat“, dacă întrebuințați Pudră Tokalon. La sfârșitul unei lungi serate de dans, obrazul Dv. tot va fi proaspăt și fără luciu. De vânzare la toate farmaciile, drogheriile și parfumeriile din țară.

AJUTAȚI-L PE DENTIST

— să vă păzească dinții

Mii și mii de dentști din toată lumea recomandă Kolynos grație proprietăților sale antiseptice și curățitoare. La fiecare periere Kolynos distruge milioane de bacterii cari cauzează caria. Spuma sa activă și înviorătoare pătrunde în toate crăpăturile și

interstițiile. — Ea suprimă petele și îndepărtează resturile alimentare în fermentație. — Dinții capătă imediat o nouă strălucire, gura se îmbogățește și se curăță. — Incepeți chiar de azi a vă servi de Kolynos: veți fi încântați.

Sporiți strălucirea zămbetului Dv. prin KOLYNOS.

Economisiți cumpărând tubul mare.

KOLYNOS
CREMĂ DENTARĂ
Antiseptică

SĂ NU MĂ INVIDIAȚI!

Janette MacDonald

Acum câțva timp, într-o zi de vacanță am hotărât să răspund vrafului de scrisori ce se adunase în timpul turnării ultimului meu film, „Primăvara”.

Printre scrisori, am nimerit una pe care mi-o adresase o fată dintr'un oraș situat pe coasta Atlanticului. Deoarece repeta încă odată ceea ce de obicei a-tâtea fete scriu artistelor, plângându-se de viața lor trudnică, și fiindcă încheia mărturisindu-ne fâșii invidia ce o simțea pentru mine, mi-am spus că e bine să prind, odată pentru totdeauna, această ocazie și să adresez o scrisoare deschisă tuturor fetelor cari invidiază artistele.

Spunea scrisoarea:

„In fiecare zi stau în biurou la mașina mea de scris și în fiecare zi vă invidiez. Sunt secretară la o bancă. Munca mea e dintre cele mai aspre; dacă directorul e din cale afară de binevoitor, în schimb șeful bi-roului e un om hursuz, încrezut, nesuferit. Ziua întreagă nu fac altceva decât să primesc ordine, ordine, ordine. Așa fiind, nu-i de mirare că vă invidiez și în deosebi invidiez situația dv. de artistă stăpână pe sine însăși și care poate să facă orice dorește.

In fiecare dimineață viu la serviciu la orele 9. Dacă zăbovesc cumva, se găsește neapărat cineva care să-mi atragă luarea aminte. La 5 după amiază, mă ridic dela măsua mea și plec acasă. Iar a doua zi și în zilele următoare, iarna ca și vara, povestea se repetă.

„Și ce fac după serviciu? Impreună cu logodnicul meu, mâncăm în pripă, apoi ne ducem să dansăm sau să vizităm vre o expoziție, iar uneori să jucăm cărți. Însă totdeauna aceleași lucruri, aceleași distracții. Cum să nu vă invidiez? Invidiez farmecul pe care-l aveți, faima d-voastră, toaletele superbe pe cari le îmbrăcați, arta uimitoare cu care vă coafați, vocea d-voastră, cariera d-voastră, lumea pe care o cunoașteți și viața lesnicioasă pe care o duceți. Dar mai ales, vă invidiez că sunteți stăpână pe dv. înșivă. MARY”.

Răspunsul meu, adresat tuturor fetelor cari scriu artistelor, sper că va avea darul să schimbe gândurile domnișoarei Mary și s'o convingă să nu fie atât de sigură că ar avea motive să mă invidieze. Domnișoară Mary: vorbești de serviciul d-tale. Dar și eu am un serviciu. Al d-tale este să concepți câteva scrisori pe zi, la mașina de scris: al meu este să joc în film. A fi artistă, înseamnă să lucrezi întocmai ca o secretară, ca o profesoară de școală, ca o vânzătoare de magazin.

Sunt puține indevineții în lume cari să nu ceară muncă, dacă ținem să reușim în viață. În general, profesiunile sunt grele. Femeile se fac doctorițe, avocate și infruntă munci a-nevoioase. Dar acelea cari pot să-și sfârșesc studiile au mai multe probabilități de succes. Femea care studiază spre a deveni artistă de cinema, n'are acest noroc. Statisticile arată că probabilitățile sunt una la 20.000, pentru o fată care dorește să se dedice cinematografului. D-ta spui că-mi invidiezi munca, însă n'ai dreptate închipuindu-ți că e o muncă plăcută.

Nu știi cât e de istovitor să lucrezi la lumina lămpilor supra-încălzite. D-ta stai ziua întreagă la masa de scris și aceasta numești oboseală; totuși n'ai ploaia de lumini a reflectoarelor cari să-ți aprindă sângele și creierul.

Spui că șeful de biurou e încrezut și hursuz. Al meu este la fel. Și doar e cineva căruia nu poți să-i răspunzi măcar o vorbă. Șeful meu este publicul: e pretențios, dar nu totdeauna inteligent. Niciodată nu-i satisfăcut pe deplin, deoarece nu e cu putință să placă tuturor în același timp. Deși publicul comandă și poruncește, rareori ne laudă pentru o lucrare bună. Iar noi, artistele, ne străduim neconștient să-i urmăm sfaturile, dorințele și nevoile.

Să nu crezi că eu aș fi stăpână pe mine însămi. Nu pot să fac ceea ce vreau. D-ta intri la biurou la 9 dimineața și pleci la 5 după amiază. Însă ziua mea de lucru începe la 8 dimineața și numai din când în când mă înapoiez acasă înainte de 6.30, iar orarul meu este aproape același pentru toate artistele.

Poate ți-e ciudă când șeful ți cere să recopiezi o scrisoare. Fără îndoială oftezi și te superi când ți se întâmplă să faci o greșală la mașină, când trebuie să rupi coala de hârtie și să pui o alta în loc.

Noi, în filme, facem la fel și nu o singură dată, ci de cinci, de zece și poate de douăzeci de ori. Se poate să uităm o vorbă, să greșim o alta, sau o pasăre

măniem niciodată. A fi artistă de cinema înseamnă să te deprinzi a fi totdeauna nepretențioasă și bine dispusă. Putem să fim frânate de oboseală, dar să nu pierdem buna dispoziție. Dacă o pierdem, eforturile noastre devin mai apăsătoare, deoarece ne trebuie inspirație și inspirația se naște numai în clipele de liniște.

D-ta îmi invidiezi faima. Faima e frumoasă, dar e și primejdioasă și artistele trebuie să se ferească a fi călăuzite de faimă. Sunt pierdute dacă ea ocupă un loc prea mare sau prea mic în gândurile lor. D-ta poți să trăiești — într'un anumit fel — după plac, poți să te duci la un match de foot-ball, la dans,

fără se te sînchisești de cineva. Dar când se duce acolo o artistă de cinema trebuie să-și amintească publicul.

Te poți duce la plimbare oriunde, oricând și îmbrăcată așa cum îți place. Eu însă n'am această libertate. Lumea plătește să mă vadă îmbrăcată totdeauna în chip desăvârșit și dacă o artistă începe să se neglijeze, cariera ei se poate considera ca sfârșită.

Astfel, o stea de cinematograf trebuie să fie neconștient atentă la tot ceea ce privește sănătatea-i proprie. Dacă un director se îmbolnăvește, poate să-l înlocuiască cineva vremelnic: aceasta însă nu se întâmplă niciodată cu o artistă. Zilnic trebuie să urmărim o dietă riguroasă pentru păstrarea sănătății. O fi un bine, dar nu se poate tăgădui că e și un neajuns mai mult în viața noastră frământată.

Deasemenea, noi, artistele, trebuie să fim atente la plăcerile noastre. D-ta ești iiberă să te culci târziu, să te distrezi în ultimele seri ale săptămânii. O artistă nu poate s'o facă. E cu neputință să înșelăm aparatele de cinematografiat. Semnele oboselii se văd și succesul nostru atârna totdeauna de felul cum ne înfățișăm pe ecran. De aceea, suntem nevoite să ne culcăm de vreme, în fiecare seară. Câteodată ni se îngăduie puțină recreație, dar numai în seara de Sâmbătă deoarece nu se lucrează Dumineca.

La Hollywood ne sculăm și mai devreme când lucrăm la „sonor”. Trebuie să fim gata pentru ora 9; a nu veni la timp înseamnă o mare pierdere de bani pentru întreprindere.

Cu alte cuvinte, trebuie să fim în cabine la ora 8, întrucât puține artiste se pot machia și îmbrăca în mai puțin de o oră. Numai coafatul ia o jumătate de oră și chiar mai mult. Ceea ce înseamnă că artistele se scoală la 6.30, cel mai târziu. Când lucrăm până la 6.30 d. a. avem o oră pentru a ne îmbrăca, spăla și pleca acasă. Se mănâncă de obicei odată la 6.30 dimineața și a doua oară la opt seara. După cină, abia dacă avem timp să ne studiem rolul pentru ziua următoare și apoi ne culcăm, moarte de oboseală.

Dar mai e încă ceva. Niciodată, în șapte ani de când sunt la Hollywood, n'am neglijat exercițiile zilnice de canto. Am profesorul meu particular și zilnic lucrăm împreună. Nu poți fi artistă de cinema dacă nu studiezi fără întrerupere.

D-ta îmi invidiezi toaletele frumoase. Dar nu știi cât invidiez eu libertatea de a cumpăra eu însămi aceste toalete de a cumpăra măcar una pe lună.

Căci o artistă e veșnic în mâinile croitorilor. În medie ea are o jumătate oră de probă pentru fiecare toaletă pe care o îmbracă. Bine-nțeles, toaletele simple cer mai puțin timp, însă media este aceasta. Unele cer o oră și, câteodată, chiar mai mult. Astfel, când îmbrac de exemplu 32 toalete felurite în filmul „Primăvara” înseamnă că am trebuit să sacrific 16 ore de probe pentru acest film. Și de multe ori sunt nevoită să probez toaletele în timpul mesii sau, în pripă, între două scene.

Și acum, domnișoară Mary, cred că am răspuns nedumiririlor d-tale. Ai dreptate să invidiezi ținuturile superbe din California unde pot să călătoresc, însă eu n'am niciodată vreme pentru așa ceva. Noi artistele, suțem obligate să muncim neîntrerupt și dacă vacanțele ni se par atât de plăcute, e tocmai fiindcă le merităm. Ai dreptate să invidiezi poziția unei stele de cinema, dacă numai poziția este aceea care contează. A lucra în film este o glorie, dar și o muncă istovitoare. Dacă vreun prieten al d-tale mă invidiază și speră să ajungă într-o zi în lumea starurilor, spune-i să fie gata la orice sacrificiu.

Calea spre cinematograf are mai mulți spini decât trandafiri și ne dăm seama abia când am străbătut-o în întregime, și nici atunci nu se poate spune că devine lesnicioasă.

JANETTE MACDONALD

RECLĂDIREA UNEI GĂRI LA ROMA, PENTRU VIZITA LUI HITLER

Cu ocazia pregătirilor pentru vizita la Roma a lui Adolf Hitler, din luna Mai, se reconstruiește mica gară Ostiense din Roma. Ea va fi legată printr-o șosea extraordinară de Via Imperialis, prin care își va face intrarea în Roma cancelarul Reichului german.

În fotografia noastră, începutul lucrărilor de reconstrucție a gării Ostiense din Roma.

Infanta Beatrice asistă, la Londra, la requiemul pentru soldații naționaliști spanioli, căzuți pe front

Infanta Beatrice a Spaniei a reprezentat pe tatăl ei, ex-regele Alfons, la un requiem ținut la Londra, pentru soldații naționaliști spanioli, căzuți pe front.

Fotografia noastră înfățișează pe Infanta Beatrice a Spaniei, sosind la biserica unde s'a ținut requiemul.

PRINȚUL MOȘTENITOR AL ITALIEI A LUAT PARTE LA VÂNĂTOAREA DE MISTREȚI DIN APROPIERE DE NAPOLI

Prințul moștenitor al Italiei, Umberto, a participat la vânătoarea de mistreți, care a avut loc de curând, în jurul orașului Napoli.

Fotografia noastră înfățișează participanții la vânătoare. În centru prințul moștenitor Umberto al Italiei. În primul plan, 5 din cei 8 mistreți doborâți.

SOȚIA MOȘTENITORULUI TRONULUI ITALIAN VIZITEAZĂ INSTITUTUL MARINĂRESC DELA LIDO DI ROMA

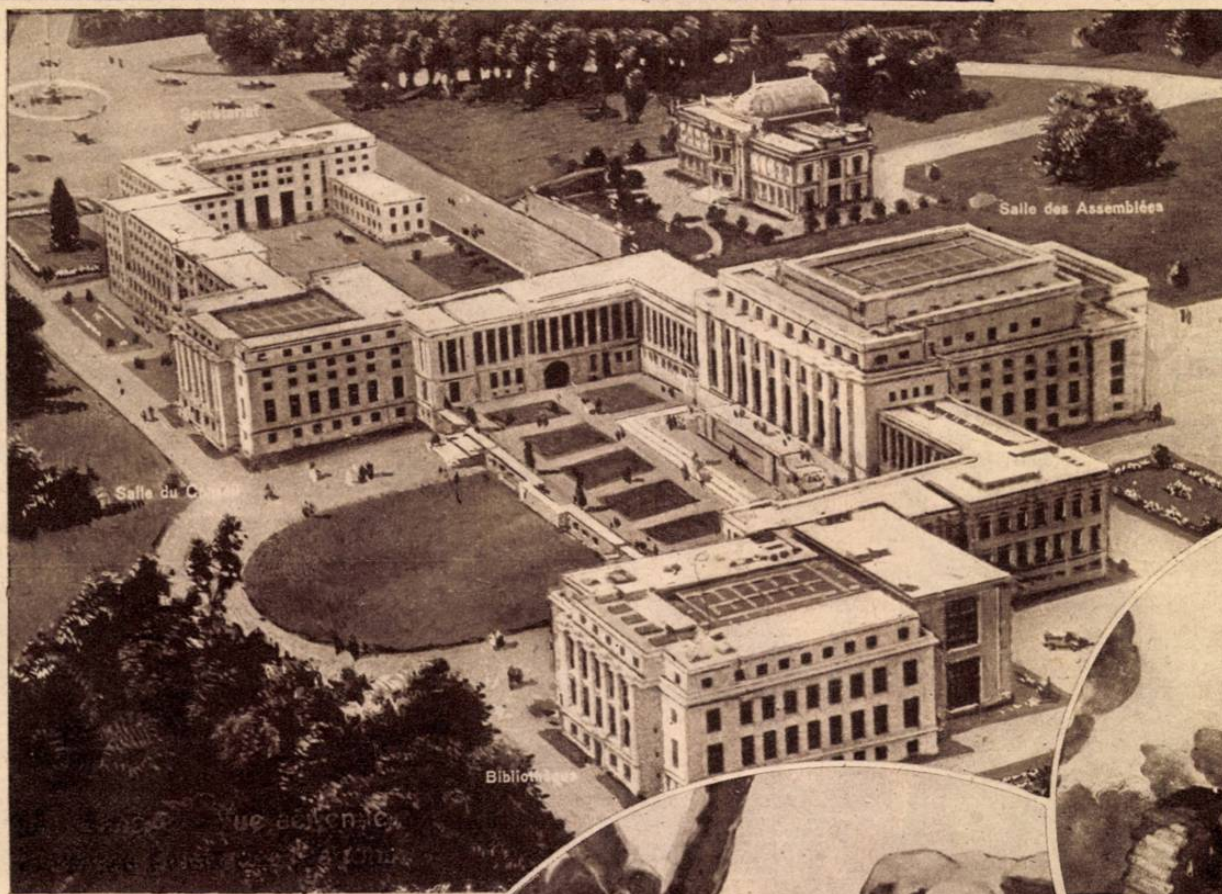
Ducesa Maria de Piemont a vizitat institutul italian marinăresc Lido di Roma, care mai poartă și numele de „4 Noembrie”. Fotografia noastră înfățișează pe soția moștenitorului tronului italian, Ducesa Maria de Piemont, vizitând institutul marinăresc dela Lido di Roma.

IN ZILELE CÂND SOCIETATEA NAȚIUNILOR PRIMEȘTE PE MURITORII DE RÂND

TURIȘTI ÎN LOC DE AMBASADORI ȘI CABOTINI ÎN LOC DE OAMENI POLITICI

Palatul Societății Națiunilor adăpostește în aceste zile lumea oficială a ambasadurilor, trimișilor extraordinari, delegații lor statelor, consilierilor, etc. Starea aceasta este totuși mai mult *exceptională*, în imensul palat al Societății Națiunilor. Asta pentru că tot timpul anului — în afară de puținele zile cât durează sesiunile Adunării și Consiliului — Palatul este la dispoziția „onor public”. Zilnic, din oră în oră, pornesc dela poarta Societății grupuri de turiști, care în schimbul unei mici taxe au dreptul la o călăuză care să-i conducă prin toate colțurile din fortăreața păcii. Atmosfera de diplomație e în acest loc foarte contaminatoare. Insuși tu, om cumsecade și fără pretenții, când ajungi aici, capeți, fără să vrei, o „morgă” pe care n-ai cunoscut-o. Ai uitat zâmbetul și simplitatea la poartă. Ești acum serios și calci țepăn, întorcând numai când și când ochii, într-o parte sau alta, dar cu grijă de a nu fi observat. Îți așezi cravata, tragi haina și blestemi în gând, pantalonii ai căror dungi s'a epuizat în autocarul cu care-ai venit cine știe câți kilometri. Însfârșit, te simți gata să ții și-un discurs, ale cărui prime fraze le-ai și compus în minte, în timp ce ai trecut prin câteva săli de comisii sau ai parcurs coridoarele cu marmoră „cauciucată”

Palatul Societății Națiunilor.

D. Anthony Eden, ministrul de externe al Marii Britanii, rostind un discurs la Societatea Națiunilor.

tea are o adunare, un consiliu și-un secretariat, etc., dând astfel referințe despre organizarea Ligii Națiunilor.

Toate acestea cu o solemnitate, în atitudine și voce, care vrea să imite pe aceea a unui ministru de externe ce pronunță într-o importantă ședință un discurs, interesând lumea întreagă și merit să provoace senzație în univers.

Însfârșit ai parcurs interiorul Ligii, neștiind unde să te uiți

O frescă, înfățișând o scenă dintr-o luptă antică, în sala de ședință a Societății Națiunilor.

Frescă pe plafonul sălii de ședință în noul palat al Societății Națiunilor.

mai întâiu și unde să îți tîrzi mai mult privirile furate de grandoarea nemai întâlnită a sălilor, de eleganța mobilei, de frescele care dau atât de sesizant noțiunea geniului uman și-ai ajuns la capătul expediției.

Ești din nou în curte și ghidul ia „în primire” un alt grup ce-și așteaptă rândul. Ca să mai vezi încă odată Palatul, plătești din nou taxa și fugi să ajungi caravana. O găsești în hall. Ghidul face aceleași mișcări, cunoscute acum, și-și începe „discursul”: „Doamnelor și domnilor, suntem în Palatul Societății Națiunilor”. Aceași poezie același ton, aceleași gesturi. Uf ce cabotin!...

LIVIU FLODA

în care pașii devin surzi.

Dacă așa stau lucrurile, cu tine, simplu cetățean, călător de o singură oră în mărețul edificiu, cum să nu fie molipsiți de „diplomație” și „discursomanie” cei ce stau ani întregi între zidurile lui?

Prin urmare iată-te după plata biletului de intrare. Te-ai încolonat în linie de „marș” și nainte... după ghid. Ai trecut curtea cu flori, foarte original și artistic aranjate, și-ai ajuns în primul „hall” din interior. Aici ghidul, un tânăr splendid, pe care cucoanele îl sorb din ochi și-l compară cu tot felul de figuri de actori celebri, își potrivește glasul și dă grav drumul discursului, rostit în franțuzește.

„Doamnelor și domnilor suntem în Palatul Societății Națiunilor”. Asta cu o așa importanță, de parc'ar spune: „Suntem aici pentru a rezolvi problema Abisiniei”. Și discursul continuă. Ghidul spune lucruri pe care le știe toată lumea. Că societa-

CĂPETENII DE PIEI ROSI IN VIZITĂ LA PREȘEDINTELE ROOSEVELT

În Casa Albă din Washington, președintele Roosevelt a primit vizita celor două căpetenii indiene, Foolish Bear (urs prost) și Grags Wolf (lupul târător) din tribul Gros Ventre, a cărui reședință se află în North Dakota. Căpeteniile s-au oprit din drumul lor spre New-York, de unde vor să ia dela muzeul indian o amuletă contra lăcustelor. În fotografia noastră, președintele Roosevelt cu cele două căpetenii indiene Foolish Bear (stânga) și Grags Wolf având alături pe tâlmaciul, în Casa Albă din Washington.

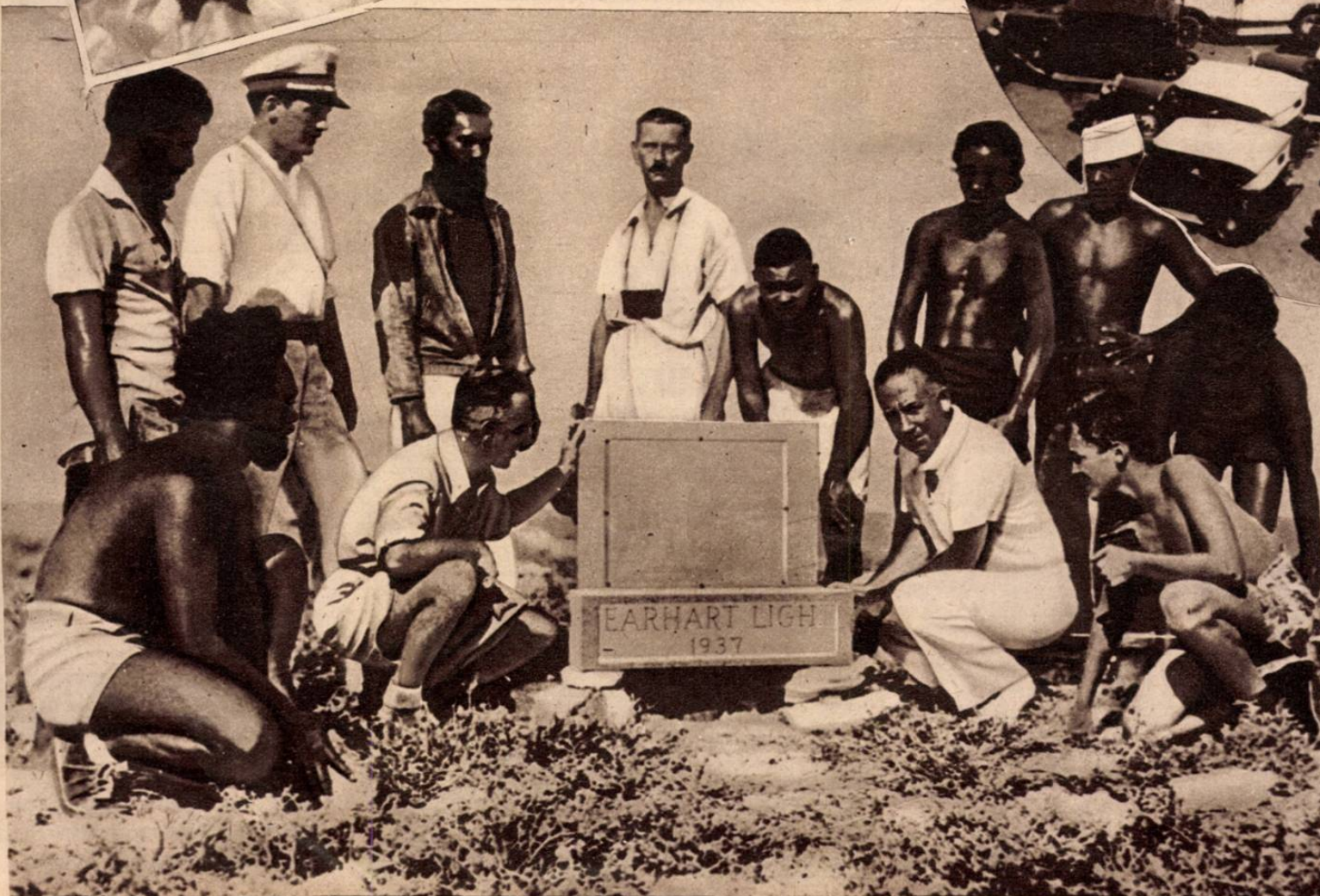
O MIE DE TAXIMETRE FAC GREVĂ, LA BOMBAY

În orașul indian Bombay, peste o mie de taximetre au făcut grevă, în semn de protest pentru instalarea noilor aparate de taxat, impuse de guvern. În fotografia noastră, o parte din automobilele greviste din Bombay, adunate pe piața Apollo.

Greva restauratorilor și hotelierilor forțază pe ministrul de externe al Suediei să ia masa rece

Din pricina marelui greve a hotelierilor și restauratorilor suedezi, ținută pentru chestiuni de salarii, s'a închis și restaurantul din clădirea parlamentului din Stockholm, astfel că membrii guvernului au fost nevoiți să-și aducă, pentru pauze, sandwichuri și termos-uri cu diferite băuturi. Fotografia noastră înfățișează pe dl. Richard Sandler, ministrul de externe al Suediei la un mic dejun improvizat în „Riksdag-ul” (Camera) din Stockholm.

UN FAR IN MEMO- RIA AVIATOAREI AMELIA EARHART

În memoria renumitei aviatore americane, Miss Amelia Earhart, care și-a găsit sfârșitul în luna Iulie, în valurile oceanului Pacific, se ridică acum pe pustia insulă Howland din Pacific un far, care va purta numele sburătoare.

Fotografia noastră înfățișează punerea pietrei fundamentale pentru farul Amelia Earhart pe insula Howland din Oceanul Pacific.

FABULOASE ALE MAHARA

INELE CU DIAMANT DĂRUITE SERVITORILOR. —
ALE HAREMULUI. — BAIA DE ARGINT TRANS

Palatul iluminat al maharadjahului din Mysore.

IN vechea țară a minunilor trăiesc peste cincisute de prinți indigeni, nobili și bogătași mai mici. Ei domnesc peste un sfert din populație și au un teritoriu de zece ori mai mare decât Anglia. O sută nouăsprezece dintre ei au dreptul la salut oficial. Cel mai onorabil salut constă din 21 lovituri de tun, cel mai mic din 9 lovituri. În afară de micii principii ai țării, cari poartă diferite titluri, cei mai mari proprietari hinduși se numesc „maharadjahi”, soțiile lor „maharane”, mahomedanii musulimi „nawab”, iar soțiile lor „begum”. „Gaekwar”-ul din Baroda poartă cel mai nobil titlu de prinț hindus, Nizamul din Haiderabad, cel, mai înalt titlu al principilor musulimi.

În timp ce toți acești principii recunosc guvernul englez și sunt supuși vice-regelui, care are un reprezentant în fiecare principat, în unele cazuri dependența statelor mai mici de cele mari n'a fost ridicată nici până azi. Astfel, mai multe mici state indiene plătesc anual un tribut Barodei și Gwaliorului. Fiecare stat are grijă de chestiunile sale interne. Astfel, fiecare principat încasează propriile impozite, își constituie singur bugetul având fiecare legile proprii. Peste patruzeci de state au chiar câte o „highcourt” (curte supremă). Nici un prinț indian însă n'are voie să aibă legături diplomatice sau alte relații oficiale cu puterile străine. Pe supuși utorilor străine, ei n'au voie să-i ia în serviciu, decât cu învoirea gu

Podoabă scumpă din broderie de aur, încrustată cu pietre prețioase, purtată de unul dintre elefanții maharadjahului din Mysore.

vernului central. India este membră a Ligii Națiunilor și are o comisie care o reprezintă în această înaltă instanță. Printre delegați este totdeauna și un prinț. Privite din punct de vedere economic, principatele indiene sunt mult mai avantajoase pentru întreprinderile și exportul britanic, decât republicile sudamericane.

Maharadjahul din Patiala.

Maharadjahul din Gwalior.

Intrarea principală a feeric
palat în șapte etaje a mahara
din Udaipur.

LE BOGATII DIALELOR

300 DE AUTOMOBILE PENTRU CELE 300 DE FEMEI
PORTATĂ LA SERBĂRILE JUBILIARE DE LA LONDRA

Maharadjahul din Bikaner.

Ex-maharadjahul Hulkar din Indore.

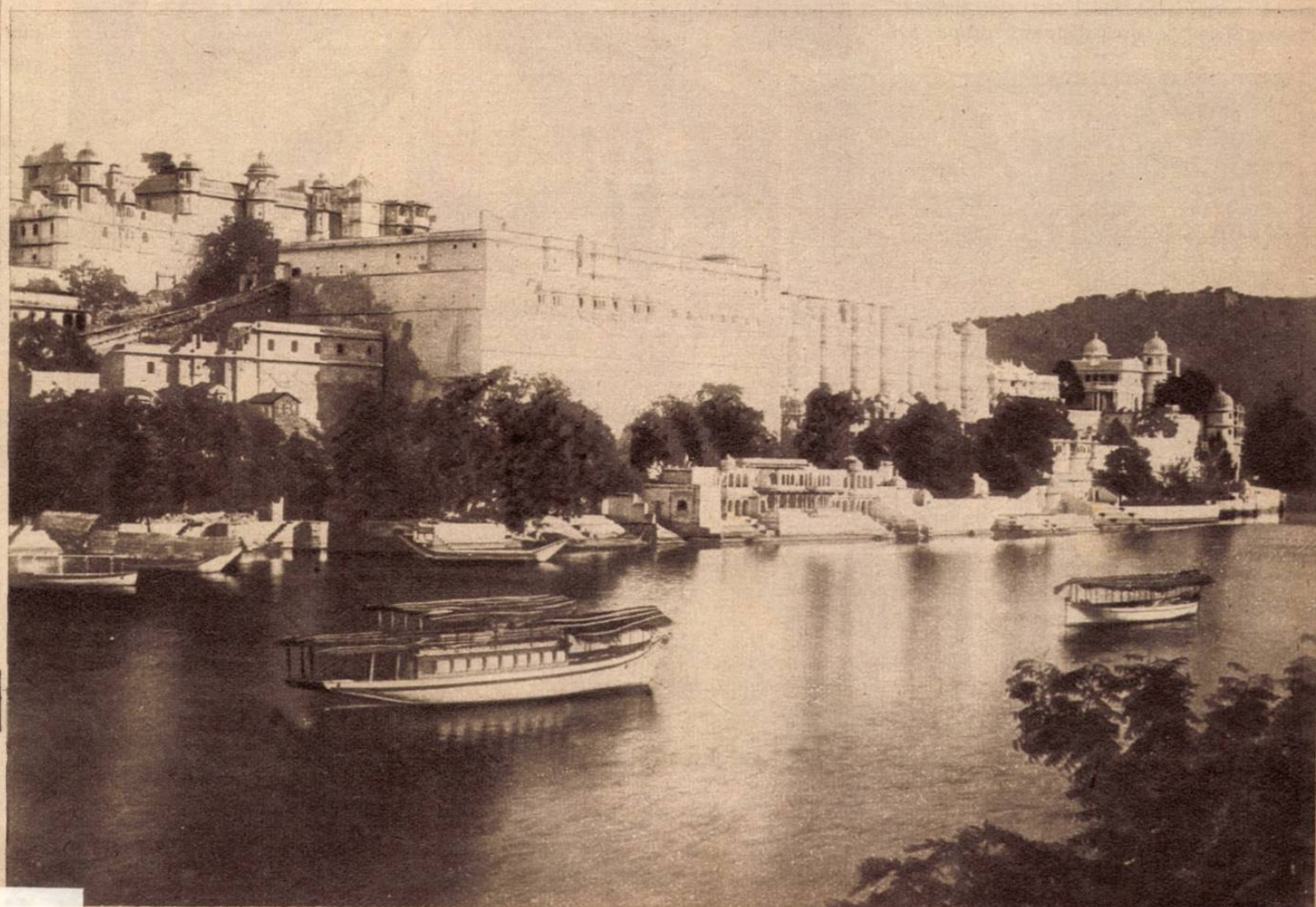
Haiderabad este cel mai important dintre statele indiane, iar Nizamul de Haiderabad e cel mai bogat dintre prinții țării. Se povestesc adevărate minuni despre bogățiile sale de basm. Când într-o zi, tatăl actualului Nizam, spălându-se pe mâini, încredință servitorului său inelul cu diamant pe care-l purta pe deget, acesta căzu la picioarele sale, mulțumindu-i cu cele mai calde cuvinte și urări. Nizam-ul zâmbi și dăruie servitorului inelul, de o valoare excepțională, deși la început nu avusesese această intenție. Sunt cunoscute în lumea întreagă câmpiile de diamant dela Golkanda, în statul Haiderabad. Nizamul poartă cel mai înalt titlu conferit vreodată unui prinț indian, anume „Faithul Ally” (cel mai credincios membru al federației). În 1926 s'a ivit un diferend între el și guvernul en-

glez. Nizamul a demis pe toți englezii din posturile importante ale statului său, fapt în urma căruia guvernul englez i-a trimis un ultimatum pentru reinstalarea funcționarilor săi și Nizamul a trebuit să cedeze în cele din urmă. Răposatul prinț de Rampur a comandat pentru fiecare din cele trei sute de femei ale sale, câte un automobil, după dorința și gustul fiecăreia. Acești prinți pot fi văzuți foarte des în automobile încrustate cu pietre prețioase, având șasiurile de argint masiv. Printre prinții indieni cari au luat parte, în primăvara anului 1935 la serbările jubiliare pentru regele George al V-lea, la Londra, se afla și maharadjahul de Patiala, care se simțea tot atât de bine în Europa ca și în India. În afară de comoara sa de pietre prețioase și cele douăsprezece Rolls Royceuri, indianul a adus cu sine și baia sa confecționată din argint, pe care direcțiunea hotelului i-a instalat-o special în apartamentul pe care l-a locuit.

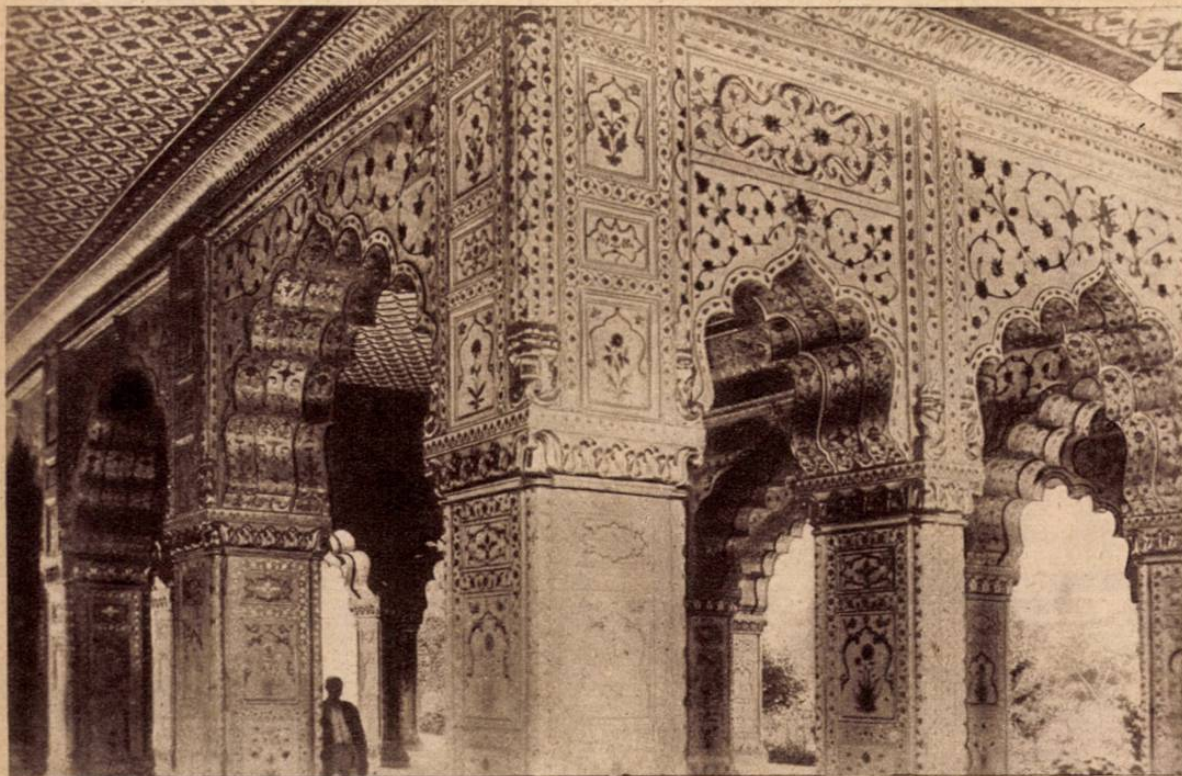
Dupăcum se știe, hindusul consideră bou animal sfânt. După dorința prea credinciosului maharadjah de Bikaner — His Highness Sir Ganga Singh Bahadur, cum sună întregul său nume — direcțiunea hotelului în care a locuit în timpul serbărilor jubiliare a fost nevoită să înlocuiască toate obiectele lucrate în piele de bou, ca scaune, fotolii, cărți, etc. Numai foarte puțini vizitatori ai Indiei au avut ocazia să admire tezaurul vreunui maharadjah. Astfel, vizitatorul înmărmurit poate vedea aci sute de agrafe împodobite cu rubine cât nucile, șiruri de perle și diamante cât alunele, coliere de safire și smaragde mari cât oul de rață, brățări pentru mâini și picioare în același gen, foarte agreate de maharadjahi. Bijuteriile cele mai prețioase sunt cele care împodobesc turbanele principilor. Se mai pot vedea aci săbii având mânere încrustate cu valoroase pietre prețioase, stilete originale, scuturi de aur cu rubine imense, smaragde și diamante, etc. etc. Diademele, cerceii, colierele, inelele pentru nas, brățările pentru mâini și

Piața și școala superioară din orașul modern indian Djaipur.

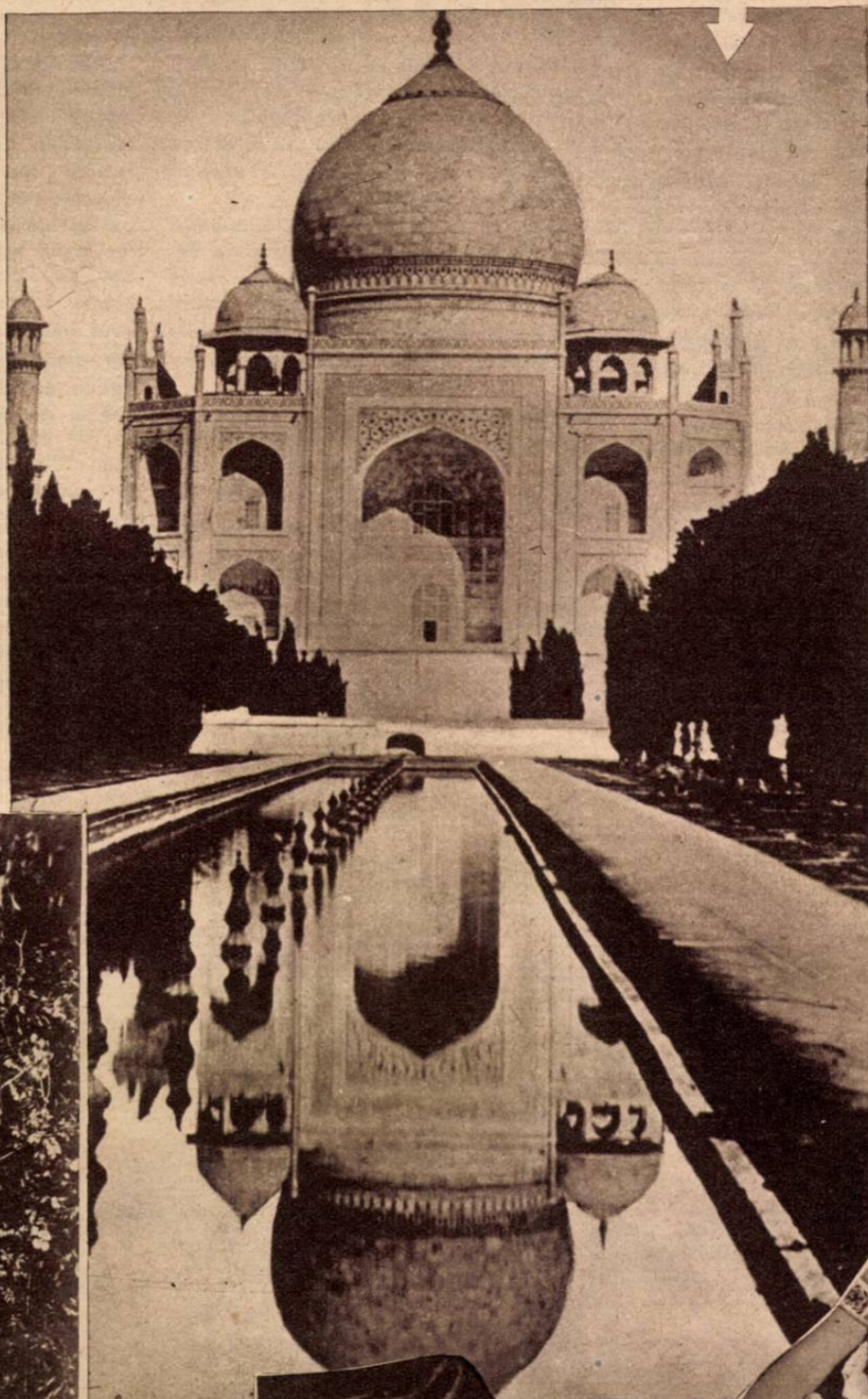
Castelul de marmoră în șapte etaje al maharadjahului din Udaipur, văzut de pe mare.

Diwan-i-Khas, sala de audiență a vice-regelui indian din fortul din Delhi, construită în secolul al 17-lea. Sala de audiență e clădită din marmură albă, iar coloanele pătrate sunt de mozaic prețios. Numai tavanul cu bogata stucatură din filigran de argint este prețuit la 12 milioane jumătate lei. Aci a stat odinioară și celebrul tron al păunilor, cel mai prețios tron din lume.

Monumental funerar a lui Tadj Mahall, socotit ca a șaptea minune a lumii, una dintre cele mai perfecte clădiri ale timpurilor, a fost ridicat de prințul indian Sah Jahan, în memoria soției sale. La această clădire de marmură albă ca zăpada și cu pietre prețioase, a cărei construcție a început în secolul al 17-lea și a costat faimoasa sumă de 32.000.000 lire sterline — au lucrat douăzeci de mii de lucrători, timp de douăzeci și doi de ani.

piroare, purtate de principese, nu sunt mai puțin prețioase decât cele ale soțiilor lor. Și astăzi încă, mulți principii indieni își ascund marele număr de soții, de privilegiile indiscrete ale străinilor; ei le țin închise în Senanah-ul (harem) din palatele lor. Cu toate acestea, nu rare ori se întâmplă, ca printr-o dramă amoroasă, unii principii indieni să atragă atenția poporului de multe ori și a vecinilor de peste granițe. Astfel s'a întâmplat și cu tatăl actualului maharadjah din Indore, care și-a sacrificat tronul, plus 49 milioane de lei, venitul său anual, pentru dansatoarea Mumtaz Begum. Toate darurile importante bănești și bijuteriile de valoare n'au putut convinge pe dansatoarea ridicată la rangul de primă favorită, să rămână lângă maharadjah. Ținta fugii ei a fost portul Bombay și vila unui bogat negustor. În timpul unei plimbări a dansatoarei cu bogatul negustor, ofițerii gărzii personale a maharadjahului au atacat automobilul. Negustorul a fost ucis, iar fata desfigurată de vârfurile săbiilor. Numai grație unor ofițeri, cari se aflau în apropiere, a scăpat cu viață dansatoarea. Forțat de guvernul britanic să aleagă între abdicarea în favoarea fiului său, sau judecată, maharadjahul se decise pentru prima pro-

punere și plecă în călătorie. Apoi cunosc la New-York pe tânăra Nancy Miller. După aceasta trecu la religia hindusă, el se căsătorii cu ea, într'un cadru feeric de sărbătoare. Americană, provenind dintr-o familie foarte bună, deveni astfel prima maharană albă. Perechea princiară, împreună cu cele două fiice ale lor, în vârstă de patru și șase ani, își petrece cea mai mare parte a anului la castelul Holkar, dela St. Germain en Laye, în Franța.

Predecesorul actualului maharadjah din Nabha, care și el a fost nevoit să abdice din pricina unei afaceri sentimentale, avea totdeauna la dispoziție un fotograf. Acesta avea însărcinarea să observe pe cele mai frumoase fiice ale Indiei. Fotografiiile erau apoi prezentate prințului. Dacă-i plăcea o fată, imediat făcea demersurile necesare s'o aducă la palatul său.

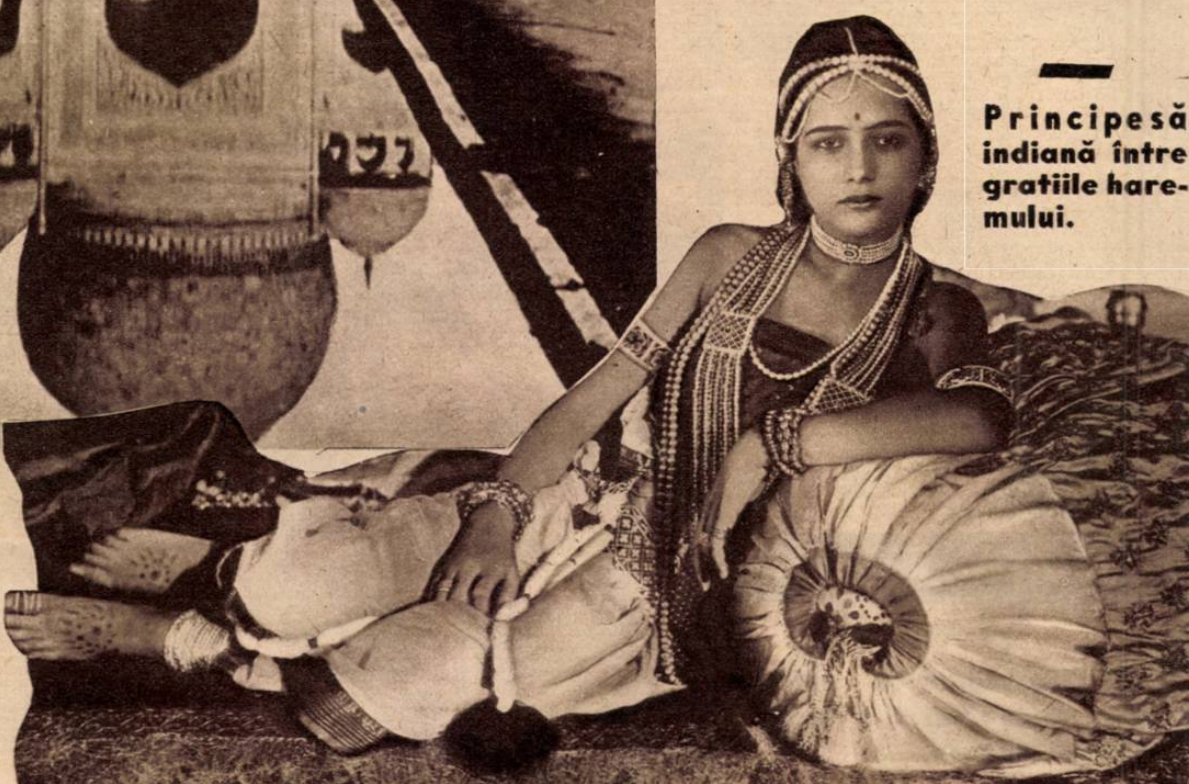
Un prinț foarte civilizat, care merge în pas cu timpurile moderne, este și Gaekwarul din Baroda. În statul său e în mare dezvoltare calea ferată și metodele de învățământ. Standardul de viață al supușilor săi este mai ridicat decât cel al indienilor britanici. În timpul războiului mondial, gaekwarul și-a pus trupele la dispoziția Englezilor. Soția lui este una din puținele femei culte ale țării. Din pana ei a isvorit o lucrare importantă asupra poziției sociale a femeii în India. Fiica celor doi prinți este Maharana din Kutch Behar, care ar fi trebuit să se mărite cu marele maharadjah din Gwalior, s'a căsătorit însă la Londra cu maharadjahul de Kutch Behar. Gaekwarul s'a dovedit încăodată a fi un om înțelegător și s'a declarat de acord cu această căsătorie din dragoste. Dela moartea soțului ei, maharana din Kutch Behar domnește singură peste țara sa. Ea călătorește, călărește, vânează, zboară și ia parte activă la mișcarea feministă din India.

Nawabul din Palanpur — urcat pe tron în anul 1918 — primește orice vizitator în palatul său modest. El evită orice risipă și dă un bun exemplu supușilor; săi, micșorând numărul servitorilor casei sale, la minimum necesar. El inspectează singur spitalele, controlează construcția străzilor, conduce singur automobilul și nu consideră ca ceva înjositor să-și scrie singur corespondența la mașină.

H. Manzoorud din Ahmad,
Delhi-India.

Nawabul
din Palan-
pur cu pra-
da sa.

Principesa
indiană între
gratiile hare-
mului.

VIENA DANSEAZĂ

CÂTEVA ASPECTE DE ALE CARNAVALULUI VIENEZ

Viena își regăsește calea la originalele sale dansuri, iar odată cu vienezii toată lumea internațională dansează valsul. Adevăratele valsuri vieneze după nemuritoarele „Dunărea Albastră” și „Schönbrunner” compuse de Strauss și Lanner. Tineretul învață în școalele

Și în sălile mici răsună valsuri. Pentru dans și pentru provocarea bunei dispoziții în săli și locuințe. Iar acest vals, dansul național al vienezilor, tonuri ale trecutelor timpuri bune și poate și al nouilor vremuri bune, a fost odinioară combătut și oprit ca dans revoluționar și îndrăzneț, ba chiar prea liber! Ba la Curte numai acum câteva decenii Linksvalsul era strict oprit!

Oficialitățile la balul orașului Viena, (x) Cancellarul Schuschnigg.

Întrecerea oaspeților pe scena festivă la balul orașului Viena

O dansatoare care a apărut în cadrul programului artistic al balului orașului Viena.

de dans valsul, care nu-i ușor, care cere dibăcie în conducere și exerciții. Toată epoca a ajuns mai plăcută. Carnavalul vienez se va desfășura cu fast anul acesta, având programul nespus de bogat.

Fermecătoare au fost toaletele, ce au atins culmea eleganței la 5 Ianuarie, cu prilejul balului Operei. Ca și pe vremea malacoavelor, tinerei doamne mondene îi trebuie, pentru toaleta ei, o bogăție de dantele și tul, ce o prefăce în silueta unei păpuși rococo. Soțul stă pe scaunul din față, dacă nu chiar la volan. La primărie — în seara de 3 Februarie — la „balul orașului Viena” valsurile vor alunga și întrec ritmurile americane ale foxtrotului, tango-ului și swing-ului.

„TREBUE SĂ FIE ȘI UN VALS”

Valsul se dansează peste tot, chiar și în costum de vânătoare. Dar la 22 Ianuarie, la cea mai mare și cu faimă mondială serbare, la Casa artiștilor, cu decorații fermecătoare, se leagă în tango nu numai măști spaniole și cow-boy. Pe Hacienda, mexicanii și argentinienii dansează tot așa valsurile vieneze precum vienezii joacă tangourile Americii de sud le balul vânătorilor, la 7 Februarie.

„UN SWING”

Viena trebuie să se deprindă cu acest cuvânt nou. Un dans nou, ce aduce grație și gingășie. America l-a scornit, celebrat și confirmat. *Ce que femme veut!*... Ce vrea femeia... Swing-

ul cu jocul lui legănător e o gimnastică ce face ca picioarele și șoldurile să devină mlădioase. El urmărește deci o țintă, ca tot ce vine din America, începând cu dieta. Dar el va contribui, totdeodată, împreună cu valsul, puțin cam obositor, ca pentru linia sveltă să se obțină compensația necesară față de clătitele cu smântână, ce se cheamă la Viena „indiane” și cârnați de Frankfurt cu hrean și muștar consumați seara reci și încheiați cu gulaș și bere. Vienezile n-au nicio grije în privința siluetei. Zăpada, ce cade destul de des în timpul carnavalului, pătrunde până în Viena. Excursii pe sky întrerup seria petrecerilor de seară. Sporturile de iarnă ademenesc. Dar și în peisagiile albe ale Alpilor car-

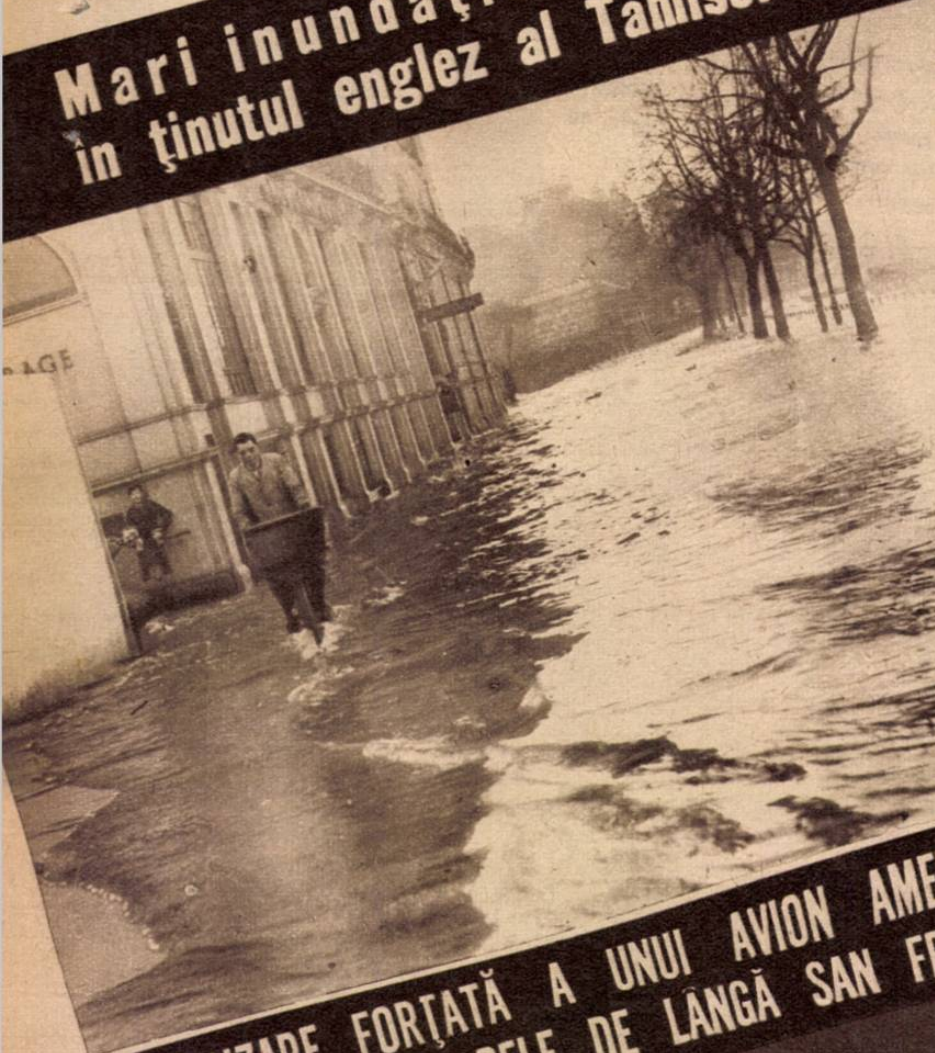
navalul e în toi, cu tacturile valsurilor, cu *swing* și foxtrot. În colibe, tinerele dansează în bocanci grei fără tocuri, în hotelurile mondene în sandale mici cu șireturi și înalte tocuri aurite. Pe pereți, între coarne de cerbi și alte trofee de vânătoare, te ademenesc calendarul balurilor vieneze. Serbări studențești, baluri, serate artistice la Secession, balul maestrilor germani, serbările academice. Zăpada i-a ademenit în munți. Programul carnavalului îi atrage la Viena. „Nu mai avem nici o cameră” se răspunde la hoteluri. Pe Ring (bulevarde) se aud toate limbile... Vacanța de iarnă aduce străinii la Viena. Ei își petrec zilele în sport și distracții. Nicăieri pe lume nu se stabilește un contact atât de repede și de prietenesc între locuitorii unui

oraș și oaspeții lor din străinătate, ca la Viena. Teatrele joacă piesele cele mai bune. Ceiuri și supeuri, ba chiar și prânzurile ajung ceasuri sărbătorești în fiecare gospodărie, în palatele mondene ca și în casele simple. Poftești străini pe cari i-ai cunoscut la vreo serbare. Se vorbește despre carnaval în veselie și voe bună. Vinul nou e turnat, stând lângă căminul cald, iar în bar jazzul cântă noi cântece de sezon și tot mereu valsul vienez. Iar *mixerul* amestecă un cocktail á la Hollywood, chelnerul aduce însă bucate țărănești ca la Salzburg. Căci dacă dansezi ceasuri întregi, te distrezi, umbli prin săli decorate și saluți numeroși cunoscuți, atunci ești flămând la ultimul popas al unei nopți de carnaval vienez.

Artă și sociabilitate, serbări de carnaval și mici excursiuni sportive, ce duc pe câteva ceasuri în munții din împrejurimile Vienei. Pe Rax soarele e mai cald decât la St. Moritz. Viena oferă multe în acest sezon de iarnă și Austria e gata să-și primească oaspeții cu prietenie și confort. Răsună cântece, sunetele valsurilor te ademenesc, tacturi de vals în sălile cele noi și vechi ale palatului imperial la Schönbrunn, în sălile Sofia, în sălile mari ale vechilor restaurante vieneze, unde șerpuesc ghirlande în jurul stâlpilor și pereților, ca pe vremuri, când lănașul tot atât de sfios ca azi, poftea la dans pe tânăra fată.

MAR

Mari inundații în ținutul englez al Tamisei

În urma ploilor torențiale, căzute în ultimul timp în Anglia, apele Tamisei au crescut îngrijorător în unele locuri, acoperind cheiul și străzile din apropiere. Fotografia noastră înfățișează o stradă acoperită de valurile Tamisei, la periferia Putney, din Londra.

UN AUTOMOBIL INTRĂ INTR'O CASĂ!

Un avion american, militar, de transport a fost nevoit, din pricina unei pane la motor, să amerizeze forțat în golful San Francisco. Pilotul a lăsat, încă din aer, să se scurgă toată benzina, reușind astfel să amerizeze fără niciun fel de stricăciuni. După un singur semnal de S. O. S. echipajul, compus din 5 oameni, a putut fi adus în siguranță. Avionul, care nu s'a scufundat a putut fi tras la mal. Fotografia noastră înfățișează avionul militar american, plutind pe apa golfului San Francisco.

La Knoxville, un automobil a intrat, în plină viteză, într-o vilă ușoară de lemn. Casa a fost scoasă din temelii, și un perete întreg s'a prăbușit. Automobilul a fost complet distrus. În casă se aflau 6 persoane, care dormeau în paturile lor. Atât ei cât și conducătorul automobilului s'au ales numai cu spaima, care — trebuie să mărturisim — o fi fost formidabilă. Fotografia noastră înfățișează pe conducătorul automobilului, un student din Pottsville precum și familia care locuia în vila distrusă, alături de automobilul avariât.

AMERIZARE FORȚATĂ A UNUI AVION AMERICAN DE RĂSBOIU, ÎN APELE DE LĂNGĂ SAN FRANCISCO

3

Moda **ENGLEZA** ARE CUVÂNTUL!

1. În elegantul hotel Claridge din Londra a avut loc de curând o expoziție de modele engleze pentru industriașii mondani americani, cari s'au oprit aci, întorcându-se din Paris în patrie. Moda engleză este din ce în ce mai agreată în America.

Fotografia noastră înfățișează două rachii de seară. Stânga: „Floarea pasiunii” și dreapta: „Florile fructelor”. Marea vogă o constituie florile artificiale și podoaba adecvată de pe cap.

NU ESTE ORASĂ DE CĂLUGĂRIȚĂ, CI UN „DESHABILLE”!

2. Tot la expoziția dela hotelul Claridge a fost expus acest „deshabillé” de mătase albă, cu glugă largă, cordon și buzunare de brocart de aur.

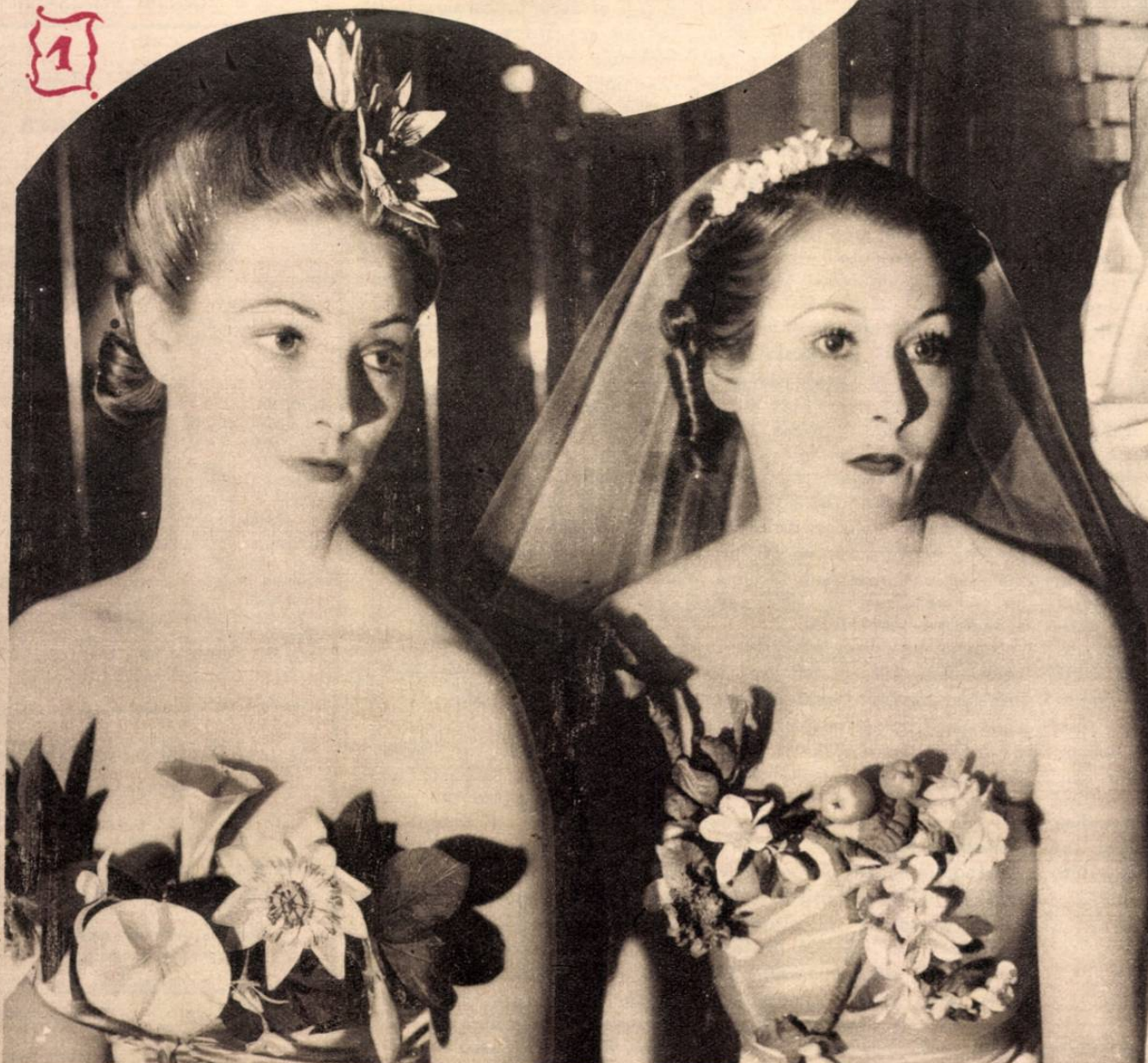
O REGINĂ A FRUMUSEȚII LANSEAZĂ O CAPĂ DE LEOPARD.

3. Câștigătoarea premiului de frumusețe de pe plaja Miami, Florida, d-ra Elaine Carraway lansează un costum de baie și o capă din piei de leopard. Oare se vor găsi multe elegante care o vor imita?

2

1

CARTEA ÎNĂLTĂRII POPOARELOR

I.

VENINUL ȘI CRINUL ÎN VIAȚA OMULUI

Creșteți și vă înmulțiți și umpleți pământul și-l supuneți și stăpâniți peste peștii mării și păsările cerului și peste toate vietățile care se mișcă pe pământ.

Cartea Facerii 1,28.

CE neasemănată chemare a dat Dumnezeu omului! El, ființa albă și dezarmată, să capete totuși stăpânire peste toate ale pământului și să fie domn peste ele! Și omul a pornit pe calea aceasta și, treptat-treptat, a îndeplinit cuprinsul acestei porunci. Într'însa însă nu se cuprindea decât porunca de a stăpâni peste roadele și vietățile pământului, nu și aceea de a stăpâni om peste om. Dumnezeu ne-a așezat în raiul desfătărilor, ca să fim prieteni și frați, ca să gustăm cu toții viața dulce și fericită în raiul și în fața lui Dumnezeu. Am fi fost martori mării lui și ne-am fi îndestulat cu aceasta.

În adevăr, de câte ori omul se află înaintea a tot ce-l covârșește cu strălucirea lui, de atâtea ori privirea lor îl copleșește și-l încântă. Așa este el până în ziua de azi. Deci dacă el ar fi stat martor al mărețiilor lui Dumnezeu în lume și dacă ar fi fost însoțit neîncetat de gândul: „Mă aflu înaintea lui Dumnezeu”, el ar fi gustat fericirea nesecată de a hălădui pe culmea măririi. Dar odată ce ispita a intrat într'însul prin pofta de a fi una cu Dumnezeu, trufia aceasta a tras un păcat după altul.

Cineva din cei hrăniți cu roadele necredinței de azi poate spune îndoienic: Ei, o fi fost această poftire a omului de a se face una cu Dumnezeu?

Dar iată că noi găsim o poftă de soiul acesta în sufletul omului, din cele mai depărtate începuturi și până în zilele noastre. Grozav suferă omul de poftă de a se sui pe grumajii fratelui său și a simți astfel că altul se află îngenunchiat la picioarele lui.

Dumnezeu, însă, nu i-a dat această chemare.

În Cartea Facerii cetim numai că lui i s'a dat sarcina să stăpânească puterile, bogățiile și vietățile pământului, dar nu om peste om. Totuși trufia l-a împins peste porunca lui Dumnezeu. A păcătuit odată de a pofți peste granița pe care Dumnezeu i-a tras-o în rai, acum boala aceasta zace într'însul și neîncetat îl vedem stăpânit și muncit de ea.

De aici s'au tras și se trag tot felul de nenorociri care au năpădit și năpădesc peste oameni. S'au ridicat ins peste ins și cete peste cete, ba și popoare peste popoare. Din acestea s'au născut războaiele, care au amărit viața omului, au pustit fața pământului și otrăvesc viața noastră tot mai cumplit.

Cum a ieșit omul din granița pe care Dumnezeu i-a tras-o peste chemarea lui, îndată l-a păscut nenorocirea. El trebuia să-și puie vrednicia lui în urmărirea poruncilor lui Dumnezeu de a stăpâni pământul, de a pune toate spre folosința sa. Cași cum acestea nu i-ar fi fost de ajuns, cași cum acestea n'ar fi fost, prin ele singure, de o măreție neînchipuită și o lungă și grea sarcină, — el nu s'a mulțumit cu cât avea și, după cum se știe, nemulțumitorului i se ia darul. Omul a fost pedepsit prin însăși fapta lui, fiindcă, voind să stea cu genunchiul peste fratele său, în loc de a se ajuta cu el, a înfipt sămânța urii, a mâniei, a răzbinării, a vărșării de sânge între frații săi.

Prin aceasta, viața omenirii s'a otrăvit. În loc de a-și căuta mijloacele fericirii în căile pe cari Dumnezeu i le-a dăruit și a-și îmbina întru aceasta silințele lui cu ale semenilor săi, pentru mai buna și mai lesnicioasă izbândire a lor, — el s'a lăcomit la ce nu-i trebuia. De aici sămânța neunirii și a sfâșierii.

Ea dăinuiește până în zilele noastre. Acum omului, îi rămâne sarcina de a folosi leacul lui Dumnezeu pentru a înfrânge urmarea ucigătoare otrăvi care i-a turburat și-i turbură toată viața. Leacul este dragostea pe care Iisus Hristos ne-a învățat s'o avem unul către altul. Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenici ai mei, de veți avea dragoste între voi, ne-a spus El (Ioan 13,35). Deci, în locul poftii de a stăpâni unul peste altul, să avem pe acea de a ne îmbrățișa unul pe altul, de a sta unul lângă altul.

Aceasta se îndeplinește nu numai oprindu-ne la un gând ca acesta și a ne silii să-l avem, ci lucrând unul față de altul, așa ca ea să se simtă în noi și să aibă resfrângere dela unul la altul: În cel ajutat să vezi mulțumirea că fratele său a stat cu dragoste către el; în cel ce a dat ajutor să vezi bucuria că a putut face bine fratelui său.

Iisus Hristos ne-a învățat această cale a dragostei prin cuvintele: *Cel ce vrea să fie mai mare să fie tuturor slugă, iar cel ce vrea să fie cel din urmă să fie ca cel din urmă* (Matei 20,26; Marcu 9,25). Deci departe de a avea pe aproapele său la picioarele lui, să-și caute vrednicia lui în binele pe care-l poate face fratelui său. Acesta este leacul cu care noi ne putem curăți de vechea boală de a voi să plutim tot deasupra prin fapte de subjugare a fratelui nostru.

II.

LECUIRE ȘI FERICIRE

Când va fi starea propovăduită

de Hristos, atunci vom avea împărăția lui Dumnezeu pe pământ, adică între oameni nu va mai dăinui legea lor, ci legea lui Dumnezeu. Aceea va fi starea de întoarcere a omenirii la starea în care Dumnezeu a așezat-o.

Aceasta este starea Noului Testament. El este răstimpul iubirii. Față de stricarea adusă de om rânduialii lui Dumnezeu, prin călcarea poruncii lui, Noul Testament ne-a adus leacul pentru a alunga vrajba dintre oameni și a statornici iar între ei vechea rânduială a lui Dumnezeu.

Dela el avem rânduiala cea veche, ca oamenii să fie marturii minunățiilor sale și să fie fericiti prin alăturarea lor la lucrul mâinilor lui. Tot dela Dumnezeu izvorăște și rânduiala îndreptării păcatului omenesc prin dragostea dela el către el. Pe temeiul acesta, urmează și între oameni să fie asemenea dela unul către altul.

Culmea faptei de iubire a lui Dumnezeu către om este cuprinsă în cuvintele: Domnului Hristos: *Așa Dumnezeu a iubit lumea, încât și pe Fiul său, cel unul născut, l-a dat, pentru că tot cel ce crede într'însul, să nu piară, ci să aibă viața de veci* (Ioan 3,17). Acestea sunt însăși măduva Noului Testament. Spre ele năzuiesc, spre ele țineste toată lunga desfășurare a Vechiului Testament.

Dacă Noul Testament este răstimpul îndeplinirii, cel Vechiu este răstimpul pregătirii. Prin proorocii lui, el totdeauna ne îndrumă spre fapta de iubire a lui Iisus Hristos, care să ne aducă slobozire din poticnirile și încălcările noastre. De aceea Vechiul Testament este vremea viei dorințe de ușurare din prăbușirea omului, pentru a ajunge din nou la cea de înălțare. Toți cei ce s'au împărțășit din Iisus Hristos au ajuns să adevărească în ei înfăptuirea aceasta. Au ajuns să guste prin ei cum omul se curăță de poftele ticăloase; cum ființa lor se subțiază și se ușurează, prin descărcarea de poftele atâta-toare; cum, departe de a mai dori să fie slujit de alții, este pentru om o plăcere de a sluji pe alții. Niciodată el nu se simte mai înaripat, mai mult în lumea lui Dumnezeu decât atunci când a slujit pe semenii săi.

Aceasta este fericirea tuturor celor ce-și fac o plăcere din urmarea poruncii acesteia de lecuire a trupului nostru otrăvit de apăsătoare pofte. De aceea noi putem numi vremea Vechiului Testament răstimpul poftirii, iar pe cea a Noului Testament pe cea a lecuirii.

Amândouă aceste răstimpuri trăiesc în mijlocul nostru față în față. Tot cel ce stă pironit de poftele care bântuie în ființa omului, din pricina vechii păcătuirii, este jertfa păcatului cu care omul s'a păgubit în Vechiul Testament. Tot cel ce s'a ală-

turat lui Iisus Hristos se simte un om nou. De loc nu mai are plăcere ca toate să-i stea la picioare și să-i vie de-a-gata, ci să fie el acel care pregătește stări plăcute pentru altul.

Cel înoit astfel prin Iisus Hristos este cu adevărat ființa slobozită fiindcă nu se mai simte sub puterea pofteilor. *Cel ce este în Hristos*, A spus Sf. Pavel, *este o făptură nouă* (2 Corinteni 5,17). El este ca și cel ce, după ce a locuit într'o încăpere îmbăcșită, iese la larg, trage în plămâni aer sănătos și curat și simte în el o frăgezime de care mai înainte nu știa.

De aceea Sf. Pavel numește pe omul de mai înainte de Hristos *omul vechi* (Romani 6,6), iar de acolo înainte poate începe și omul cel nou, adică acesta este născut spre o nouă înțelegere a lucrurilor prin Iisus Hristos. Aceasta nu înseamnă că toți cei veniți după Iisus Hristos sunt oameni noi, ci numai că au căpătat mijlocul lesnicios de a se înnoi. Unii rămân în vechile păcate, se fericesc cu ele, dar oricât de fericiti, trag după ei paguba care-i afundă tot mai rău într'o viață de măcinare și pustiire.

Stările acestea, se înțelege, nu sunt cuprinse de mintea celui care n'a ieșit din lațurile lor. Păcătosul trăiește cu păcatul, se îndulcește cu el și-și zice că starea aceasta este cea firească. El nu-și face socoteala că Dumnezeu nu l-a clădit să fie astfel. El însă e născut în stare de boală, tot pe aceasta a gustat-o și-și închipuie că aceasta este starea rânduialii pentru viața lui. De aceea el își spune că de! om ești și nu poți să te lipsești ba de una, ba de alta și că păcatul trebuie să intre și el în viața omului.

Dar ia întrebați pe cei sloboziți prin Iisus Hristos! Ia întrebați pe cei ce s'au suit pe culmile măririi și au gustat suflarea cea curată a munților! În împărăția lui Dumnezeu, aceștia sunt sfinții, oamenii drepti și curați înaintea lui și a oamenilor. Căutați răspuns la aceștia și veți afla că nu este fericire mai mare a omului decât cea pe care el a găsit-o în Dumnezeu. Atunci nu mai poftiște după alta, fiindcă a ajuns în starea armoniei între el și Dumnezeu.

III.

ÎNȚELEPCIUNEA SFINTEI SCRIPTURI

Înțelepciunea Sfintei Scripturi duce pe om la această încredințare. El înțelege atunci cum nefericirea lui a început din clipa când s'a apucat a călca strâmb și a căuta pentru el un soi de viață abătut dela legea lui Dumnezeu.

Dorind să-și croiască o împărăție a lui, deosebită de împărăția lui Dumnezeu, a ajuns să întemeieze o împărăție a diho-

bode pentru intrarea păcatului. A început prin neascultarea lui Dumnezeu și de acolo s'au rupt toate opritorile și omul a început a dori ce era peste vrednicia și folosul lui.

De aceea, în loc de a sta în bună împăcare cu semenii săi, așa cum Dumnezeu l-a rânduit a trăi, el a început a râvni spre ce nu se cuvenea. Unde vedea pe fratele său înflorind, nu s'a bucurat, așa cum te bucuri de un pom care se înalță falnic, ci s'a umplut de mânie.

Atunci s'a petrecut al doilea păcat, care a rupt și mai rău zăgazurile bunei viețuirii pe care Dumnezeu le-a rânduit pentru om... Cain a ucis pe Abel, când mult mai înțelept era să nu urască pe fratele său, când a făcut mai bine și mai frumos ca el, ci să facă și el la fel. Năruirea a mers înainte, până ce a ajuns la rușinea ca omul să poftască a avea pe fratele său ca rob și supus. Aceasta a fost otrava care pustiește sufletele oamenilor până în ziua de azi. Numai Hristos ne mântuie de aceasta. De aceea cetirea tuturor acestor stări de lucruri este cea care ne deschide ochii și ne dezmeticim mai bine, pentru a înțelege lipsurile noastre și a căuta leacul la Iisus Hristos decât prin gustarea acestor înălțătoare povestiri. Acolo întâlnim lucrul lui Dumnezeu, păcatul omului, iar apoi din nou leacul mântuirii tot dela Dumnezeu.

Arhim. SCRIBAN

Turburări ale stomacului cari provoacă ulceratia

Nu ați acordat de sigur, timp de luni și de ani de zile, nici o însemnătate acelor dureri de cap, sgomotelor în urechi, senzației de amar în gură, limbei încărcate, cari se simt după două sau trei ore dela luarea mesei.

Această apăsare și somnolență, nu pareau la început îngrijorătoare. Cu timpul însă, au apărut ulcerele cari s'au cicatrizat, — desigur — dar după câte îngrijiri și câte suferințe. Puteți evita toate acestea, luând la prima indispoziție de stomac, — imediat după fiecare masă, — puțină Magnesia Bisurata. Acest alcalin atât de bine cunoscut, neutralizează vătămătorul exces de aciditate și calmând mucoasele iritate, va pune stomacul la adăpostul complicațiilor serioase. Magnesia Bisurata se află de vânzare la toate farmaciile și drogueriile cu prețul de Lei 75 sau Lei 110 în format mare economic.

Dr. ELISABETA MOLNAR

MEDIC STOMATOLOG

Fost asistent la clinica universitară din Cluj

BOALE DE GURĂ ȘI CHIRURGIE DENTARĂ

Proteză, tehnică modernă, coroane de porțelan

București - str. Brezoianu, 29. Et. I
Consult. 3—6 Telefon 46601

DEVASTAREA TEATRULUI BOSSEL

IN VREMEA CÂND IN TEATRUL ROMÂNESC PIESELE TREBUIAU SĂ AIBĂ „HAPPY-END“

Inainte, cu mult înaintea filmelor americane, teatrul românesc cultiva — și asta dintr-o măsură de prevedere — „happy-end-ul”. Spectatorii, porniți să admire numai frumosul, virtutea și binele, nu admiteau ca măcar pe scenă să biruiască geniul răului.

Strămoșii noștri, poate mai puțin complicați sufletește, dar în orice caz mai aproape de omenie, ambiționau să părăsească sala de spectacol împăcați cu sine și să adoarmă cu gândul unei dreptăți nu numai imanente dar și prompte. Și astfel în „vechile și bunele” melodrame, se întâmpla, foarte des, ca în mijlocul unei reprezentări, când vreun personaj era pe punctul să facă cine știe ce nelegiuire, vreun cetățean să intervină cu: „lasă revolverul mă!” sau: „nu trage omule!” sau: „nu-l lovi criminalule!” — după cum nu rare erau și intervențiile contrare făcute cămenilor simpatici și „cinstiți”: „nu bea femei că e otrăvă!” sau: „ferește-te de mizerabil că ți-a pus gând rău!”

O, naive dar fericite vremuri, când actorul care juca pe un personaj ticălos sau chiar antipatic, se cam ferea să fie zărit de public, preferând să iasă pe ușa de din dos cu gulerul ridicat și cu pălăria trasă pe ochi!

Indignarea publicului câteodată nu avea margini și spinarea bietului actor nu scăpa neatinsă.

„DRAMA DIN BELGRAD“

După asasinarea Regelui Alexandru și a Reginei Draga, mai mulți autori des- toinici au confecționat o piesă în jurul acestei drame de mare răsunet. Ei bine interpretul asasinului era mereu așteptat afară pentru a fi ciomăgit, iar unuia dintre actorii cari au jucat acest rol — în speță d-lui Bulfinsky — i s'a întâmplat, mi se pare la Brăila, un lucru foarte neplăcut: un bogat armator a invitat trupa la masă refuzând însă să primească și pe „asasin”.

„CURIERUL DIN LYON“

Evoc aceste lucruri ale unor timpuri, poate astăzi neînțelese, cu prilejul reprezentării, la un cinematograful, a filmului „Curierul din Lyon”.

Mărturisesc că am urmărit cu sufletul la gură acțiunea, care nu mi-era cunoscută și am fost revoltat că, până la sfârșit, nevinovatul Lesurque n'a fost absol- vit. Dacă filmul ar fi fost american, desigur că mizerabilul Dubosc ar fi fost prins la timp, înainte ca ghilotina să fi retezat pe un nevinovat.

Francezii însă, respectoși de adevărul istoric — de altfel faptele s'au întâmplat întocmai — au lăsat, fără să țină seama de ce credem noi spectatorii, ca păcătosul Dubosc să fie pedepsit numai după ce a căzut un nevinovat, victimă a unei asemănări fatale.

De altfel piesa — reprezentată și la noi în lungi serii, se sfârșește întocmai ca filmul.

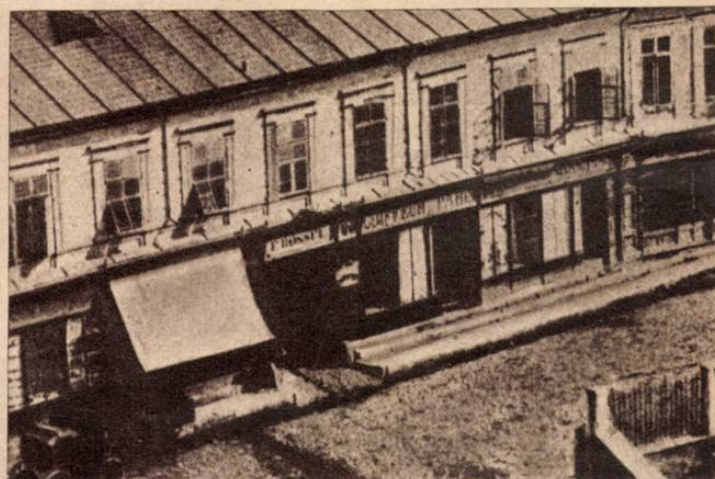
DEVASTAREA TEATRULUI BOSSEL

Primul interpret român al celor două personaje, Dubosc și Lesurque, a fost marele actor Mihail Pascaly, despre care, puținii contemporani cari mai trăesc spun că a fost formidabil în acest rol.

El a jucat „Curierul din Lyon” în sala Teatrului Bossel, care se află unde este astăzi Pasagiul „Imobiliara”.

La premieră, piesa s'a reprezentat așa cum era în textul original. Mai târziu însă, la una din reprezentații din pricina sfârșitului care nu satisfăcea pe specta- tori, s'a stărnit un mare scandal urmat de încăerare și devastarea Teatrului.

Mihail Pascaly n'a avut încotro și a tre- buit să schimbe finalul: în momentul când Lesurque, nevinovat, trebuia să fie dus

Fotografie luată pe Calea Victoriei, înfățișând locul unde se afla casa Bossel

Casa Bossel

la ghilotină, era descoperit adevăratul criminal, Dubosc, căruia, pe loc, i se tăia capul.

Repet: o fericite vremuri!

IOAN MASOFF

MATCHUL DE HOCKEY LETONIA-ROMÂNIA

Duminică s'a disputat în Capitală matchul internațional de ho- ckey pe gheață între reprezentativele Letoniei și României. Primii au învins cu 2-1.

Fotografia noastră înfățișează echipa României înainte de match.

Tot anul SOARE

Același efect obținut în 2-3 ore pe care-l poate o baie de soare la mare altitudine, îl veți putea obține numai în 5 minute prin razele puternice ultraviolete ale „SOARELUI ARTIFICIAL DE ALTITUDINE” — ORIGINAL HANAU. — Folosiți deci pentru sănătatea Dvs. strămutând în căminul Dvs. aceste băi de soare, scurte dar pline de valoare pentru sănătate.

Intrebuițând acest adevărat izvor de soare, mai târziu nu vă veți mai putea lipsi de el.

Cereți încă de astăzi în mod gratuit broșura No. 843, conținând 40 pagini ilustrate precum și o demonstrație fără nici o obligație pentru Dvs. la:

Industria Medico Technica S. A.

Preturi pentru aparate complete lei 6.000.— lei 28.000

Pentru îngrădirea pielii și înalțarea radiatelor întrebuițând Crema „Engadina”.

„Soarele Artificial de Altitudine”

— ORIGINAL HANAU —

INDUSTRIA MEDICO TECHNICA S. A. BUCUREȘTI — STR. A. BRIAND 20 — TELEFON 4-17-00

PERSONAGII PRINCIARE IN FAȚA OBIECTIVULUI

ACUM vreo douăzeci de ani, pe vremea când filmele aveau o lungime de cel mult 1500 metri, se turnau, ca și acum, jurnale de actualități, care erau foarte gustate de public. Acei care s'ar fi pretat să apară în fața obiectivului nu interesau publicul, în timp ce aceia cari interesau se socoteau umiliți dacă le-ar fi apărut imaginea pe pânza albă a ecranului.

Din primele timpuri ale filmului însă, capetele încoronate și prinții au socotit că nu este cu nimic sub demnitatea lor faptul de-a apărea într'un jurnal de actualități. A făcut senzație, acum vreo 25 de ani, faptul că cinematograful vienez, Ernest Franzos a obținut din partea împăratului *Francisc Iosif*, autorizarea de a filma o vânătoare de fazani, la care lua parte și monarhul austro-ungar.

Cu ocazia expoziției de vânătoare, care a avut loc la Viena, filmul acesta a fost proiectat în fața împăratului, care l-a admirat cu multă plăcere. Era primul spectacol cinematografic, la care asista *Francisc Iosif*. Când s'a făcut lumină în sală, împăratul i-a spus lui Ernest Franzos: „Mi s'a spus că acei cari sunt filmați, aleargă neconținți în loc să meargă, căci tehnica filmului este încă imperfectă. Constat însă că filmul în care apar este perfect, căci merg tot atât de natural și liniștit ca în viață. E un film excepțional!”

Împăratul *Francisc Iosif* a făcut începutul. Gestul său a fost imitat de nenumărați membri ai caselor regale și imperiale, cari în ultimele decenii au apărut, în repetate rânduri, în fața obiectivului. Au fost însă unii zari, în urma cataclismelor sociale au apărut în fața obiectivului, ca oricare alt actor, făcându-și din film o meserie. Vom aminti câțiva actori proeminenți, proveniți din aristocrații prăbușite.

Regele Gustav al Suediei a filmat și el de curând.

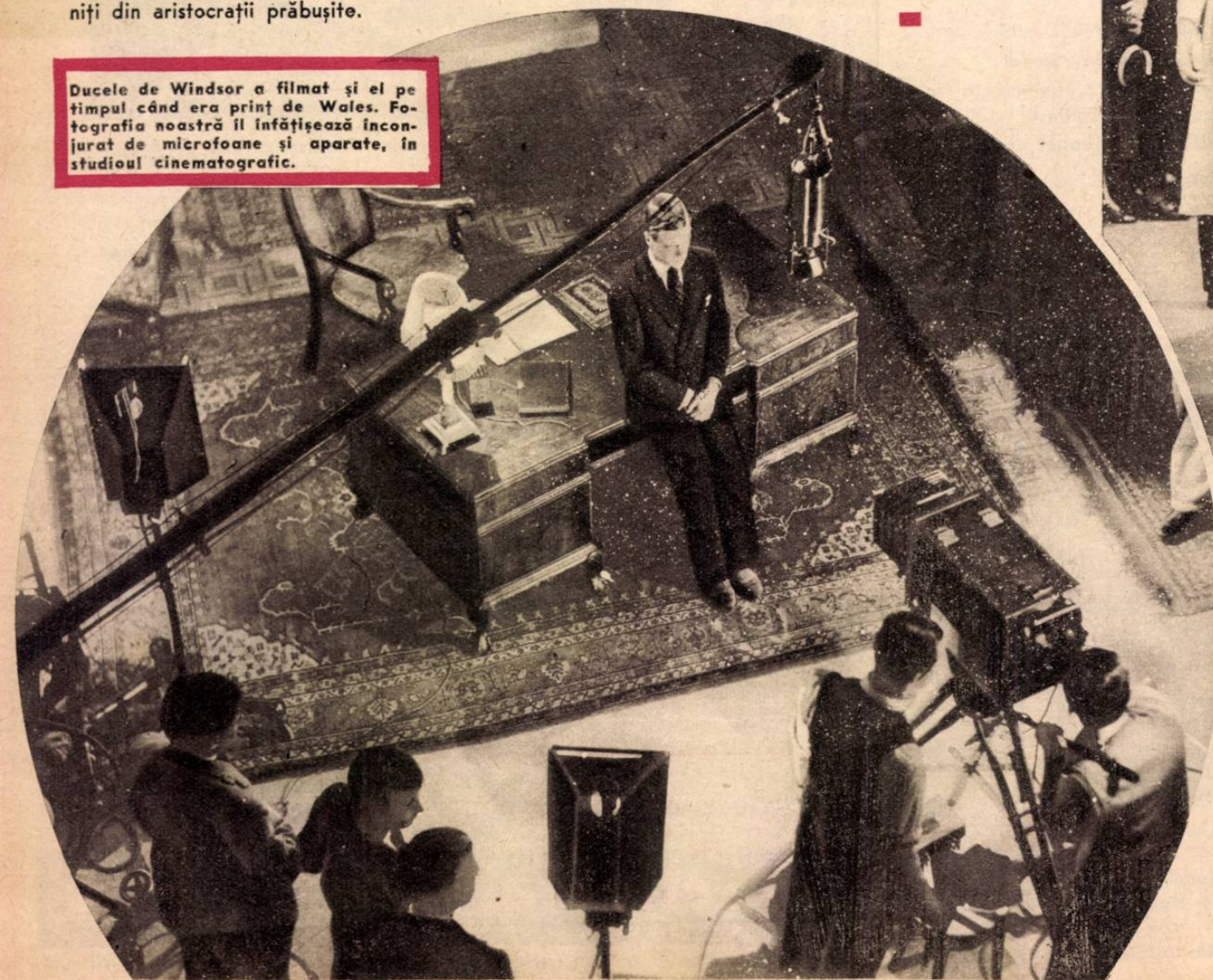
Regele George și Regina Elisabeta a Angliei.

ca întreaga călătorie a Ducei de Windsor în America.

Interesant este de știut că *Ducele de Windsor*, pe vremea când era prinț de Wales și chiar rege al Angliei, era un simpatizant al cinematografiei și primea să fie filmat, oricâteori se ivia prilejul. După abdicare, operatorii de cinematograf obțineau cu foarte mare greutate îngăduința regală, de a filma pe acela care la un moment dat era cel mai puternic monarh al lumii. Cu toate acestea, *Ducele de Windsor* a filmat într'un rând ca oricare alt actor. În Anglia, pe când era numai prinț de Wales, înalta aristocrație britanică a finanțat turnarea unui film, în care toți actorii erau toți lorzi sau prinți și care

Ducele de Windsor a filmat și el pe timpul când era prinț de Wales. Fotografia noastră îl înfățișează înconjurat de microfoane și aparate, în studioul cinematografic.

Ducele de Cavadonga, cel mai mare fiu al ex-regetui Alfons al Spaniei, împreună cu soția sa.

a fost proiectat cu ocazia unui spectacol de binefacere, în favoarea bătrânilor săraci, a invalizilor, văduvelor și orfanilor de războiu.

PERECHI REGALE IN FAȚA OBIECTIVULUI

Acum câteva săptămâni au apărut pe ecranele întregii lumi *Regele George* și *Regina Elisabeta a II-a Angliei*. Era vorba de un film de lung metraj, în care monarhii erau actorii principali. Filmul era acela luat cu prilejul încoronării dela Londra și poate fi socotit ca unul dintre cele mai reușite reportagii cinematografice. *Ex-regele Alfons al Spaniei* și soția sa erau de asemenea mari amatori ca să apară în fața obiectivului. Este drept că ex-regina Spaniei aprecia mult mai puțin arta cinematografică decât soțul ei.

Un alt cap încoronat, care a apărut adeseori în fața obiectivului, este ex-regele *Ferdinand al Bulgariei*, care în timpul războiului mondial a apărut în calitate de actor principal într-un film pentru scopuri de binefacere. Filmul a fost turnat în Bulgaria de regisorul german Alfred Deutsch German.

Ex-împăratul Wilhelm era și el un adept al filmului. Cu ocazia tuturor festivităților dela curte, sau cu ocazia vizitelor făcute pe front, în timpul războiului mondial, avea grijă să cheme și pe reporterii cinematografici. *Ex-împăratul Carol* și *ex-împărăteasa Zitta* ai Austro-Ungariei, primeau de asemenea să apară în fața obiectivului. *Regele Gustav al Suediei*,

Ex-Regele Ferdinand al Bulgariei. ➔

care fuge, de obicei, de orice manifestațiuni pompoase, primește să apară oricând în fața obiectivului, dacă este vorba de un film, la care să participe și campioni de tenis.

PRINȚI CA ACTORI DE CINEMA

Cu totul alta este situația acelor cari pe vremuri au fost membri ai caselor domnitoare și cari, de nevoie, au luat meseria de actori de cinema. Pe vremea filmului mut, Hollywood-ul, adică marile studiouri americane, erau în căutare de prinți sau personalități de seamă, cari să accepte să filmeze, în schimbul unor onorarii destul de însemnate. După războiu, cetatea filmului a fost năpădită de prinți ruși, isgoniți din patria lor, de valul revoluționar. Astfel, tânărul arhiduce, *Mihail Romanow* a filmat în câteva piese care nu au fost prea bine primite de public, dar în schimb și-a găsit o meserie foarte bună, în calitate de consilier și scenarist, pentru filmele rusești.

Fostul arhiduce austriac, care a trăit apoi sub numele de Leopold Wölfling, a lucrat ani de zile în metropola filmului, jucând roluri de ofițer german, alături de baronul Lockner. Celebritate și-au dobândit la Hollywood și prinții Mdivani, ce este drept nu ca actori, ci ca soți ai diverselor stele de cinematograf.

Un altul care a încercat să facă film a fost *Contele de Cavadonga*, fiul ex-regelui Alfons al Spaniei. Probele de film ale tă-

nărului prinț n'au fost însă reușite, astfel c'a trebuit să renunțe curând la noua sa carieră.

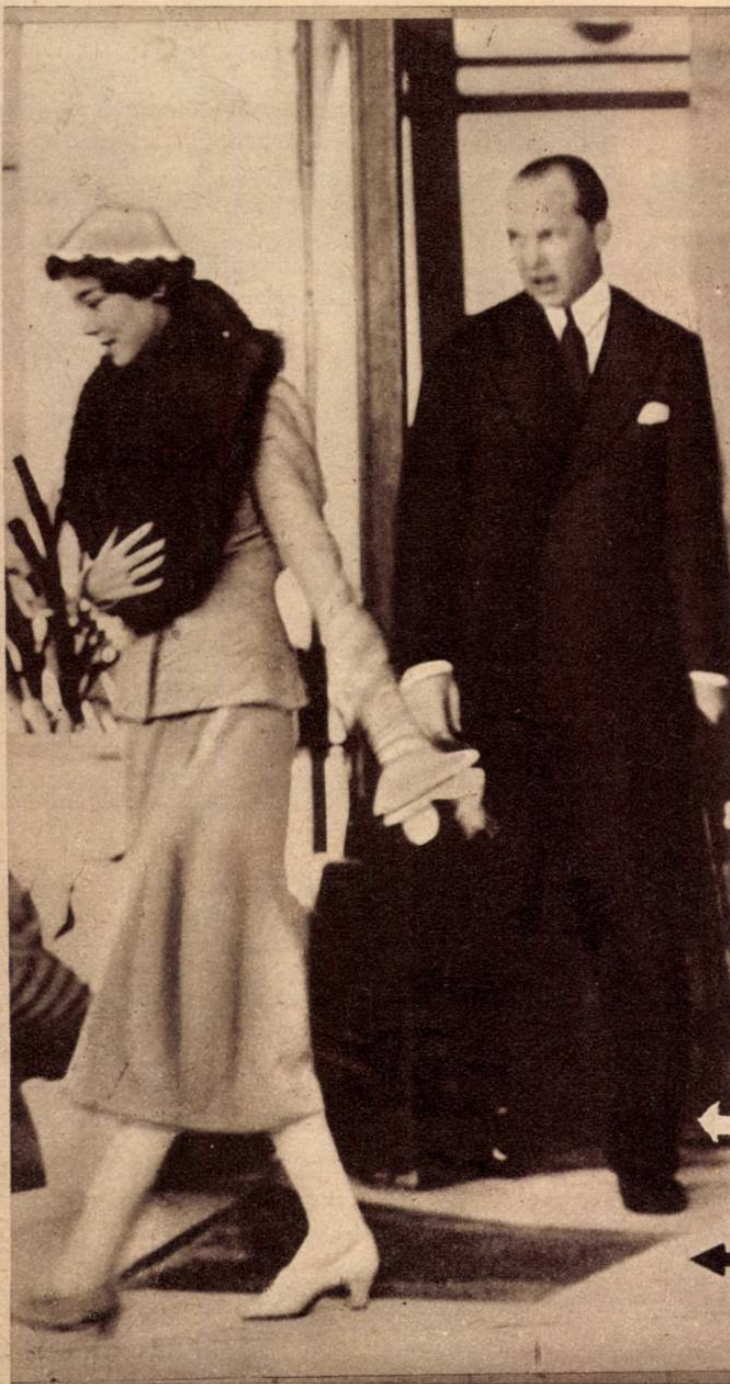
Un tânăr lord a încercat de asemenea să-și facă drum în lumea filmului. N'a reușit însă să obțină de cât roluri secundare, astfel că și el a trebuit să renunțe. Astăzi, Hollywood-ul nu mai caută actori cu sânge albastru. Singura atracție pe care o mai exercită titlurile nobiliare, nu se poate exercita decât asupra bogatelor fiice ale magnaților industriei americane.

Ex-Regele Alfons al Spaniei.

Fostul principe Sigvard al Suediei împreună cu soția sa, în drum spre Hollywood.

**PERECHEA MOȘ-
TENITOARE A
TRONULUI GRE-
CIEI A SOSIT
LA NAPOLI, IN
CĂLĂTORIE DE
NUNTĂ.**

Musafiri la sărbătorirea zilei de naștere a Ex-Kaiserului.

Ex-Kaiserul german, Wilhelm al II-lea, a sărbătorit la Doorn, unde locuște din anul 1918, aniversarea a 79 de ani dela nașterea sa. Fotografia noastră înfățișează pe fostul principe moștenitor german August Wilhelm (stânga), principesa Sigismund a Prusiei și prințul Alexandru, fiul ex-kronprinzului, plecând dela castelul Doorn după sărbătorire.

Fotografia noastră
înfățișează pe prin-
cipele George al
Greciei și pe prin-
cipesa Frederica,
părăsind hotelul în
care locuiesc la Na-
poli.

BOTEZUL PRINCIPELUI ASTURIILOR, LA ROMA

În prezența întregii familii regale spaniole, a avut loc la Roma, botezul fiului principelui și principesei Asturiilor. Micuțul a căpătat numele de Juan Charles Victor. Fotografia noastră înfățișează:

Botezul în capela malteză din Roma. În stânga, sub candelabru, ex-regele Alfons, în mijloc, ex-regina Victoria Eugenia ținând copilul în brațe. În centru, dreapta: cardinalul Pacelli, care a oficiat botezul.

Familia regală spaniolă, la botezul oficiat la Roma. Dela stânga la dreapta: Regina Victoria, Don Jaime, Regele Alfons, Don Juan — tatăl copilului, Infanta Beatrice, soția lui Don Jaime și principesa Maria de Bourbon, mama copilului.

Asigurați-vă existența!!!
Timpul este bani! Numai în patru săptămâni, absolut orice persoană — indiferent de etate, sex și cultură — poate învăța dactilografia, corespondența comercială — stenografia și lucrările de birou obținând diploma de absolvire. Reușita absolut sigură. Inscrivereți zilnic „Școala Centrală” strada Academiei, 28. Cereți prospectul gratuit. Luna Februarie cursuri noi.

Sunt vindecabile bolile de plămâni?

Toți aceia cari suferă de astmă, tuberculoză pulmonară și la laringe, ftizie, catar la vârful plămânului, tuse învechită, flegmă, răgușeală persistentă, gripă și n-au găsit vindecarea până acum, primesc dela noi pentru lămurire, absolut gratuit, și franco, o carte cu multe ilustrații, scrisă de d. dr. în med. Guttman, asupra temei: „Sunt vindecabile bolile de plămâni?”. Să se scrie o carte poștală francată cu 6 Lei — la adresa exactă PUHLMANN & CIE, BERLIN, 836, MUGGELSTRASSE 25—25a.

UN SAVANT ROMÂN LA PARIS

RĂSBOIUL MICROBIAN

CITITORULE, când descinzi la Paris și treci din întâmplare prin strada Colonel Bonnet, ai prilej să vezi multă lume staționând înaintea unei case, bătând la ușă și întrebând de doctorul Marbais. Ușa se deschide și o femeie din casă apare, spunând că domnul dr. Marbais nu dă consultații decât Marți. Dacă treci apoi tot pe acolo, în ziua consultațiilor, l-ai putea vedea sosind pe însuși eroul reportajului de față. Un tip înalt vioiu, jovial, brun și cu părul încrunțit. Un tip de grand seigneur și de savant. Uneori însă, după fizionomia și ținuta lui se vede că-i obosit, surmenat, că sosește de departe.

Lumea care-l așteaptă face parte din toate straturile sociale: femei și copii din popor, burghezi și, din când în când, câte un străin, englez sau american. Aceștia din urmă plătesc consultațiile în dolari și... larg. Lumea săracă primește consultațiile gratuit.

PERSONALITATEA ȘTIINȚIFICĂ A LUI MARBAIS

Doctorul Marbais este una din cele mai interesante figuri ale lumii științifice pariziene. Doctorul Marbais, e un compatriot al nostru, plecat la Paris acum treizeci de ani, din București, unde-și terminase studiile liceale și medicale.

De atunci, și-a consacrat viața științei medicale și, în deosebi, bacteriologiei și luptei contra boalelor microbiene, a boalelor cari lovesc nu numai pe oameni ci și pe animalele domestice.

Când am spus mai sus că d-rul Marbais sosește la locuința lui surmenat, lucrul se explică prin faptul că e mereu chemat în diferite regiuni ale Franței — deși nu e veterinar — să apere cu vaccinurile lui „cheptolul”, adică vitele, oile, caii, păsările proprietarilor, de epizootiile de cari sunt amenințate. Salvă astfel bunuri de zeci de milioane din avutul național al Franței. Și refuză pentru asta orice plată, chiar și cheltuielile de călătorie. Dar oamenii pe cari i-am văzut bătând la ușa lui, în ziua de Marți, de ce vin? Vin pentru tot felul de boale dar, îndeosebi, vin cei ce suferă de tuberculoză. În volumul său „La science et le monde” (Editur Lang, Paris), la pagina 184-185, Leon Joly scrie:

„D-rul Marbais, fost preparator la Institutul Pasteur, este unul din cei dintâi biologi cari au utilizat în Franța vaccinurile specifice în terapeutică boalelor infecțioase. Din principiu și din scrupule de conștiință, el nu aplică niciodată vaccinurile lui bolnavilor, decât după ce mai întâi le-a încercat pe sine însuși. În 1910, și-a inoculat vaccinul polyvalent al enteritei cronice. În 1913 a fost trimis în misiune, de către profesorul Roux (celebru inventator al serului antidipterice) în Bulgaria și România, pentru combaterea hoteiei și atunci s-a inoculat cel dintâi pe sine însuși.

În timpul războiului și-a inoculat vaccinul antipurant, vaccinul lui Shiga (antidezenteric) și vaccinul antidipterice.

În 1923 el își dădu tuberculoza, ca încercare a unui vaccin antituberculos, înghițind bacili tuberculoși vii dela Institutul

Pasteur.

De altfel, l-am văzut adesea și-l vedem încă și azi făcând asupra lui asemenea experiențe.

Astfel de oameni, prin abnegația lor, prin dragostea profesiei lor și prin iubirea aproapei, sunt cele mai frumoase și mai rare specimene ale umanității.

D-rul Marbais este el însuși inventatorul unui vaccin antituberculos, ale cărui bune rezultate am avut prilejul să le constatăm în câteva cazuri grave.”

DOCTORUL MARBAIS — RĂSBOIUL MICROBIAN.

Iată ce citim despre d-rul Marbais în ziarul „Le Griffon” din Paris:

„Aflăm că Secretariatul Societății internaționale de microbiologie a fost sesizat în ultimul congres dela Londra, de către un eminent bacteriolog, doctorul S. Marbais, cu o moțiune privitoare la culturile microbiene de război.

Doctorul S. Marbais nu e un necunoscut pentru cititorii noștri. El le-a fost prezentat în 21 lunie cu prilejul apariției volumului său „Theorie cé-

rébrale de l'Immunité et de l'Anaphylaxie” — o operă care e cunoscută în lumea științifică mondială.

Doctorul Marbais este un amabil savant pe care-l poți vedea, când nu e lângă patul unui suferind, la ferma lui, în mijlocul faunei sale particulare, compusă din cobai, iepuri și alte animale, pe care-și experimentează vaccinurile”

DOCTORUL MARBAIS LA CONGRESUL DE LA LONDRA

Iată propunerea pe care a trimis-o președintelui Congresului, propunere care a dat loc la desbateri privitoare la războiul microbial. (Desbateri în presă,

deoarece congresul n'a voit s'o discute, președintele fiind de părere că e o chestiune... politică!).

DOMNULE PREȘEDINTE

„Subsemnatul S. Marbais, doctor în medicină, directorul unui laborator de cercetări biologice, membru al societății internaționale de microbiologie.

Având în vedere definiția Științei Medicale, Având în vedere litera și spiritul primului articol al Statutelor Societății noastre: Propun ca toți medicii, membrii ai Societății Internaționale de Microbiologie să dea jurământ înaintea comisiei permanente a societății, de a nu prepara niciodată, nici de a pune pe alții să prepare culturi virulente de microbi, cu scopul de a provoca epidemii, în timpul războiului.”

* *

Propunerea aceasta a făcut-o d-rul Marbais, după ce un mare bacteriolog, Commandant Velu, ținuse o conferință publică cu titlul „La guerre microbienne est possible. Donc elle serra”. (Războiul microbial e cu putință, deci el va avea loc).

Doctorul Marbais i-a răspuns:

„Pas par moi”.

(Eu unul voi refuza să-l fac).

* *

Acestea sunt câteva trăsături ale portretului științific al compatriotului nostru.

O activitate pur științifică de laborator și de inventator de vaccinuri. O activitate practică de asistență medicală a suferinzilor. O activitate de salvare economică a Franței, prin prevenirea epizootiilor, precum și o activitate larg umanitară, ca aceea a apărării omenirii de războiul sub forma cea mai oribilă: războiul microbial. Nu-i așa că e interesantă — extrem de interesantă — figura doctorului Marbais?

Dr. Ygrec

Savantul Marbais.

Dureri de cap!

Junghiuri deasupra orbitei, sau ameteți apăsătoare în tot capul sunt chinuri pe cari le puteți combate ușor

GARDAN
suprimă durerile!

E UN PRODUS - „Bayer”

UN SĂPUN EXCEPȚIONAL

pentru toaleta Dv.,

deoarece este mai mult decât un săpun — este un produs de înfrumusețare. Uleiul d'olive, care intră în compoziția lui, catifelează pielea și dă tenului frăgezime.

20 Lei
BUCATA

CITIȚI ÎN FIECARE SĂPTĂMANĂ „MEDICUL NOSTRU”

Cea mai bună și mai frumos ilustrată revistă de specialitate.

IMAGINI DIN LUMEA FILMULUI

La Hollywood prinde din nou, din ce în ce mai mult, voga junilor primi. Jeri Robert Taylor, azi Tyrone Power. Fotografia pe care i-o publicăm, îl înfățișează într-o pauză a lucrului, în studio.

2. O NOUĂ VEDETĂ LA HOLLYWOOD

Isa Miranda este numele noiei vedete, care va filma în studiourile americane. Primul ei film va fi „Lady of the Tropics”, în care-l va avea de partener pe George Rigaud.

3. IN INTIMITATE

Carole Lombard a fost fotografiată în intimitate, de un reporter indiscret. Fotografia a fost luată în parcul vilei pe care vedeta „Spovedaniei” o locuiește pe Beverly Hills, la Hollywood.

4. REGINA FRUMUSEȚII?

Dacă s'ar face un concurs de frumusețe între vedetele Hollywood-ului, Ann Sheridan ar avea mari șanse să fie încoronată ca regină.

(Fotografii 20 th Century, Paramount și Warner Bros).

ANUL XII No. 578
16 FEBRUARIE 1938
10 LEI

IN ACEST NUMĂR:
MARE REPORTAJ FO-
TOGRAFIC EXCLUSIV
DELA INSTALAREA
NOULUI GUVERN.

...
O CĂLĂTORIE IN
AUSTRALIA. REVELA-
ȚII SENZAȚIONALE
ȘI FOTOGRAFII INE-
DITE DIN VIAȚA CELUI
DE AL CINCELEA
CONTINENT.

BIBLIOTECA UNIVERSITĂȚII IASI

9 APR. 1938

INGENUITATE

NOUL GUVERN SUB PREȘEDINȚIA I. P.

IN urma demisiei cabinetului Goga, s'a alcătuit un guvern de uniune națională, sub președinția I. P. S. S. Patriarhul Dr. Miron Cristea. Noul guvern a depus jurământul în noaptea de 10 spre 11 Februarie a. c., la Palatul Regal. În discursul rostit cu prilejul depunerii jurământului, M. S. Regele Carol II, a spus, între altele :

„Astăzi suntem chemați a începe o eră nouă în istoria patriei noastre : o eră de îndreptare, o eră în care erorile din trecut trebuiesc corectate cu cea mai desăvârșită energie și cu cea mai adâncă chibzuială. Știu că fiecare dintre domniile-voastre ați venit să mă ajutați în această operă

de salvare a țării, pentru care sunt hotărit să-Mi pun la contribuție toată munca și toată energia”.

Reporterul nostru fotograf a prins câteva imagini din noaptea depunerii jurământului și a doua zi, la consiliul de miniștri, care a avut loc la Patriarhie.

Aceste imagini înfățișează :

I. P. S. S. Patriarhul dr. Miron Cristea fotografiat la Patriarhie, în ziua primului consiliu de miniștri al noului guvern.

DI. prof. Nicolae Iorga, sosind la Patriarhie.

DI. dr. Alex. Vaida-Voevod, ministru de stat în noul guvern, împreună cu amicii d-sale, dl. Voicu Nițescu, ministrul muncii și dl. C. Angelescu, ministrul comunicațiilor.

DI. dr. C. Angelescu, ministru de stat în noul guvern, este surzător.

DI. Gh. Tătărescu, ministru de stat și ad-interim la Afacerile Străine.

S. S. PATRIARHUL DR. MIRON CRISTEA

Dr. C. Argetoianu,
noul ministru de in-
dustria și comerț.

Dr. general Ion I.
Ionescu, ministrul
apărării naționale,
al aerului și al ma-
rinei, sosește jovial
la Patriarhie, îm-
preună cu dr. gene-
ral Paul Theodores-
cu, sub-secretar de
stat la Ministerul
Apărării Naționale.

Dr. Mircea Canci-
cov — vecinic su-
răzător — noul mi-
nistru de finanțe.

Dr. Victor Iamandi,
ministrul educației
naționale și ad-in-
terim la Culte și
Arte.

Dr. Armand Că-
linescu, ministrul
de interne, încon-
jurat de ziaristi
în fața Patriarhiei.

➔
In noaptea de
10 spre 11 Fe-
bruarie, la ora
2, mulțimea mai
staționa în fața
Palatului Regal.
In sala tronului,
feeric luminată,
noul guvern de-
punea jurămân-
tul.

NOUL PREFECT DE JUDEȚ AL IĂȘULUI

Odată cu venirea noului guvern a fost numit prefect de județ al Iașului, d. col. Sava Caracaș, ani de activitate. Fotografia noastră înfățișează pe comandantul regimentului 13 doboranți, fostul șef al statului major al corpului IV armată. D-sa este una din figurile distinse ale ofiterimii ieșene.

SĂRBĂTORIREA D-LUI PROFESOR PETROVICI

D-l profesor Ion Petrovici a fost sărbătorit Duminică, pentru 30 ani de activitate. Fotografia noastră înfățișează pe sărbătorit în timpul discursului. În dreapta d-sale, d-l prof. Rădulescu Motru.

CEAIUL DELA NUNCIATURA PAPALA

Nunțiul papal a dat Duminică 13 crt., un ceai, la care au fost invitați membrii Corpului diplomatic și reprezentanți ai oficialității. În fotografia noastră, mijloc, nunțiul papal și arhiepiscopul Cizar.

RECEPȚIA DELA LEGAȚIA EGIPTULUI

Cu prilejul onomastice Regelui Faruk a avut loc o recepție la Legația Egiptului. Fotografia noastră înfățișează pe d-nul Sani Simaica, secretarul legației Egiptului, înconjurat de membrii corpului diplomatic.

CONFERINȚA D-LUI COMANDOR ANDREI POPOVICI

D-nul comandor Andrei Popovici a ținut Duminică o conferință la Fundația Dalles. Fotografia noastră înfățișează pe conferențiar în timpul expunerii.

INSTALAREA D-LUI VICTOR IAMANDI LA MINISTERUL CULTURILOR

Săptămâna trecută a avut loc la Ministerul Cultelor solemnitatea instalării d-lui Victor Iamandi. Fotografia înfățișează pe noul titular al departamentului, între funcționarii superiori ai Ministerului.

SERBĂRILE STRĂJEREȘTI DELA IĂȘI

Săptămâna trecută au avut loc la Iași mari serbări străjerești. Fotografia noastră înfățișează grupul străjerilor, având în mijloc oaspeții veniți să participe la serbări.

CONFERINȚA DOMNULUI N. CARANFIL

D-nul N. Caranfil, fost ministru al aerului și marinei, a ținut la Fundația Carol o conferință despre „un pasionant mister al mării”. Un public numeros a aplaudat conferința d-lui Caranfil.

ALUNE AMERICANE

CHESTII, ȘARADE ȘI ALTE NĂZBĂTII

SISTEMUL de control al călătorilor și biletelor de cale ferată, introdus recent pe perioanele Gării de Nord din București, este copiat după pravila ce domnește în gările germane.

În Germania, controlul biletelor se face la intrarea pe peron, adică la plecare; și la ieșire, adică la sosirea trenurilor. În vagon, nu mai e nevoie de niciun control, fiindcă, fără un bilet, nu se poate sui nimeni în tren — și nimeni nu poate părăsi gara.

Acest control e foarte riguros în Germania; la noi, nu e tocmai la fel — dar asta e altă chestie... La noi e mai mult o încercare, deocamdată nereușită.

Dar nici sistemul german nu e absolut impermiabil. Un spirit inventiv găsește mijloace de a se strecura și prin această rohatcă, aproape ermetică.

Iată un caz destul de instructiv, în privința asta. Trenul se apropie de Berlin. În vagon se află un avocat care trebuie să se prezinte, imediat după sosirea trenului, la un proces. Înainte de-a ajunge în gară, avocatul vrea să se asigure dacă are biletul la îndemână, pentru a putea părăsi mai repede peronul. Constată însă că a pierdut biletul. Ce-i de făcut?

Fără bilet nu poate părăsi peronul. Va fi numai-decât reținut. Ii se va face un proces-verbal. Va fi amendat. Dar, ce-i mai grav — va întârzia la proces, până una-alta. Lipsa dela proces poate avea urmări foarte grele; sunt interese mari în joc. Călătorul e disperat — și-și manifestă neliniștea.

— Aș fi în stare să dau orice — exclamă avocatul — numai să scap din această încercătură.

— Se poate — îi spuse un pasager care șade în fața lui — cât îmi oferiți pentru biletul meu?

— Dumneata îmi cedezi biletul — întrebă avocatul — și dumneata ce-ai să faci?

— Asta-i treaba mea, eu sunt comis-voiajor și știu ce-am de făcut.

Se face târgul: voiajorul scoate carnetul și înseamnă ceva; avocatul plătește și ia biletul.

La sosirea trenului, avocatul prezintă biletul și părăsește grăbit peronul.

După el, dă să treacă și voiajorul.

Controlorul însă îl oprește.

— Biletul!

— Ți-am dat biletul — răspunde calm voiajorul.

— Nu mi l-ai dat — strigă controlorul.

— Ba, da!

— Ba, nu!

Discuția e zadarnică. Voiajorul e reținut.

După ce se scurg ceilalți călători, controlorul îl conduce pe voiajor la șeful de gară, pentru a tranșa litigiul.

Discuția se repetă. Deodată, voiajorul, ca și cum și-ar fi adus aminte de ceva, scoate carnetul și declară:

— Fiindcă sunt mereu pe drumuri și se pot întâmpla fel de fel, am obiceiul să-mi însemn în carnet numărul biletului. Iată-l, controlați vă rog, dacă nu se află printre biletele stânse de controlor.

Se cercetează biletele și se găsește numărul.

Voiajorul pleacă zâmbind, iar controlorul — plouat.

* * *

Directorul unei mari întreprinderi industriale se pregătea să plece într-o călătorie de afaceri. În ajunul plecării, paznicul de noapte al întreprinderii ceru, cu insistență, să fie primit de către acest director.

Intervenția omului de serviciu era atât de neobișnuită, încât i se raportă directorului care, intrigat, încuviință să-l primească.

Paznicul recunoscă că, de fapt, nu are ce căuta în biroul directorial, dar dacă cumva domnul director se oprește în călătoria sa și la Detroit — atunci se schimbă lucrurile.

— Da — răspunde directorul — mă voi opri la Detroit, dar ce te interesează pe d-ta acest lucru?

— În acest caz, declară bătrânul paznic, mă văd silit să vă rog să ocoliți cu tot dinadinsul acest oraș. Căci, trebuie să știți, am visat un vis urât. Văzui cum pe poarta întreprinderii a intrat un sicriu foarte pompos. Iar doamna directoare spunea plângând: Ah! de ce s'a dus tocmai la Detroit?... De aceea, ca paznic credincios, care numără atâția ani de serviciu, se crede dator să-l prevină pe d. director, fiindcă simte că se va întâmpla o nenorocire.

Cum credeți că a procedat conducătorul marelui întreprinderi americane?

L-a concediat îndată pe acest paznic.

...Și l-a concediat nu fiindcă directorul era un om rău, nici fiindcă l-au supărat superstițiile subalternului său — dar fiindcă nu putea să admită, din principiu, ca paznicul de noapte să viseze în cursul nopții... D.

PÂNZIETURI GARANTATE

Gospodinele le cumpără
**LA VULTURUL DE MARE
CU PESTELE IN GHIARE**

Theodor Atanasiu & Co. S.A.

STR. BAZACA 1 / STR. CAROL 76 78 80 82 / STR. HALE 107

UN SĂPUN EXCEPTIONAL

pentru toaleta Dv.,

deoarece este mai mult decât un săpun — este un produs de înfrumusețare. Uleiul d'olive, care intră în compoziția lui, catifelează pielea și dă tenului frăgezime.

Insula MONȘTRILOR

LA începutul lunii acesteia ziarele englezești publicau următoarea știre: „Grădina zoologică din Londra s'a îmbogățit în vremea din urmă cu un nou exemplar de varan, reptilă asemănătoare unei șopârle gigantice, provenind din insula Komodo. El a fost obținut mulțumită străduințelor depuse de consulul britanic din Batavia și formează astăzi una dintre principalele atracții ale pavilionului reptilelor“.

O COLONIE PENALĂ

Insula Komodo... E de-ajuns acest nume simplu pentru ca numeroșii cunoscători ai Istoriei Naturale să se gândească la o lume înfricoșătoare de coșmar și spaimă.

Să căutăm pe harta geografică această localitate. La miez-zi de Marea Chinei, față'n față cu coastele Annamului, se găsesc împrăștiate insulele arhipelagului Sonda. Cea mai mare dintre ele este Borneo, aparținând jumătate Englezilor și jumătate Olandezilor. În general, ținutul abundă în arbori cari dau cuișoara și insula e faimoasă printre toate celelalte din marea Javei. În schimb, puține sunt atât de sălbatice cum este Komodo. Punând piciorul acolo, călătorului i se pare că vede aievea lumea întunecată a preistoriei, când pământul era populat de monștri apocaliptici, ca *ichtiosarul* și *iguanodontul*. Englezii o numesc *Impossible Island*, adică „Insula imposibilă“. Olanda o folosește ca un fel de colonie penală pentru delicvenții de culoare, deoarece, lăsând-o în părăsire, ea s'ar umple în scurtă vreme de bestii înfricoșătoare și de reptile, iar pe de altă parte, oamenii normali nu pot să locuiască acolo vreme îndelungată. Nu-i vorbă, nici majoritatea deportaților nu rezistă prea mult, dar ce preț mai are viața lor din clipa când au fost sortiți acelui iad dela capătul pământului!

Să ascultăm acum relatarea unui savant care a luat parte la o recentă expediție științifică în această *Impossible Island*.

Îndată ce corabia care aducea pe membrii expediției aruncă ancora, călătorii văzură un pâlăc de oameni cu fețele oacheșe ca niște negri și cu privirea în-crunțată. Erau deportații. Toți aveau pe conștiință câteva crime. Șeful expediției, coborîndu-se împreună cu cinci-șase colegi, le câștigă repede încrederea prin câteva daruri și numai după această măsură preventivoare noii veniți au putut să pătrundă prin haosul de văi sterpe și stâncile lipsite de drumuri...

CU OCHII ACOPERIȚI...

Toți purtau ochelari mari de automobilisti, nu din pricina soarelui, ci spre a evita o primejdie mare. Insula mișună de diferite specii de cobra, șerpii cei mai veninoși din câți există. Unul este „cobra scuiător“ care, atunci când atacă un adversar, îi asvârle în față stropi de lichid ce poate să aibă un efect mortal într-

O luptă între doi varani giganti, în insula Komodo (Arhipelagul Sonda): o scenă în care ni se înfățișează ororile lumii preistorice.

cât și el conține o otravă puternică. Dacă se întâmplă să cadă pe piele, trebuie curățit imediat, deoarece lichidul cleios se cristalizează într-o clipă, iar substanța ucigătoare pătrunde prin pori în sânge.

Dar indigenii spun — și afirmația lor nu e lipsită de temei — că șarpele cobra scuiător țintește totdeauna ochii și dacă cel atacat nu știe să se ferească, își poate lua rămas bun dela viață, pupila ochiului e roasă în chip fulgerător, iar facutarea vizuală pierdută...

Mica ceată de călători bine înarmați se afundă cu precauțiune într-o zonă nisipoasă. Departe, în fața lor, se ridica un mănunchiu de dealuri cari erau tot atâtea mici vulcani stinse. La gurile craterelor și pe coaste înfloreau orhidee de o frumusețe monstruoasă. Priveliște într'adevăr admirabilă, dar ei nu se opriră în loc. Chiar printre florile acelea se ascundeau scorpioni enormi precum și *King Cobra*, care atacă viețuitoarele cu o repeziciune fulgerătoare, fără nici o provocare și care, pe lângă aceasta, mai poate fi socotit și un... canibal al propriei sale rase deoarece devorează pe ceilalți cobra. Se retrage acolo ca și cum instinctul i-ar spune să-și ascundă grozăvia îndărătul unei aparențe splendide, sperând să atragă vreo viețuitoare imprudentă.

În noaptea aceea, membrii expediției s'au înapoiat la corabia lor. Abia în ziua următoare își ridicară corturile, pe coastă, debarcând apoi capcane mari pentru prinderea varanilor. Acestea sunt adevărate curse de șobolani: au forma unei cutii lungi, cu o extremitate ce se deschide prin mijlocirea unei uși-ghilotină. Animalul care intră acolo atras de momeală, în clipa când o atinge, provoacă mișcarea unui mecanism foarte simplu care face să cadă ușa și astfel rămâne prizonier.

Însă, spre deosebire de cursele pentru șobolani, acelea destinate varanilor au cinci până la opt metri lungime. Adevărate saloane...

MONȘTRII ÎN CAPCANĂ

Europenii s'au deșteptat în zori. Niciun varan nu căzuse în cursă dar, în schimb, avură un spectacol neobișnuit. Deodată o reptilă identică unei șopârle enorme făcni dintr'un tufiș de ierburi mai înalte decât omul; proptindu-se pe picioarele-i scurte dar vâjnoase, ea făcea sărituri mari de câte doi metri una. Era un varan care alerga furios, agităndu-și limba bifurcată.

Unul dintre călători, care înainta izolat de ceilalți, se pomeni pe neașteptate în fața lui și luă arma la ochi ca să se apere. Dar varanul n'avea nimic de împărțit cu el. Se întoarse cu iuțeala fulgerului să înfrunte un alt varan care îl urmăria, ivit fără veste din tufișul verde.

Între cele două animale se încinse o luptă groaznică. Europenii ar fi dorit să-și descarce armele, dar au renunțat, deoarece făgăduiseră autorităților olandeze să nu omoare aceste fiare, ci să se mărginească numai a prinde câteva de vii. Lupta între cele două reptile a durat, inversunată, vreo zece minute, apoi una din ele scăpă cu fuga, iar cealaltă porni în urmărirea ei.

La câteva ceasuri mai târziu amândoi varanii cădeau în capcane și erau duși în triumf pe bord cu ajutorul deportaților. Unul avea o lungime de 5 metri, iar altul de 6 1/2 metri: nicăieri pe pământ nu există monștri atât de giganti. Este o specie care continuă să mai trăiască numai în insula Komodo. Cauza acestei anomalii a rămas încă neexplicată.

Prin structura și lungimea lui, (poate să atingă chiar 8 metri) varanul din Komodo amintește pe drept cuvânt de monștrii preistorici. Acel care se află astăzi în grădina zoologică din Londra are spinarea presărată cu cicatrice, iar coada e ciopârțită în două locuri, desigur, efectul vreunei întâlniri cu un adversar. Măsoară în lungime trei metri și jumătate. Așa cum se procedează cu multe reptile, i se dă de mâncare numai odată la două zile. Ii place foarte mult carnea proaspătă de porumbel, de iepure de casă și ouăle. O mare parte din timp stă nemișcat și adormit, dar e înfiorător când deschide fălcile arătându-și limba bifurcată...

G. RĂDULESCU